

BIBLIATANULMÁNYOK

*Krisztussal
a tűzpróbában*

Írta: Gavin Anthony

2022. július, augusztus, szeptember

Copyright © Hetednap Adventista Egyház, 2022

Copyright © Gavin Anthony, 2022

Felelős kiadó: Ócsai Tamás

A Bibliatanulmányokat a Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának Felnőtt Szombaticskolai Osztálya készíti, a Szombaticskolai Kéziratokat Elbíráló Nemzetközi Bizottság általános felügyelete alatt, amelynek tagjai szerkesztő-tanácsadóként is szolgálnak. A közzétett *Bibliatanulmányok* a bizottság véleményét is tükrözik, tehát nem kizárólag a szerző(k) elgondolásai olvashatók bennük.

©2022 A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciája®. Minden jog fenntartva. Senki vagy semmilyen intézmény nem jogosult arra, hogy a *Bibliatanulmányok* bármely részét vagy egészét átszerkessze, megváltoztassa, módosítsa, adaptálja, lefordítsa, kinyomtassa vagy kiadja a Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® előzetes, írott engedélye nélkül. A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® divízióirodái kaptak felhatalmazást arra, hogy meghatározott irányelvek mellett intézkedjenek a *Bibliatanulmányok* fordításával kapcsolatban. A fordítás és a kiadványok szerzői joga továbbra is a Generál Konferenciánál marad. A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® bejegyzett védjegye a „hetednap adventista” és az „adventista” kifejezés, valamint a lángot ábrázoló logó, amelyek a Generál Konferencia előzetes engedélye nélkül nem használhatók.

Fordította: *Zarkáné Teremy Krisztina*

Korrektor: *Fürjné Simon Edina*

Felelős szerkesztő: *Zarkáné Teremy Krisztina*

Kiadja a Hetednap Adventista Egyház

2119 Pécel, Ráday u. 12.

Ügyintézés: *Dr. Tokics Imréné*

E-mail: tmaria@adventista.hu

Telefon: 06-30-530-7279 (munkaidőben)

Nyomdai előkészítés: *Ecsedi Gabriella*

Nyomdai munkálatok: *Szóllósy Műhely, Debrecen*

Felelős vezető: *Szóllósy Botond*

ISBN 978-963-9930-80-3

TARTALOM

Előszó	4
1. tanulmány: A pásztor tűzpróbája	6
2. tanulmány: A jövő tűzpróbái	14
3. tanulmány: A kalitka	22
4. tanulmány: Az aranyműves arca	30
5. tanulmány: Fullasztó hőség	38
6. tanulmány: Teljes erővel a küzdelemben	46
7. tanulmány: Elpusztíthatatlan reménység	54
8. tanulmány: Látni a láthatatlant	62
9. tanulmány: Isten dicsőségére élni	70
10. tanulmány: Szelíden a tűzpróbában	78
11. tanulmány: Várakozni a kemencében	86
12. tanulmány: Meghalni, mint a mag	94
13. tanulmány: Krisztus a tűzpróbában	102
Reggeli dicséret	110

Ajánlott internetes oldalak:

Generál Konferencia:

- www.adventist.org

Transzeurópai Divízió:

- www.ted-adventist.org

Newbold College:

- www.newbold.ac.uk

Magyar Unió:

- www.adventista.hu

Dunamelléki Egyházterület:

- <http://det.adventista.hu>

Gyere ahogy vagy:

- www.gyereahogyvagy.hu

Tiszavidéki Egyházterület:

- <http://tet.adventista.hu>

Advent Kiadó:

- www.adventkiado.hu

Adventista Teológiai Főiskola:

- www.atf.adventista.hu

Ifjúsági Osztály:

- www.ifiinfo.hu

Reménység Evangélizációs Központ (REK):

- www.remenyvtv.hu

Bibliatanulmányok:

- www.bibliatanulmanyok.hu

White Könyvtár:

- www.white-konyvtar.hu

A megfeszített Teremtő

„Minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött” (Jn 1:3, RÚF).

„Minden általa”, azaz Jézus által lett, mégis „Jézus könnyekre fakadt” (Jn 11:35, RÚF) a Szentírás szerint. A Teremtő sírt? Ráadásul „Útált és az emberektől elhagyott volt, fájdalmaik férfia és betegség ismerője” (Ézs 53:3). Utálták és elhagyták volna a Teremtőt, aki a fájdalmaik férfia lett? Egyszer így kiáltott fel: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem” (Mt 27:46, RÚF)?

Hogyan lehetséges ez? Úgy, hogy Jézus a Teremtőnk és az Üdvözítőnk is egyben. Ő a keresztre feszített Isten - az emberré lett Teremtő, aki nélkülözéssel és kemény munkával szenvedte végig az életét, ami egy római kereszten ért véget.

Teremtőnk, akiben „élünk, mozgunk és vagyunk” (ApCsel 17:28), úgy szenvedett emberként, ahogyan azt egyikünk sem tapasztalhatja. Mi egyedül a saját gyászunkat és bánatunkat érezhetjük, Ő viszont a kereszten „a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta” (Ézs 53:4, RÚF) - mindet. Ez a világmindenség történetének legnagyobb tette.

A következő néhány hónapban ezen a háttéren (amint a keresztre feszített Isten felsejlik felettünk) igyekszünk jobban megérteni a felfoghatatlant: a saját szenvedésünket, a keresztényekét, azokét, akik Krisztusnak adták az életüket. Nem állítjuk, hogy van válaszuk minden kérdésre, vagy akár a legtöbbre. Csupán azt mondjuk, hogy „az Isten szeretet” (1Jn 4:8). Bár sok minden megtörténik, mindezek ellenére bízhatunk Istenben és valóban növekedhetünk kegyelem által, bármilyen fájdalom is a folyamat.

Ebben a negyedévben azt vizsgáljuk meg Isten Szavának tanulmányozása közben, miként néztek szembe hús-vér emberek erős hittel a csüggedéssel, árulással, csalódással, veszteséggel és bántalmazással (ismerősen cseng?). Hogyan viselték el a helyzetet? Mit tanultak meg abból? Nekünk mit taníthat az ő példájuk?

Miközben ezeket az embereket, a tapasztalataikat, a küzdelmeiket és a hitpróbáikat figyeljük (ami hasonlíthat a sajátunkra), azt mindig a kereszt háttérének fényében kell tegyük. Ne feledjük, hogy mindegy, ki mivel néz szembe, Jézus Krisztus, a Teremtőnk és Megváltónk még rosszabbat élt át!

Istenünk szenvedő Isten. Még Albert Camus is, akit aligha nevezhetnénk kereszténynek, megértette a kereszt és a szenvedő Isten gondolatainak egyes következményeit: „A golgotai éjszaka kiemelkedően fontos esemény az emberiség történelmében, mert annak árnyékában Isten letett minden hagyományos előjogáról és az utolsó cseppig kiitta a halál gyötrelmét - így a csüggedést is beleértve” (Albert Camus: *A lázadó*. New York, 1991, Vintage International, 33. o.). Vagy amint Ellen G. White fogalmazta meg: „A kereszt kinyilvánítja tompult érzekeink számára azt a fájdalmat, amit a bűn kezdettől fogva okozott Isten szívének” (Ellen G. White: *Előtted az élet*. Nevelés. Budapest, 1992, Advent Kiadó, 261. o.)!

E tanulmányok nem minősülnek teodiceának, azaz nem kísérlik meg igazolni Istent a gonoszsággal szemben. Ehelyett amint már mondtuk, kifejezik a törekvésünket, hogy képesek legyünk feldolgozni a szenvedést, amivel mindannyian elkerülhetetlenül találkozni fogunk a világunkban, ahol olyan könnyen jön a bűn, mint a lélegzetvétel. Igyekszünk bemutatni, hogy a fájdalom, a szenvedés és a veszteség nem azt jelenti: Isten elhagyott volna bennünket. Inkább arról van szó, hogy még hívóként is osztoznunk kell a bukott emberiség közös sorsában. A mi helyzetünk viszont annyiban tér el, hogy Jézus és az általa kínált reménység útján tartalmat és célt találhatunk abban, ami amúgy tartalmatlannak és céltalannak tűnik. Mindeközben még akkor is, ha nem látjuk, hogyan lehetséges, bízhatunk az ígértben, hogy „*akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál*” (Róm 8:28, RÚF) – szeretik Istent, aki bár mindent a saját kezével alkotott meg, mégis mindent elszenvedett (és éppen ezért szeretjük)!

Gavin Anthony a negyedévi tanulmány szerzője Sri Lankán nőtt fel miszionárius családban. Lelkészként dolgozott Angliában, e tanulmányok megírása idején Izlandon szolgált egyházterületi elnökként.

*Clifford R. Goldstein
szerkesztő*

Néhány megjegyzés a magyar kiadáshoz

Tanulmányunkban a bibliai idézeteket többnyire a Károli-féle fordításban közöljük. Más idézeteknél zárójelben olvasható a forrás megjelölése. Számos idézet, valamint a bibliai könyvek neve és rövidítése az újonnan revideált Károli-bibliafordítás (rövidítve: ÚRK, Budapest, 2012, Veritas Kiadó) szerint szerepel. Szintén gyakran idézünk még a Magyar Bibliatársulat 2014-ben kiadott, revideált új fordításából (rövidítve: RÚF). Ha az idézetben egy, az oldalon már ismertetett műre hivatkozunk, akkor használjuk az i. m. (idézett mű) rövidítést.

Érdemes ellátogatni a Bibliatanulmányok internetes oldalára: www.bibliatanulmanyok.hu. A weboldal formátuma letisztult és könnyen áttekinthető, egy helyen megtalálunk rajta minden szolgáltatást: az **írott tanulmányt**, a **Tanítói mellékletet**, a **White-idézeteket**, a **hanganyagot**, valamint a **hetenkénti videobeszélgetéseket** és a **Misszió DVD-t**. Az oldal nemcsak számítógépen, hanem táblagépen és okostelefonon is elérhető.

Az érdeklődőket várjuk a Facebook Bibliatanulmányok csoportjában az alábbi címen: <https://www.facebook.com/groups/bibliatanulmanyok/>.

Az adott heti bibliatanulmánnyal kapcsolatos beszélgetés megtekinthető a PAX Tv adásában csütörtökönként 17.00 órai kezdettel, valamint a Bibliatanulmányok honlapján, illetve kérhető e-mailben, videoüzenetként.

Továbbra is szeretettel ajánlom a Tanítói mellékletet és a White-idézetek gyűjteményét, mindkettő külön kiadványként is beszerezhető.

*Zarkáné Teremy Krisztina
a magyar változat szerkesztője*

A pásztor tűzpróbája

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Zsoltárok 23; Róma 12:18-21

„Lelkemet felüdíti, igaz ösvényen vezet az ő nevéért” (Zsolt 23:3, RÚF).

Sophie nekidőlt a hálószoza ajtajának és leült a padlóra. Gyorsan eleredtek a könnyei, egy pillanat se telt el, máris zokogott. „Hogy tehetete? Hogy tehetete!” Olyan hírt kapott, amitől megszakadt a szíve. Valaki, akit a barátjának hitt, tisztelt és akiben megbízott, szörnyű pletykát terjesztett róla, hogy aláássa az ő és a munkája jó hírét. Sophie felvette az ágyon heverő Bibliáját és azon kapta magát, hogy a jól ismert szavakat olvassa: *„Lelkemet megvidámítja, az igazság ösvényein vezet engem az ő nevéért. Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy; a te vesszöd és botod, azok vigasztalnak engem” (Zsolt 23:3-4).*

„Ez nem lehet igaz!” – fakadt ki belőle. A gondolatmenet viszont cáfolhatatlannak tűnt. A zsoltárbeli Pásztor az igazság ösvényein vezette a bárányait, csak hogy az út a halál árnyékának völgye felé kanyargott. Létezik, hogy Isten fel tudja használni még a sötét völgyet, egy barát fájdalmas árulását is az igazságra való tanítására?

A hét dióhéjban: Mikor növekedtünk jobban lelkileg: könnyű, vagy nehéz időkben?

AZ UTAT MUTATÓ PÁSZTOR

„Az Úr az én pásztorom; nem szűkölködöm” (Zsolt 23:1).

Megkértek néhány gyereket, hogy rajzolják le Istent. Mindannyian kivétel nélkül szívet is rajzoltak neki. Amikor megkérdezték őket erről, egybehangzóan azt felelték, hogy Isten a szeretet. Ilyen egyszerű.

Könnyű jól vélekedni Istenről és a céljairól, amikor minden jól megy. Ám ahogy idősebbek leszünk, az élet pedig egyre keményebb és bonyolultabb, az embereknek gyakran az Istenről alkotott képe is átalakul. Az Úr természetesen nem változik (Zsid 13:8; Jak 1:17), mi viszont igen.

Az ószövetségi időkben élők állattartó életformája miatt a 23. zsoltár a pásztor képét használja fel arra, hogy megmutassa, hogyan gondoskodik rólunk Isten. A pásztor jelképét mind az Ó-, mind az Újszövetségben megtaláljuk. Csodálatos kép ez, ami sosem változik. Mielőtt belevetnénk magunkat a 23. zsoltárba, vizsgáljuk meg, hogyan értették a különböző bibliai írók a Pásztor munkáját és jellemét a Szentírásban!

Mit tanulhatunk a Pásztorról a következő versekből?

Ézs 40:11 _____

Jer 23:3-4 _____

Ez 34:12 _____

Jn 10:14-16 _____

1Pt 2:25 _____

Most lapozzunk a 23. zsoltárhoz! Hogyan gondoskodik a juhairól a Pásztor?

Zsolt 23:2 _____

Zsolt 23:3 _____

Zsolt 23:4 _____

Zsolt 23:5 _____

Zsolt 23:6 _____

Mit jelent nekünk a tudat, hogy van Valaki, aki gondot visel rólunk? Hogyan bátoríthatnánk ezzel a hasonlattal azokat, akiknek a küzdelmek miatt elhomályosult az istenképe?

AZ ÚT ÁLLOMÁSAI

„...az igazság ösvényein vezet engem az ő nevéért” (Zsolt 23:3).

Képzeld el magunk előtt „az igazság” ösvényeit, amint a messzeségbe nyúlnak! Nem látjuk a végét, de tudjuk, hogy haza, Isten otthonába vezetnek. Látjuk, merre visznek, amikor kicsit jobban összpontosítunk? Egyes helyek tisztán kivehetők, más részeit viszont teljesen eltakarják hatalmas vagy veszélyes akadályok. Időnként az út el-eltűnik egy lejtő miatt. Bizonyos szakaszain könnyen lehet haladni, más részek azonban nehezen járhatóak. Éppen ilyen volt Izraelnek Egyiptomból az ígért földjére haladni, és ez a zsoltár is ugyanígy írja azt le.

Azonosítsuk a 23. zsoltárból azokat az állomásokat, amelyek mellett Dávid látja elhaladni a nyáját az igazság ösvényén, az Úr háza felé!

Vajon miért hívják az „igazság” ösvényeinek, vagy „igaz” (RÚF) ösvényeknek ezeket az utakat? Íme négy fontos ok: Először is azért, mert a megfelelő célhoz, a Pásztor otthonába vezetnek. Másodszer azért, mert segítenek összhangban maradni a megfelelő személlyel, a Pásztorral. Harmadszor az ösvényeken azt gyakoroljuk, hogy a helyes irányba, a Pásztor képére változzunk meg. Negyedszer pedig azért, mert arról tanúskodnak, hogy ezzel a változással dicsóítjuk az Urat. Ezek az „igaz” ösvények, avagy az „igazság” ösvényei, attól függetlenül, hogy könnyű-e rajtuk menni, vagy sem.

Fontos felismernünk, hogy Isten vezetése nem feltétlenül olyan, mint egy csomag kézbesítése egy címre, sokkal több pusztán útmutatásnál és védelemnél. Amikor Isten vezeti a népét, mindig az igazságról tanítja őket, ahogy arról több bibliai példa is tanúskodik (legyen akár Ábrahámról szó, akit az ígéreteivel vezetett, vagy Izrael népéről, akiknek a tűz- és felhőszlop mutatta az utat).

Mennyire vagyunk a tudatában annak, hogy a Pásztor számára az igazság az elsődleges az életünkben? Hogyan változtathatnak a próbák az életünkön úgy, hogy jobban tükrözzük Krisztus jellemét?

AZ ELSŐ VÁRATLAN KITÉRŐ: A VÖLGY

„Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy; a te vessződ és botod, azok vigasztalnak engem” (Zsolt 23:4).

Jó lenne, ha az igazság ösvénye végig hűs patakok füves partjain kanyarogna! Csakhogy nem így festi le Dávid a képet. Az út mellett ott van a halál árnyékának völgye is – amit nem nagyon szeretnénk meglátogatni. Az év egyes szakaszaiban Izrael kiapadt folyómedrein és vízmosásain váratlan villámáradások szaladhatnak végig, mindent elárasztva. Ezek a helyek jellemzően szűkek, a fényt eltakaró meredek oldalakkal. Így a „halál árnyéka” az „igen sötét árnyékot” vagy a „mély sötétséget” jelképezi.

Gondoljunk olyan időkre, amikor a „halál árnyékának völgyében” jártunk! Milyen volt? Féltünk tőle, noha tudtuk, hogy ott van a Pásztor? Melyik bibliaversek bizonyultak akkor a legértékesebbnek a számunkra? Miért?

Hogyan kerültek a bárányok a völgybe? Vajon maguktól mentek oda, vagy a Pásztor vezette őket arrafelé? Indokoljuk meg a válaszunkat!

Elisabeth Elliot így írt: „Akár arra a következtetésre is juthat a bárány, amelyik a halál árnyékának völgyében találja magát, hogy tévútra terelték. Pedig szüksége van arra, hogy átkeljen a sötétségen, mert így tanulhatja meg legyőzni a félelmét. Még mindig vele van a Pásztor” (Elisabeth Elliot: *Quest for Love*. Grand Rapids, MI, 1996, Revell Books, 218. o.).

Éreztük már úgy, hogy rossz úton vezettek a völgybe? Hogyan viszonyultunk ilyenkor Istenhez? Vajon miért vállalja fel a Pásztor, hogy félreismerjük Őt, amikor engedni, hogy betérjünk egy sötét völgybe?

A MÁSODIK VÁRATLAN KITÉRŐ: A TERÍTETT ASZTAL

„Asztalt terítesz nékem az én ellenségeim előtt; elárasztod fejem olajjal; csordultig van a poharam” (Zsolt 23:5).

Elkerülhetetlen, hogy ellenségeinkbe ütközzünk az életünk során. Mihez kezdünk velük? Hánykolódtunk már valaha éjszaka ébren, ide-oda forgolódva, miközben azon morfondíroztunk, hogyan állhatnánk bosszút azokon, akik bántani akarnak bennünket vagy igyekeznek tönkretenni a munkánkat? Nehéz lehet a keresztényeknek eldönteni, hogyan kezeljék az ellenségeiket.

Milyen ellenségeink voltak az életünk során? Hogyan viszonyultunk azokhoz, akik próbáltak fájdalmat okozni nekünk vagy a szereteteinknek? Mennyire tudtuk követni Krisztus tanácsát Mt 5:44 versében, vagy Pálét Róm 12:18-21 szakaszában?

Zsolt 23:5 versében Dávid érdekes módszert mutat be az ellenséggel való bánásmódra. Inkább arra figyel, amit Isten tesz érte, amivel gyakorlatilag elhomályosítja az ellenség jelenlétét, az Úr pedig lakomát készít neki.

Amikor Dávid kultúrájában egy nagy tiszteletnek örvendő vendég érkezett az ünnepre, mielőtt belépett volna a lakoma helyszínére, a házigazda megkenté a fejét olajjal, ami parfümmel kevert olívaolaj volt. A vendéget ezután annyi étellel kínálták, amennyit lehetetlen egy embernek elfogyasztani.

Miként gondoskodik Isten rólunk még akkor is, amikor a völgyben járunk? Hogyan segíthet az emlékezetünkbe vésni ezt a Zsolt 23:5 versében említett három tárgy (asztal, olaj, pohár)?

Pál arra emlékeztet, hogy *„nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, az élet sötétségének világ-bírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak”* (Ef 6:12). Az ellenségeink között némelyeket látunk, de vannak olyanok is, akiket nem. Akár tetszik, akár nem, körbevettek bennünket. Ám ha a Pásztorral vagyunk, egyetlen látható vagy láthatatlan ellenség sem lophatja el tőlünk azt, amit az Úr nekünk készített.

Hogyan bánt velünk a Pásztor, amikor körbevettek minket az ellenségeink? Gondolkodjunk el ezen! Miért tudunk hálát adni még a nehézségek közepette is?

BIZTOS ÍGÉRET AZ ÚTRA

„Bizonyára jóságod és kegyelmed követnek engem életem minden napján, s az Úr házában lakozom hosszú ideig” (Zsolt 23:6).

Időnként beleesünk abba a csapdába, hogy azt hisszük, egyedül vagyunk, amikor a völgyben járunk vagy ha ellenség vesz körül. Nem érezzük mindig, hogy Isten sokat tesz értünk. Úgy gondoljuk, ha segített volna, nem is kerültünk volna ilyen helyzetbe. Dávid viszont egyértelműen nem így látja a kérdést.

Mi az a két dolog, amiben Zsolt 23:6 verse szerint Dávid teljesen biztos volt a megpróbáltatásai ellenére is (lásd még Ef 1:4; Zsid 11:13-15; 2Pt 1:10)?

Egyes fordítások szerint jóság és rendületlen szeretet (Isten szövetségi ígérete) „követ” minket egész életünk során. Viszont az eredeti ige sokkal határozottabb: jóság és szeretet „üldöz” egész életünk során. (Sőt, ugyanezt a héber igét találjuk például 1Móz 14:14, Józs 10:19 és 1Sám 25:29 verseiben, ahol igazán egyértelművé válik az „üldözés” gondolata.)

Milyen kép villan fel a fejünkben, amikor elképzeljük, hogy jóság és kiapadhatatlan szeretet „üldöz” bennünket? Vajon mit akarhatott Dávid üzeni, amikor így jellemezte Isten irántunk való szeretetét?

Megkérdőjelezhetetlen Isten életünk végéig tartó jósága és rendíthetetlen szeretete, illetve vezetésének biztossága, legyen bármilyen mély a völgy, vagy akármennyire kitartóak is az ellenségeink. Ezek a gondolatok erőt adtak Jézusnak a Golgotán, így bennünket is bátoríthatnak. Időnként azonban a szereteteink tele vannak kérdésekkel. Ilyenkor Dávidhoz hasonlóan nekünk sem az a legokosabb, ha teológiai magyarázatot próbálnánk adni Isten végtelen hatalmáról. A zsoltáros inkább azt mutatja meg a 6. versben, hogy a legjobb, ha a személyes meggyőződésünk kinyilvánításával, megerősítésével teszünk bizonyosságot az igazságról Istennel kapcsolatban.

Istennel szerzett saját tapasztalataink alapján mivel tudnánk alátámasztani, hogy az Ő jósága és szeretete bizonyosan „üldöz” bennünket? Mivel tudnánk ezt megerősíteni a Bibliából? Hogyan beszélhetünk erről azoknak, akik számára kérdéses Isten gondviselése? Miért a kereszt a legnagyobb példája ennek az „üldözésnek”?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „A jó pásztor” c. fejezet, 404-409. o.

„Akik végül győzni fognak, átélnek majd rettenetesen felkavaró és megpróbáltatásokkal teli időszakokat a lelki életükben. Viszont nem szabad elveszíteniük a bizalmukat, mert Krisztus iskolájában ez része a fegyelmezésnek, ami pedig szükségszerű ahhoz, hogy minden salak elégessen. Isten szolgájának erővel kell kiállnia az ellenség támadásait, keserves gúnyolódását, és felül kell kerekednie az akadályokon, amelyeket Sátán állít az útjába...

Viszont nem fogunk elfáradni, ha felemeljük a tekintetünket és nem lefelé nézünk, a nehézségeinkre. Hamarosan meglátjuk, amint Jézus kitarja felénk segítő karját, csak meg kell ragadjuk azt egyszerű bizalommal. Engedjük, hogy vezessen minket! Amint bízni kezdünk, reménnyel telünk meg...

Krisztus segít, hogy szilárd, kiegyensúlyozott, nagyszerű jellemet alakíthassunk ki. Sátán nem képes kitakarni az ilyen jellemű ember világosságát... Isten nekünk adta legnagyobb ajándékát, egyszülött Fiát, hogy felemeljen, nemessé és alkalmassá tegyen minket, így ölthetjük fel az Ő tökéletes jellemét, így találhatunk otthonra országában” (Ellen G. White: *Messages to Young People*. 63-64. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Mennyire voltunk a tudatában annak, hogy az általunk tapasztalt „rettenetesen felkavaró és megpróbáltatásokkal teli időszakok” a fegyelmezésünket szolgálhatják Krisztus iskolájában?
- 2) Hogyan használja fel a Pásztor a mi segítőkézségünket, vigasztalásunkat és bátorításunkat arra, hogy átsegítsen másokat a válságaikon? Hogyan segíthetünk gyülekezetként abban, hogy az Úr többet tehessen a bajba jutottakért?
- 3) Menjünk körbe és beszéljük meg az osztályban, hogyan „üldözött” már bennünket Isten jósága és kegyelme! Mit tanulhatunk meg egymás tapasztalataiból?
- 4) Gondolkodjunk el Krisztus életének utolsó óráiról, amikor elkezdődött a tűzpróbája! A Biblia vagy Ellen G. White írásai alapján (a *Jézus élete* című könyv nagyszerű forrás) vajon hogyan bírhatta ki azt emberként? Mit szűrhetünk le az Ő példájából azokra a megpróbáltatásainkra nézve, amelyekkel szembe kell néznünk?

GECSEMÁNÉ

„*Maradjatok itt, és vigyázzatok énvelem*” (Mt 26:38).

„Tanítványai társaságában az Üdvözítő lassan ment a Gecsemáné kertje felé vezető úton... Eddig valahányszor alkalom adódott rá, Jézus komolyan elbeszélgetett tanítványaival és oktatta őket. Most azonban, amikor a Gecsemáné kerthez közeledtek, furcsa módon hallgatag lett. Jézus gyakran felkereste ezt a kertet, hogy ott elmélkedjék és imádkozzék. Szíve azonban még sohasem volt annyira tele szomorúsággal, mint kinszenvedésének ezen az éjszakáján. Egész földi életén át Isten jelenlétének a világoosságában járt. Mikor olyan emberekkel került összeütközésbe, akik Sátán befolyása alatt voltak, Jézus azt tudta mondani: *»Aki küldött engem, énvelem van. Nem hagyott engem az Atya egyedül, mert én mindenkor azokat cselekszem, amelyek neki kedvesek«* (Jn 8:29). Most azonban úgy látszott, mintha Jézus kirekesztődött volna Isten jelenlétének világoosságából. Most olyan volt, mint aki a bűnösök közé tartozik. Az elveszett emberiség bűnét neki kellett elhordoznia. Az Úrnak mindnyájunk vétékét Reá kellett vetnie, Reá, aki pedig bűnt nem ismert (vö. Ézs 53). Olyan rettenetes, szörnyű volt számára a bűn, olyan nagy volt a súlya a véteknek, amelyet neki kellett elhordoznia, hogy az Atya szeretetéből való örök kizárás félelme tört a lelkére. Miután megérezte, hogy Isten haragja milyen rettenetes azokkal szemben, akik áthágták parancsolatait, így kiáltott fel: *»Felette igen szomorú az én lelkem mind halálig«* (Mt 26:38)!

Mikor megközelítették a kertet, a tanítványok észrevették azt a változást, amely Mesterükön történt. Soha azelőtt nem látták őt ilyen végtelesen szomorúnak és hallgatagnak. Minél közelebb kerültek a kerthez, Jézusnak ez a különös szomorúsága annál jobban fokozódott. A tanítványok azonban nem merték megkérdezni tőle, hogy mi az oka a szomorúságának...

A kert bejáratának közelében arra kérte tanítványait, hogy imádkozzanak önmagukért és őérette” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 590-591. o.).

A jövő tűzpróbái

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Jeremiás 9:7-16; Róma 1:21-32;
2Korinthus 12:7-10; 1Péter 4:12-19; 5:8-11

„Szeretteim, ne rémüljete meg attól a tűztől, amely próbáltatás végett támadt köztetek, mintha valami rémületes dolog történnék veletek; Sőt, amennyiben részetek van a Krisztus szenvedéseiben, örüljete, hogy az ő dicsőségének megjelenésekor is vigadozva örvendezhessetek” (1Pt 4:12-13).

Vegy laborokban gyakran előfordul, hogy a kis tartókba helyezett különféle anyagokat szélsőséges hőfokra hevítik. Amint a tartó egyre forróbb lesz, az anyagok vagy elolvadnak, sisteregnek, fortyogni kezdenek, vagy világosan izzanak, az alkotóelemeiktől függően. Ezeket az edényeket hívják olvasztótégelyeknek.

Az angol szótárban az olvasztótégely meghatározása az, hogy 1) különböző anyagok magas hőfokon történő megolvasztására használt eszköz, 2) kemény próba, illetve 3) olyan hely vagy helyzet, amiben különféle erők együttesen változást vagy fejlődést idéznek elő.

Ezek a meghatározások betekintést engednek abba is, hogy mi történik a lelki életünkben. Ezen a héten megvizsgálunk néhány okot, amiért hirtelen nyomás alatt találhatjuk magunkat és próbákat élhetünk át olyan helyzetekben, amelyeknek a hatására változunk, növekszünk és jellemünkben fejlődünk. Így felfigyelhetünk arra, mit tesz Isten az életünkben, hogy amikor bekerülünk az olvasztótégelybe, tudjuk, hogyan reagáljunk a helyzetre.

A hét dióhéjban: Mi minden okoz nehézségeket az életünkben?

MEGLEPETÉSEK

„Szeretteim, ne rémüljeteK meg attól a tűztől, amely próbáltatás végett támadt köztetek, mintha valami rémületes dolog történnék veletek” (1Pt 4:12).

A fájdalmas meglepetések különféleképpen jelentkezhettek. Egy autó nagy sebességgel felénk száguld az úton. Váratlanul közlik velünk, hogy megszűnik az állásunk. Egy egészségügyi vizsgálat után olyan diagnózist kapunk, amire nem számítottunk. Éppen elég rossz a fájdalom, de a meglepetés eleme csak tovább ront a helyzeten. Ezen a héten megvizsgálunk bizonyos fájdalmas helyzeteket vagy tűzpróbákat, amelyeknek nem kellene meglepetésként érnie bennünket. Kezdésként térjünk vissza 1Pt 4:12 verséhez! A görög szó, amit úgy fordítunk, hogy „rémüljeteK”, azt is jelenti, hogy „idegen”. Péter figyelmezteti az olvasóit: ne higgyék, hogy a keresztények nem mennek át tüzes próbákon, nehézségeken. Inkább vegyék természetesnek azokat – számíthatnak és számítaniuk is kell rájuk!

A „tűz”, „tüzes megpróbáltatás” kifejezésére használt szó egy másik görög szóból ered, ami azt jelenti, hogy „égés”, vagy máshol a fordításban „kemence”. A hitünkért való szenvedést tehát „olvasztási folyamatnak”, avagy a „tűzpróba folyamatának” tarthatjuk.

Olvassuk el 1Pt 4:12-19 szakaszát! Mit üzen az apostol?

Azért lepődnek meg sokan a szenvedésen, mert túlságosan leegyszerűsített a fogalmunk a keresztényi életről. Tudunk a két félről: Istenről, aki jó és Sátánról, aki rossz, és automatikusan Isten dobozába helyezünk mindent, amitől jó érzésünk van, ami pedig rosszul esik, azt Sátánéba. Az élet viszont nem ilyen egyszerű. Nem dönthetjük el pusztán az érzéseink alapján, hogy mi tartozik Isten és mi Sátán dobozába! Időnként nehéz megpróbáltatást jelenthet Istennel járni, miközben úgy tűnhet, hogy Sátán követése nagy jutalmat hoz. Jób igaz volt, mégis szenvedett, Istentől pedig ezt kérdezte: *„Mi az oka, hogy a gonoszok élnek, vénséget érnek, sőt még meg is gyarapodnak” (Jób 21:7)?*

Péter azokra a megpróbáltatásokra utalt, amelyek a Krisztus melletti kiállásunk következményei. Ugyanakkor más okból is történnek próbák. Miért ne érjenek tehát meglepetésként a megpróbáltatások? Hogyan segíthet 1Pt 4:12-19 szakasza ezt tapintatosan elmagyarázni egy barátunknak?

SÁTÁN KEMENCÉJE

„Józanok legyetek, vigyázzatok; mert a ti ellenségeitek, az ördög, mint ordító oroszlán szerte jár, keresvén, kit elnyeljen” (1Pt 5:8).

Mi az üzenete ennek a versnek? Tegyük fel magunknak a kérdést: „Meny nyire veszem komolyan ezeket a szavakat?” Általában mi mutatja meg a tetteinkből, hogy komolyan vesszük-e ezt az üzenetet, vagy sem?

Figyeltünk már valaha éhes oroszlánt? Félelmetes, ugyanis jól tudjuk, hogy szinte bármit képes elkapni és felfalni, amit csak akar. Péter szerint Sátán hasonló módon jár-ke. Amikor körülnézünk, vérszomjassága következményének a jeleit látjuk: mindenütt halál, szenvedés és elferdített, megrontott erkölcs, értékek. Nem bújhatunk el a tetteinek látványa elől.

Olvassuk el 1Pt 5:8-11 részét! Hogyan reagáljunk keresztényként arra, hogy Sátán leleskedik ránk?

Mit ígér Isten a szenvedőknek (1Pt 5:10)?

Péter abban az összefüggésben írja ezt, hogy mi legyen a reakciónk, amikor Sátán támadást intéz a keresztény hit ellen. Amint már említettük, különféle úton-módon végzi a munkáját. Bár tisztában kell lennünk az ellenség valóságával és hatalmával, nem szabad elcsüggednünk! Mindig emlékeznünk kell arra, hogy Jézus vereséget mért az ördögre, aki már legyőzött ellenség! Ha kapcsolatban maradunk Krisztussal, ha hitben belé kapaszkodunk, akkor sosem győzhet le. A kereszt miatt Krisztus győzelme a miénk is.

Gondolkodjunk azon, hogyan okozhat még fájdalmat Sátán! 1Pt 5:8-11 szakaszának olvasása miként segíthet elviselni a gyötrelmet, amit azért tapasztalunk, mert az ördög pusztításának kitett, bűnös világban élünk?

A BŰN OLVASZTÓTÉGELYE

„Mert nyilván van az Istennek haragja mennyből, az embereknek minden hitetlensége és hamissága ellen, kik az igazságot hamissággal feltartóztatják” (Róm 1:18).

Mindennek van következménye. Ha a tűző napon állunk egy fagylattal, az egészen biztosan el fog olvadni. Az ok és az okozat mindig együtt jár. Ugyanez a helyzet a bűnnel is, mindegy mennyire elkeseredetten szeretnénk, ha a dolgok másként lennének. Mindig vannak következmények. Isten nem azon tűnődve ül a mennyben, hogy milyen rettenetes dolgokat tudna tenni azokkal, akik bűnt követnek el, hanem magának a bűnnek vannak önmagából fakadó következményei. Az a baj, hogy sokszor úgy gondoljuk, túljárhatunk Isten eszén, elkövetünk bűnt anélkül, hogy a következményeket elszenvédnénk, de ez sosem történik így. Pál teljesen egyértelművé teszi, hogy a bűnnek nem csupán az örökkévalóság szempontjából van következménye, mert a hatása már ma is fájdalmas és nyugtalanító ránk nézve.

Róm 1:21-32 szakaszában Pál leírja a bűnbeesés folyamatát és a következményeit. Olvassuk át alaposan ezeket a verseket, imádkozzunk ezekkel kapcsolatban és foglaljuk össze az apostol mondanivalójának a lényegét! Összpontosítsunk kifejezetten a bűn szakaszaira és azok következményeire!

Néhány verssel korábban Pál a következményeket nevezte „Isten haragjának” (Róm 1:18). Az Úr haragja ebben a szakaszban egyszerűen annyit jelent, hogy megengedi: az emberek learassák tetteik gyümölcseit. Isten még a keresztények életében sem lép közbe azonnal vagy veszi el a fájdalmat, ami a saját tetteik következményeként jelentkezik. Sokszor engedi, hogy tapasztaljuk tetteink hatását és így értsük meg, milyen mélyen megsebez, mennyire ártalmas a bűnünk. Eddig arról gondolkodtunk, hogy milyen következményekkel jár Isten erkölcsi törvényeinek áthágása. És mi a helyzet az egészségügyi rendelkezések megszegésével? A testünk Isten lakhelye. Amennyiben ártunk a testünknek, mert nem étkezünk egészségesen vagy nem végzünk testmozgást, illetve ha rendszeresen túldolgozzuk magunkat, az is Isten elleni véték. Ezek pedig olyan következményekkel járnak, amelyek a tűzpróba körülményeit teremtik meg az életünkben.

Hogyan arattuk már le az életünkben bűneink gyümölcseit? Milyen tanulságot szűrtünk le azokból a helyzetekből? Mit kell megváltoztatnunk ahhoz, hogy ne éljünk át hasonló dolgokat megint?

A TISZTÍTÓTŰZ

„Ezért így szól a Seregek ura: megolvasztom, megvizsgálom őket, mi mászt tehetnék népemmel” (Jer 9:6, RÚF)?

„Ha Isten Lelke az emlékezetünkbe idézi az Úrnak olyan kijelentését, ami fáj nekünk, akkor van bennünk valami, amit szeretne halálra sebezni” (Os-wald Chambers: *My Utmost for His Highest*. Uhrichsville, OH, 1963, Barbour & Company, Inc., 271. o.).

Hogyan értelmezzük a fenti idézetet és a bibliaverset? Mi volt eddig a tapasztaltunk a tisztítási folyamat részét képező fájdalommal?

Olvassuk el Jer 9:7-16 szakaszát! Isten azt mondja, hogy „*megolvasztom őket, és megpróbálom őket*”, azaz Júdeát és Jeruzsálemet (Jer 9:7). Milyen két okot nevez meg erre (Jer 9:13-14)? A tisztítás hogyan történik (Jer 9:15-16)?

Az olvasztás és a próbatétel drasztikus tevékenységet igényel. Először is fájdalmat érzünk, amikor Isten engedi, hogy a körülmények a bűnünkre tereljék a figyelmünket. Jeremiás korábban a következőt írta szomorúan: „*Megégett a fűvő tüztől, elfogyott az őn, hiába olvaszt az olvasztó, mert gonoszok, meg nem tisztíthatók*” (Jer 6:29). Tehát sokszor keményebb lépésre van szükség, hogy Isten felkeltesse a figyelmünket. Másodszor kínoz az elkeseredés az immár tisztán látott bűn miatt. Harmadszor pedig frusztráltak leszünk, miközben próbálunk másként élni. Elég kellemetlen, sőt nehéz feladni azokat a dolgokat, amelyek a részünké váltak.

Gondoljunk a bűnökre, amelyekkel most küszködünk! Hogyan tisztítana és próbálna meg minket Isten ma? Mit tehetnénk most azért, hogy ezt elrendezzük, mielőtt az Úrnak drasztikusabb eszközökhöz kellene folyamodnia, ahogy az Izrael esetében történt?

AZ ÉRETTSÉG TŰZPRÓBÁI

„És hogy a kijelentések nagysága miatt el ne bizakodjam, tövis adatott nékem a testembe, a Sátán angyala, hogy gyötörjön engem, hogy felettébb el ne bizakodjam” (2Kor 12:7).

Nagy különbség van egy fa kivágása, illetve megmetszése között. Olyasmit vágunk ki, amit nem akarunk tovább megtartani és azt metsszük meg, amiről szeretnénk még több gyümölcsöt szedni. Viszont mindkét folyamathoz éles vágószerszám kell. A kezdő kertész számára a növény egyes részeinek levágása pusztításnak tűnhet. Lelki összefüggésben Bruce Wilkinson a következőt írja: „Isten túlradó áldásaiért imádkozol és azt kéred, hogy tegyen hasonlót a Fiához? Ha a válaszod az, hogy igen, akkor valójában a metszőollót kéred” (Bruce Wilkinson: *Secrets of the Vine*. Sisters, OR, 2001, Multnomah Publishers, Inc., 60. o.).

Sokan töprengtek már azon, hogy mit értett valójában Pál ezen: „*tövis adatott a testembe*” (2Kor 12:7, RÚF). A feltételezések között szerepel, hogy állandóan támadásokat kellett elszenvednie az ellenségeitől, illetve beszédbeli nehézségei voltak, de úgy tűnik, valójában a látásával voltak gondok (lásd Ellen G. White megjegyzéseit, *The SDA Bible Commentary*. 6. köt. 1107. o.). Meglepő módon Pál hitte, hogy ezt a tövist „kapta”.

Vajon mit értett Pál azon, hogy „adatott nékem”? Ki adta neki? Hogyan tudta azt Isten felhasználni a javára?

Figyeljük meg, Pál „tövisének” határozott célja volt: hogy „*el ne bizakodjam*” (2Kor 12:7)! Nem egy adott bűne miatt, amit elkövetett, hanem azért kapta, hogy a későbbiekben ne kövessen el bűnt. Pál felismerte, hogy természetéből adódóan hajlamos a bűnre, ez a „tövis” pedig attól védhette.

Olvassuk el 2Kor 12:7-10 részét! Mit kezdett Pál ezzel a tövissel? Vajon a gyengesége még másképpen is hasznára válhatott lelki viszonylatban? Az apostol reakciója hogyan segíthet nekünk elviselni az esetleg magunkban hordozott töviseket?

A lelki fejlődésünkre vonatkozó isteni terv mennyiben különbözhet a sajátunkétól? Gondoljunk az életünknek azokra a területeire, amelyekben még gyümölcsözőbbé kell válnia az igazságnak! Milyen lelki tulajdonságokat kérnénk az Úrtól, hogy fejlesszen ki bennünk a „metszőollójával”?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Ő, aki olvas az emberek szívében, jobban ismeri jellemüket, mint ők maguk. Egyes emberekben olyan képességeket és hajlamokat lát meg, amelyek helyesen irányítva használhatók lehetnének műve előbbre vitelében. A gondviselő Isten különféle helyzetekbe és körülményekbe viszi bele őket, hogy felfedezzék jellemük előttük is rejtett fogyatékoságait. Alkalmat ad nekik arra, hogy ezeket a hibákat kijavítsák és hogy alkalmassá tegyék magukat szolgálatára. Sokszor beleengedi őket a szenvedések tüzébe, hogy megtisztuljanak” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán*. Budapest, 1998, Advent Kiadó, 340. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Igen nehéz lehet, mikor a bűnünk következményeit aratjuk éppen le. Azt kérdezzük: „Vajon sikerül-e még valaha helyrehozni a kapcsolatunkat Istennel?” Mit ígér az Úr azért, hogy még ilyen időben is kitartsunk? (Lásd, amit Pál írt később Róm 5:1-11 verseiben!) Mit mondanánk annak, aki pontosan ezt kérdezi tőlünk?
- 2) Mit értett Ellen G. White a „gondviselő Isten” gondolata alatt? Hogyan működik a gondviselés? Honnan tudjuk, ha valami az Ő gondviseléséből történik? Isten „gondviselésének” mely tettei vezetnek már megpróbáltatásokhoz? Beszéljük meg az osztályban, hogy mit tanultunk meg akkor! Hogyan segíthetnénk annak, aki azon tűnődik, hogy vajon valóban Isten gondviselése lenne az ilyen eset?
- 3) Amikor valaki éppen nehéz helyzetben van, számít vagy számítsone egyáltalán, ha tudjuk, hogy mi okozta a próbáját? Azaz hogyan viszonyuljunk az emberhez, illetve a szenvedéséhez, a kiváltó októl függetlenül?
- 4) Egy Dél-Amerikában élő keresztény fiatalember keserves megpróbáltatáson ment keresztül. Miután túljutott rajta, Európába költözött. Akkor mondta valakinek, hogy „A holttestemet Dél-Amerikában hagytam.” Mit jelent ez? Miért kell bizonyos értelemben mindannyiunknak „otthagynunk valahol a holttestünket”? Milyen szerepet játszanak a próbák ebben a folyamatban?
- 5) Tervezzünk az osztályunkkal egy látogatást egy kórházba vagy valahová, ahol tudunk segíteni, vigaszt nyújtani, felvidítva azokat, akik valamiért tűzpróbában vannak!

FÜLE LAJOS: AZ ATYA

Kettőért terhelte gond,
mert két tékozló fia volt.
Az egyik távol tékozolt,
A másik közel tékozolt.
Ám szeretete nem pihent:
Az egyiknek elébe ment,
A másiknak utána ment.

Igen, mi is tékozló fiak vagyunk.

A kalitka

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Mózes 14; 15:22-27; 17:1-7;

Példabeszédek 3; Lukács 4:1-13; 1Péter 1:6-9

„Ezen örvendeztek, noha most, mivel így kellett lennie, egy kissé megszomrodottak különféle kísértések között” (1Pt 1:6, RÚF).

„A kalitkába zárt madár teljes napvilágnál és más zenei hangok hallatán nem éneklei azt az éneket, amit a gazdája meg akar tanítani neki. Megtanul itt is egy dallamfoszlányt, ott is egy trillát, de sohasem önálló, teljes dalt. Ha azonban a gazda letakarja a kalitkát és olyan helyre teszi, ahol a madár csak azt az éneket hallja, amit neki kell megtanulnia, a sötétben újra meg újra megpróbálkozik vele, míg végül megtanulja és aztán rázendít a teljes melódiára. Attól kezdve a világosságban is mindig el tudja azt a dallamot énekelni. Isten is így bánik gyermekeivel. Van egy ének, amit meg akar tanítani nekünk, és ha a szenvedések sötétjében megtanuljuk azt, azután már mindig el tudjuk énekelni” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán*. Budapest, 1998, Advent Kiadó, 341. o.).

Figyeljünk fel arra, hogy maga a gazda viszi a madarat a sötétbe!

Azt könnyű megérteni, hogy Sátán okozza a fájdalmat. Viszont Isten is tevékeny szerepet vállalna abban, hogy olyan tűzpróbák felé vezet minket, amelyek során összezavarodunk vagy fájdalmat tapasztalunk?

A hét dióhéjban: Milyen bibliai példák jutnak eszünkbe azzal kapcsolatban, amikor maga az Úr vezeti népét olyan tapasztalatokba, amelyekről tudja, hogy szenvedéssel is fognak járni? Vajon milyen új énekeket akart megtanítani az embereknek?

ZSÁKUTCÁN ÁT AZ ÍGÉRET FÖLDJÉRE

„A fáraó közeledett. Izráel fiai pedig föltekintettek, és látták, hogy az egyiptomiak utánuk eredtek. Ekkor nagy félelem fogta el őket, és segítségért kiáltottak Izráel fiai az Úrhoz” (2Móz 14:10, RÚF).

Előfordult már velünk, hogy becsaptak, csapdába csaltak vagy zsákutcába tévedtünk? Ez akár kellemes élmény is lehet, például amikor belépünk egy szobába, ahol várnak ránk a barátaink és egyszerre kiáltják, hogy „Meglepetés! Boldog születésnapot!” Máskor megdöbbentő lehet, méghozzá egészen kellemetlen módon. Elképzelhető, hogy erőszakoskodtak velünk az iskolában, vagy egy kollégánk le akart minket járatni.

Az Úr az izraeliták előtt haladt attól kezdve, hogy elhagyták Egyiptomot, amíg el nem értek az ígéret földjére: *„nappal felhőoszlopban, hogy vezesse őket az úton, éjjel meg tűzoszlopban, hogy világítson nekik, és éjjel-nappal mehessenek” (2Móz 13:21, RÚF).* Egész útjuk során vezette őket. Viszont figyeljük meg, hogy először hová vitte őket: oda, ahol előttük tenger volt, hegyek mindkét oldalon, a fáraó serege pedig látótávolságon belül, pont mögöttük!

Olvassuk el Mózes második könyve 14. fejezetét! Miért vitte Isten az izraelitákat olyan helyre, ahol tudta, hogy rettegni fognak?

Az „oszlop” követése nem biztosít bennünket arról, hogy mindig boldogok leszünk. Kemény tapasztalat is lehet, mert az igazságban való nevelés folytan olyan helyekre is eljutunk, amelyek próbára teszik a szívünket – ami természetéből adódóan csalárd (Jer 17:9). A nehéz helyzetben onnan lehet igazán tudni, hogy valóban Istent követjük-e, ha nyitottak vagyunk a tanítására és következetesen alárendeljük az elménket és a szívünket a vezetésének, nem abból, ha nincsenek próbák és nem élünk át fájdalmat.

Mit tanultak meg az izraeliták ebből az esetből (2Móz 14:31)?

Időnként miért nehéz bízni Istenben még akkor is, ha ismerjük sok csodálatos ígéretét? Idézzünk fel néhány kemény helyzetet, amelyekbe szerintünk az Úr terelt minket, hogy megtanítsa „hinni” és Őt „félteni”!

KESERŰ VIZEK

„És elindula Izráel fiainak egész gyülekezete a Szin pusztájából, az Úr rendeléséhez képest az ő útjuk rendje szerint és táborot ütének Refidimben. De a népnek nem vala inni való vize” (2Móz 17:1).

Talán nem kapunk meg mindent Istentől, amit szeretnénk, de vajon nem számíthatunk mindarra, amire szükségünk van? Nem arra, amiről azt hiszszük, hogy szükségünk van, hanem arra, ami tényleg kell.

A víz létszükséglet volt az izraelitáknak. Miután az Úr átvezette őket a Vörös-tengeren, három napon át követték Őt a forró, száraz sivatagban. Értethető a kétségbeesésük, főként a pusztában, ahol létkérdés, hogy találjanak vizet. Mikor kapják meg a vizet, amire szükségük van?

Tehát merre vezet Isten őket? Az oszlop Máraiba ment, ahol végre van víz. A nép bizonyára izgatott lett. Viszont amikor megkóstolták, azonnal kiköpték, mert keserű volt. *„Ekkor zúgolódni kezdett a nép Mózes ellen, és ezt mondta: Mit igyunk” (2Móz 15:24, RÚF)?*

Majd néhány nappal később Isten újra megteszi. Ez alkalommal az oszlop olyan helyen áll meg, ahol egyáltalán nincs víz (2Móz 17:1).

Olvassuk el 2Móz 15:22-27 és 17:1-17 szakaszait! Mit mutatott meg Isten önmagáról Izraelnek Máraiban és Refidimben? Mit kellett volna a népnek megtanulnia?

Mit kérdezett Izrael népe Refidimben (2Móz 17:7)? Volt már, hogy ezt a kérdést tettük fel mi is? Ha igen, miért? Hogyan éreztük magunkat és mit tanultunk meg azután, hogy választ kaptunk? Hányszor kellett feleletet kapnunk ahhoz, hogy egyáltalán ne is tegyünk fel ilyen kérdést?

SIVATAGI NAGY KÜZDELEM

„Jézus pedig Szentlélekkel telve visszatért a Jordántól, és a Lélektől vezetve a pusztában töltött negyven napot, ahol az ördög megkísértette. Nem evett semmit azokban a napokban, de azok elmúltával megéhezett” (Lk 4:1-2, ÚRK).

Olvassuk el Lk 4:1-13 részét! Milyen tanulságokat vonhatunk le ebből az esetből a kísértéssel szembeni ellenállásról, illetve arról, hogy ne adjuk be a derekunkat a bűnnek?

Azért nehéz úgy a kísértés, mert olyan dolgokra irányul, amelyekre valóban vágyunk. Ráadásul úgy tűnik, hogy mindig a leggyengébb pillanatainkban jön. Lukács 4. fejezete leírja Jézus megkísértése történetének az elejét, ami nem könnyű problémákat vet fel. Első ránézésre úgy tűnik, hogy a Szentlélek viszi Jézust a kísértésbe, viszont Isten sosem kísért bennünket (Jak 1:13). Ám ahogy azt már láttuk, az Úr időnként valóban tűzpróbába vezet. A 4. fejezetből kitűnik, hogy a Szentlélek irányíthat olyan megpróbáltatások felé, ahol ki vagyunk téve Sátán vad kísértéseinek. Amikor erősek ezek a kísértések, félreérthetjük a helyzetet, azt képzelhetjük, hogy nem jól követtük Istent. Viszont ez nem feltétlenül igaz. „Ha nehéz helyzetbe jutunk, gyakran kételkedünk Isten Lelkének vezetésében. Jézust viszont Isten Lelke vezette a pusztába, hogy Sátán megkísértse. Ha Isten megengedi a próbákat, akkor ezzel javunkat szolgáló célja van. Jézus nem élt vissza Isten ígéreteivel, nem kereste önként a kísértést és nem esett kétségbe, amikor jött a kísértés. Mi se cselekedjünk másképp” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 98. o.)! Időnként megperzselődünk az olvasztótégelyben ahelyett, hogy megtisztulnánk. Éppen ezért megnyugtató a tudat, hogy amikor megtörünk a kísértés alatt, utána ismét képesek lehetünk még reménykedni, mert Jézus szilárdan kitartott. A jó hír az, hogy Isten nem vet el, el sem hagy minket, mivel Krisztus hordozza a bűneinket, megfizette az árát a kísértéssel szembeni sikertelen ellenállásunknak (bármilyen legyen is az), illetve nehezebb tűzpróbát kellett kiállnia mindannál, amivel nekünk valaha is szembe kell néznünk. Van remény, még annak számára is, aki a bűnösök között az első (1Tim 1:15)!

Milyen kísértésekkel nézünk most szembe? Töltsünk el egy kis időt imában, és kérjük az Urat, hogy tanítsa meg nekünk, hogyan alkalmazhatjuk Jézus példájának tanulságait az életünkben! Emlékezzünk arra, hogy sosem kell alulmaradnunk a kísértéssel szemben! Arra is gondoljunk viszont, hogy ha mégis megtörténne, van Megváltónk!

MARADANDÓ ÖRÖKSÉG

Olvassuk el 1Pt 1:6-7 verseit! Mit mond itt Péter?

Péter olyanoknak ír, akik nehézségekkel küszködtek és gyakran igen egyedül érezték magukat. Isten választottait szólította meg, akik „Pontusban, Galáciában, Kappadóciában, Ázsiában és Bithiniában elszéledt jövevények” voltak (1Pt 1:1). Ez a terület ma Törökország nyugati részeként ismert. Néhány verssel később kifejezi az apostol, hogy tudja, „különféle kísértések között” szomorkodnak (1Pt 1:6).

Mit ért Péter azon, hogy „elszéledt jövevények”? Még mivel tetézte a megpróbáltatásaikat ez az állapot?

Abban az időben újdonságnak számított, ha valaki keresztény volt. A hívők kevesen, sokszor kisebbségben voltak, akiket a legjobb esetben félreértettek, a legrosszabb esetben pedig üldöztek. Péter viszont azzal bátorítja őket, hogy a próbák nem véletlenszerűek, kaotikusak (1Pt 1:6-7). Akik kirtartanak a „különféle kísértések között”, azoknak a célja az őszinte hit.

Olvassuk el 1Pt 1:6-9 részét! A próbák között legfőképpen mivel bátorítja Péter ezeket az embereket? Mit jelentsen a számunkra is ez a reménység?

Mennyiben mérhető össze ezek a próbák az örökkévalósággal, ami Krisztus visszajöveletekor vár rájuk, bármit is szenvedjenek éppen? Péter szavai nekünk is Istentől jövő üzenetek, mindegy, hogy pontosan mi előtt állunk. Akármilyen nehezek vagy fájdalmasak legyenek is a próbáink, sosem szabad szem elől tévesztenünk a végső célt, az örök életet az új égen és új földön, ahol nem lesz fájdalom, sem szenvedés, sem halál! Ilyen ígéret birtokában, amit Jézus a halálával biztosított, különösen fontos, hogy ne vesszítsük el a hitünket, hanem a nehézségeink között inkább kérjük az Urat: tisztítson meg mindattól, ami csak a hitünk útjában áll!

TŰZPRÓBA

Volt egy fiatalember, kit nevezünk most Alexnek. Igen zúrós gyerekkora volt: kábítószeresek, erőszak és a börtönt is megjárta. Am egy gyülekezeti tag kedvessége folytán (akit Alex korábban meglopott) hallott Istenről és átadta az életét Krisztusnak. Továbbra is akadtak még gondjai és bajai, illetve körüllegtek múltjának egyes velejáráói, de Jézusban új ember lett. Szerette Istent, amit azzal akart kifejezni, hogy engedelmeskedik a parancsolatainak (1Jn 5:1-2). Egyszer Alex úgy érezte, hogy az Úr lelkésznek hívja. Minden jel arra mutatott, ő pedig habozás nélkül felelt Isten hívására.

A főiskolán egy darabig minden jól ment, majd hirtelen egyik dolog siklott félre a másik után, az élete szétesett. Kiapadt a pénzforrása, aztán egy közeli barátja fordult ellene és hamis vádakkal illette, amelyek rontották a hírnevét. Később állandóan betegeskedett, de senki sem tudta megállapítani, hogy mi a baja. Ez már a tanulmányaira is kihatott, félt, hogy ki fog maradni a főiskoláról. Ráadásul kemény küzdelmet jelentett számára a drog, ami a környéken szabadon elérhető volt. Egyszer el is bukott azon a téren. Nem értette, hogy miért történik mindez, hiszen az Úr vezette az iskolába. *Vajon tévedett volna? Ha igen, akkor csak egy óriási félreértés lenne az Istennel való tapasztalata?* Kétségbe vonta még a hite legalapvetőbb elemeit is.

Képzeljük el, hogy a válsága közben Alex hozzánk fordul tanácsért! Mit mondanánk neki? Milyen saját tapasztalatunk segíthetne egy hozzá hasonló helyzetben levőnek? Hogyan segíthetnek a következő versek ilyen körülmények között: Példabeszédek 3. fejezet; Jer 29:13; Róm 8:28; 2Kor 12:9; Zsid 13:5?

A hívók közül szinte mindenki átment olyan válságon, amikor kísértést érzett, hogy kételkedjen az Úr vezetésében. Ilyen helyzetben fontos, hogy az ígéretekre kapaszkodjunk, idézzük az emlékezetünkbe azt, ahogyan a múltban vezetett minket Isten és imádkozzunk hitért, erőért. Az Úr sosem mond le rólunk. A következő kérdést kell feltennünk magunknak: hogyan állhatunk ellent annak a kísértésnek, hogy feladjuk az Istenbe vetett bizalmunkat?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, „Kivonulás” c. fejezet, 237-245. o.; „A Vörös-tengertől a Sinai-hegyig” c. fejezet, 246-258. o.; *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „A megkísértés” c. fejezet, 86-95. o.

„Annak idején az Úr Refidimbe vezette a népét, de minket is vihet oda, hogy próbára tegye a hűségünket. Nem mindig vezet kellemes helyekre. Ha úgy tenne, önelégültségünkben megfeledekeznénk arról, hogy Ő a segítőnk. Arra vágyik, hogy felfedje magát nekünk és feltárja a rendelkezésünkre álló bőséges erőforrásokat. Azért engedi az utunkba a próbákat és a csalódást, hogy felismerjük, mennyire rászorulunk a segítségére és megtanuljuk Őt segítségül hívni. Hús patakat képes fakasztani a kemény sziklából. Nem tudjuk meg egészen addig, amíg szemtől szemben nem leszünk vele, amikor úgy látunk majd, ahogy minket látnak és úgy ismerünk, ahogy minket ismernek, hogy mennyi terhet hordozott értünk és még mennyit vett volna magára boldogan, ha gyermeki hittel hozzá vittük volna azokat” (Ellen G. White: „Rephidim” c. cikke, *Advent Review and Sabbath Herald*. 1903. április 7.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Gyakran személyes kérdésnek tekintjük a kísértést, ami természetesen igaz is. Ugyanakkor vannak közösségi jellegű kísértések is, amelyek ellen csoportosan kell védekeznünk - egyházként, gyülekezetként? Ha igen, akkor mi minden lehet ilyen?
- 2) Kérdezzük meg, hogy van-e, aki hajlandó beszélni a „kellemetlen helyekről”, ahová eddig el kellett mennie! Mi jelentett kellemetlenséget? Másként tekintenénk az ilyen esetekre, ha ma újra hasonló helyzetbe kerülnénk?
- 3) Mind értjük az amögött meghúzódó elvet, hogy Isten a próbákon keresztül enged megtisztulni, nemesebbé válni. Viszont hogyan vegyük azt, amikor úgy tűnik, nincs értelme a próbának, mint amikor valaki szörnyethal egy autóbalesetben? Gondoljuk végig az osztályban a lehetséges válaszokat!
- 4) Imádkozzunk együtt egymásért, hogy mind megerősödhessünk és kiállhassuk a próbákat, hűségesek maradhassunk!
- 5) Tudunk valakiről, aki a próbák közben eltévedt? Ha igen, milyen gyakorlati segítséget adhatnánk neki, hogy visszataláljon?

LUKÁTSI VILMA: VILÁGÍTÓTORONY

Nemcsak a tengeren iszonyú a magány,
ahol a sötétség hatalma nő,
néha olyan a bennünk levő,
hogy nem talál oda hozzánk
a másik ember!
Elijeszti a tenger,
az idegenség...

Ha Krisztus szeretete
fénylene rajtunk
- mint a világítótorony -,
mondaná szavak nélkül is:
- Ne féljete!
Valaki van! Valaki őriz!
VALAKI jár a hullámokon!

Az aranyműves arca

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Jób 23:1-10; Dániel 12:1-10;

Máté 5:16; 25:1-12; 1Korinthus 4:9; Efezus 3:10; 4:11-16

„Mi pedig, miközben fedetlen arccal, mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre” (2Kor 3:18, RÚF).

Amy Carmichael gyerekeket vitt el egy hagyományos indiai aranyműveshez. Az izzó szén közepén egy hullámos cserép volt. A cserépen só, tamarindusz-fa gyümölcse és téglapor elegyébe ágyazták az aranyat. Miközben a tűz megemésztette a keveréket, az arany megtisztult. Az aranyműves fogókkal kiszedte a fémet, és ha még nem lett elég tiszta, visszahelyezte a tűzbe egy új körítéssel, de minden alkalommal növelte a forróságot. „»Honnan tudja, hogy az arany mikor lesz elég tiszta?« – kérdezték a gyerekek. – »Amikor látom benne az arcomat« – felelte az aranyműves” (Amy Carmichael: *Learning of God*. Fort Washington, PA, 1989, Christian Literature Crusade, 50. o.).

Isten meg akar bennünket tisztítani, mint az aranyat, hogy átformáljon a képére. Ez egy elképesztő cél, és még megdöbbenőbbnek tűnik, amikor arra gondolunk, hogy a krisztusi jellem csak akkor alakul ki bennünk, ha átmegyünk az élet tűzpróbáin.

A hét dióhéjban: A megtisztítás folyamatában milyen szerepet tölt be a szenvedés? Hogyan értsük mindezt a nagy küzdelem összefüggésében?

„HASONLÓKKÁ LEGYENEK FIA KÉPÉHEZ”

„Mert akiket eleve kiválasztott, azokat eleve el is rendelte, hogy hasonlók-ká legyenek Fia képéhez, hogy ő sok testvér között legyen elsősülött” (Róm 8:29, RÚF).

Kezdetben Isten a saját képére alkotott minket (1Móz 1:27), de azt a képet eltorzította a bűn.

Mi mindenben mutatkozik meg, hogy Isten képe eltorzult az emberiségben?

Elég egyértelmű, hogy mindannyiunkat megrontott a bűn (Róm 3:10-19). Istennek mégis az a vágya, hogy helyreállítson bennünket és olyanná váljunk, amilyenek eredetileg is lennünk kellett volna. Itt jön a képbe a mai bibliavers. Felfedi az Úr tervét, miszerint akik az életükbe fogadják a Szentlelket (Róm 8:29, RÚF), hasonlónak válhatnak „Fia képéhez”.

Ám van ennek egy másik oldala is. „Isten képét ismét helyre kell állítani az emberben. Isten tisztelete, Krisztus tisztelete elválaszthatatlanul össze van kötve Isten népe feddhetetlen jellemének fejlődésével” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 578. o.).

Hogyan értjük azt, amit Ellen G. White mond a fenti idézetben? Lásd még Jób 1; Mt 5:16; 1Kor 4:9; Ef 3:10!

Keresztényként sosem szabad elfelednünk, hogy egy egyetemes dráma kel-
lős közepében vagyunk! A Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelem mindenütt dúl körülöttünk. A csata különféle formákban, többféleképpen jelenik meg. Bár sok minden rejtett előttünk, annyit megérthetünk, hogy Krisztus követőiként szerepünk van ebben a drámában és dicsőséget szerezhetünk neki az életünkkel.

Képzeld el, hogy egy hatalmas stadion küzdőterén állunk! A nézőtér egyik oldalán az Úrhoz hűséges mennyei angyalok ülnek, velük szemben pedig azok, akik Luciferrel együtt elbuktak. Ha az életünk elmúlt huszonnégy órája azon a pályán játszódott volna le, vajon melyik oldalnak lenne több oka az ujjongásra? Mit árul el rólunk a válaszuk?

HITTEL A TISZTÍTÓTŰZBEN

Egy dolog csatában lenni, de az megint más, ha nem látjuk a küzdelemben résztvevő erőket. Bizonyos értelemben ezzel a helyzettel kell a keresztényeknek szembenézniük. Tudjuk, hogy léteznek azok az erők, érezzük a saját életünkben is, mégis csak hittel kell haladnunk tovább, bízva a láthatatlanban (Zsid 11:27).

Olvassuk el Jób 23:1-10 szakaszát! Mi a lényege Jób küzdelmének? Mit nem lát? Ugyanakkor mit ragad meg hittel, minden küzdelme ellenére?

Jób még a rettenetes próbái közepette is bízott az Úrban. Eltökélte, hogy állhatatos marad. Az arany volt az egyik dolog, mi segítette a kitartásban. Nem egy aranyérem, hanem ahogy a jövőbe tekintett, rájött, hogy ha ragaszkodik Istenhez, végül jobban fog járni – olyanná válik majd, mint az arany. Nem tudjuk, Jób mennyit ismerhetett abból, ami a színpalak mögött zajlott, de kiállta a tisztítótűzet attól függetlenül, hogy mit látott és mit nem.

Félünk a tüztől? Aggódunk a forróság miatt, amit a körülmények idéznek elő? Jóbhoz hasonlóan talán megmagyarázhatatlannak tartjuk a hőséget. Lehet, hogy gondot jelent alkalmazkodni egy új munkához vagy új otthonhoz. Talán el kell viselnünk, hogy rosszul bánnak velünk a munkahelyünkön vagy akár a saját családjukban. Betegségről vagy anyagi veszteségről is lehet szó. Bármilyen nehéz értelmeznünk a helyzetet, Isten képes arra felhasználni ezeket a próbákat, hogy megtisztítson minket és kialakítsa a képét a jellemünkben.

Úgy tűnik, Jób számára ösztönzőleg hatott, hogy végül aranynak minősüljön. Erre szegezte a tekintetét, ez segítette át a nehéz időken. Komoly bizonyosságtétel a jelleméről, hogy a szenvedés fájdalma alatt is megérezte a tisztító folyamat valóságát. Bár több mindent nem értett, azt tudta, hogy a próbákban megtisztul majd.

A tapasztalataink szerint hogyan tisztítanak meg minket a próbák? A szenvedésen kívül még milyen módon tisztulhatnánk meg?

JÉZUS UTOLSÓ SZAVAI

Jézus Jeruzsálemben a halálára készült. *Máté evangéliuma* szerint a páska előtti utolsó tanítása során példázatokban beszélt a tanítványaihoz, ekkor mondta el többek között a tíz szűz és a juhok példázatát is. A történetek ahhoz kapcsolódnak, hogy hogyan kell élnünk, amíg várunk az eljövetelére. Ezek a gondolatok még sosem voltak ennyire időszerűek, mint ma – mivel teljesen körülvesznek minket Jézus közeli visszajövetelének a jelei.

A tíz szűz példázatával (Mt 25:1-12) kapcsolatban több kommentátor is megjegyzi, hogy az olaj a Szentlelket jelképezi. Ellen G. White ezzel egyetért, ugyanakkor azt is megjegyzi, hogy az olaj szimbolizálja a jellemet is, amit senki más nem szerezhethet meg a számunkra.

Olvassuk el a példázatot! Hogyan változik meg a történet mondanivalója aszerint, hogy az olajat a Szentlélek, vagy a jellem szimbólumának tekintjük? Mi mindenre következtethetünk ebből a példázatból önmagunkra nézve, ha az olaj a Szentlelket, vagy pedig a krisztusi jellemet jelképezi?

Szentlélek: _____

Jellem: _____

Olvassuk el a juhok és a kecskék példázatát Mt 25:31-46 részéből! Mi alapján különítik el a juhokat a kecskéktől?

Figyeljünk fel arra, hogy a király a tevékenységük, a jellemük alapján választja szét a juhokat a kecskéktől! Jézus itt nem a cselekedetek általi igazulást tanítja, viszont felismerhető, hogy milyen fontos szerepet tölt be a jellemfejlődés a megváltás tervében. Akik valóban megváltást nyernek Krisztusban, azoknak az életében és jellemében ez tükröződik.

Mondják, hogy „az ember jelleme a sötétben jön elő.” Milyenek vagyunk, ha senki sem figyel? A válaszuk szerint min kell változtatnunk?

„AZ ÉRTELMESEK”

Tegnap azt néztük meg, hogy a második adventet várók számára milyen fontos a jellem. Ma azt vizsgáljuk meg sokkal alaposabban, hogy mennyire számít a jellem azoknak, akik Jézus második eljövetele idején élnek.

Olvassuk el Dán 12:1-10 szakaszát! Mi itt az összefüggés? A föld történelmének melyik időszakára utal az Ige? Ami pedig még fontosabb: milyen lesz Isten népének a jelleme ezekben az időkben? Ezekből a versekből mit állapíthatunk meg erről? Mi jellemzi őket, szemben a gonoszokkal (lásd még Jel 22:11)?

Dániel azt az üzenetet kapja, hogy nem sokkal Jézus visszajövetele előtt olyan nagy nyugtalanság lesz, mint amilyen még sosem volt a világtörténelem során. Dán 12:3, 10 verseiben olvassuk, hogy milyenek lesznek az igazak és a gonoszok ebben az időben. Figyeljünk fel arra, hogy „*az istentelenek pedig istentelenül cselekesznek*” (Dán 12:10), ellentétben az igazakkal, akik a 3. vers szerint világosan fénylenek, talán épp azért, mert „*Megtisztulnak, megfehérednek és megpróbáltatnak*” (Dán 12:10), amikor „*nyomorúságos idő lesz, amilyen nem volt attól fogva, hogy nép kezdett lenni, mindezüideig*” (Dán 12:1)! A gonoszok nem értik, az igazak viszont „*értelmesek*” és átlátják a helyzetet.

Pontosan mit értenek? A matematikát, a tudományokat, a magasabb szintű kritikai szemléletet? *A példabeszédek könyvében* az áll, hogy az „*Úrnak félelme az ismeret kezdete*” (Péld 1:7, RÚF). Talán azért „*értelmesek*” ebben az összefüggésben, mert értik a végidei eseményeket, a kibontakozó nehéz időket. Nem lepődnek meg, mert az Ige tanulmányozásából tudják, hogy eljön annak az ideje. Ami pedig a legfontosabb, eleget tudnak ahhoz, hogy engedik megtisztítani és megpróbáltatni magukat a nehéz időben. A gonoszok viszont megmakacsolják magukat a lázadásban és kitartanak a gonoszságban.

Olyan emberekről kapunk itt leírást, akik átmentek a finomítás és megtisztítás folyamatán.

Az utolsó napok szempontjából közelítettük meg ezeket a verseket, de milyen elveket látunk itt, amelyek a mostani időben segítenek megérteni a bennünket érő tisztító folyamat lényegét?

JELLEM ÉS KÖZÖSSÉG

Egy angol énekben az áll, hogy „Én egy szikla, egy sziget vagyok.” Volt már, hogy így éreztük magunkat? Hogy egyedül akartunk megállni? Talán már hallottunk ilyesmit is: „Az Istennel való kapcsolatomban magánügy. Nem szeretnék beszélni róla.”

Olvassuk el Ef 4:11-16 részét! Mit mond itt Pál? Milyen szerepet tulajdonít a közösségnek?

Pál az efezusiaknak írva az egyházra mint testre utal. Jézus a fej, népe tagjai pedig a test többi részét alkotják. Ha vetünk egy pillantást Ef 4:13 versére, felismerjük, mi az igazi értelme annak, hogy egy ilyen közösségben éljünk: így jutunk el „*a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére*”. Ezért van szükségünk egymásra!

Kétségtelen, hogy lehetséges keresztényként élni egyedül. Sokszor elkerülhetetlen, hogy az ember egyedül álljon meg. Sokaknak kellett így kitartani az évszázadok során, akiket nevelés tárgyává tettek vagy üldöztek. Nagyszerű bizonyágtétel Isten hatalma mellett az, ha az ember nem török meg a rá helyeződő nyomás alatt. Ez így igaz is, ugyanakkor Pál egy másik fontos igazságot szintén kihangsúlyoz: végső soron akkor éljük át és mutatjuk be Krisztus teljességét, ha közösségben vagyunk egymással.

Ef 4:11-16 szakasza szerint minek kell megtörténnie, mielőtt Krisztus teljessége megmutatkozna a keresztény közösségünkben?

Mennyiben más a hatása a Jézus teljességét bemutató közösség bizonyágtételének, mint ha valaki egyedül tükrözi Krisztus teljességét? Mi minden következik ebből a nagy küzdelem összefüggésében (lásd Ef 3:10)?

Könnyű kedvesnek lenni, amikor magunkban vagy éppen idegenek között vagyunk, de már sokkal nehezebb azokkal, akiket jól ismerünk vagy nem kedvelünk. Ez azt jelenti, hogy ellenállhatatlan az Isten igazsága melletti bizonyágtételünk, amikor kegyelemmel és kedvességgel fordulunk feléjük is.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, „Találkozás a Vőlegénnyel” c. fejezet, 282-291. o.; *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, „A nyomorúság ideje” c. fejezet, 525-541. o. „A jellemépítés a legfontosabb munka, amit Isten valaha is az emberre bízott, és annak szorgalmas tanulmányozása soha nem volt olyan életbevágó, mint ma. Egyetlen korábbi generációnak sem kellett olyan döntő jelentőségű kérdésekkel szembenéznie, a fiatal férfiaknak és nőknek olyan hatalmas gonoszságokkal megküzdenie, mint amilyenek manapság várnak rájuk” (Ellen G. White: *Nevelés*. Budapest, 2015, Advent Kiadó, 198. o.). „A példázatbeli balga szüzek olajért könyörögnek, mégsem kapnak. Ez azokat jelképezi, akik nem készültek fel a válság idejére a jellemük fejlesztésével. Mintha átmennének a szomszédjukhoz és azt mondanák: »Add a jellemedet, különben elveszek!« A balga szüzek pislogó lámpásaiba nem adhattak a bölcsek a saját olajukból. A jellemet nem lehet átruházni. Nem lehet eladni vagy megvenni, hanem meg kell azt szerezni. Az Úr mindenkinek adott lehetőséget rá, hogy a próbák órái során igaz jellemre tegyen szert. Azt viszont nem tette lehetővé, hogy az ember átadhassa másnak a jellemét, amit a nagy Tanítótól tanulva, kemény tapasztalatok árán alakított ki, ami által képes a türelemre a megpróbáltatásban és hegyeket megmozgató hitet gyakorol” (Ellen G. White: *The Youth's Instructor*. 1896. jan. 16.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Mit jelent a „jellemfejlesztés”? Hogyan gyakorolhatjuk? Mennyire látható a saját életünkben és a gyülekezeti közösségünkben, hogy elsődleges fontosságúnak tartjuk?
- 2) A csütörtöki rész arról szól, hogy a keresztények életében meghatározó a közösség. Mennyire tölti be a gyülekezetünk Krisztus testének a szerepét? Mennyire jól mutatjuk be az Urat közösségként? Beszéljük meg az osztályban, hogy mit tehetünk a helyzet javítása érdekében!
- 3) Miért olyan fontos a jellemfejlesztés, még akkor is, ha egyedül a Jézusban való hitünk alapján üdvözülünk? Miért kell fejlesztenünk a jellemünket, ha Krisztus igazsága és tökéletes jelleme ment meg?
- 4) Helen Keller gyerekkorától süket és vak volt. Ő írta a következőt: „A jellemet nem lehet csendben és könnyen fejleszteni. Csak a próbák és szenvedések által erősödhet meg az ember lelke, tisztulhat ki a látása, tűzheti magasra a mércét és érhet el sikereket” (*Leadership*. 17. köt. 4. sz.). Egyetértünk ezzel? Beszéljük meg a jellem, a szenvedés és a nagy küzdelem közötti összefüggéseket!

LUKÁTSI VILMA: GYERTYAFÉNYEK

(Jelenések 1:12-13)

Neonfények tarkítják az éjjelt,
a sötétség mind beljebb kerül,
riasztja a lélek termő csendjét,
nem túri önmagát sem egyedül
az ember.

Az információk káoszában
elvesztett - jaj! -, valamit
elvesztett!
A villódzó lámpák nem bíztatják,
nem mondják, hogy itt a fény,
keresd meg!

Amikor már rémülten néz széjjel
és a szíve rimánkodva dobban,
néhány apró gyertya lángja lobban...
Egy egész fordulatot téve látja:
nem kandeláber, dúsán ötvözött,
egyszerű, fényt adó, fényt kínáló,
de
Krisztus jár a gyertyatartók között!

Fullasztó hőség

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 22; Jób 1:6-2:10; Ézsaiás 43:1-7;
Hóseás 2:1-12; 2Korinthus 11:23-29

„És az Úr akarta őt megrontani betegség által; hogyha önlelkét áldozatul adja, magot lát, és napjait meghosszabbítja, és az Úr akarata az ő keze által jó szerencsés lesz” (Ézs 53:10).

Mikor a híres keresztény író, C. S. Lewis felesége haldokolt, Lewis a következőt írta: „Nem fenyeget engem (úgy hiszem) annak a veszélye, hogy nem hinnék többé Istenben. A valódi veszély az, hogy rettenetes dolgokat kezdjek elhinni róla. Nem attól rettegek, hogy arra a következtetésre jutok: »Tehát nincs is Isten«, hanem arra, hogy »Isten valójában ilyen«” (*A Grief Observed*. New York, 1961, HarperCollins Publishers, Inc., 6-7. o.).

Amikor valóban fájdalmassá válik a helyzet, némelyek teljesen elfordulnak Istentől. Mások számára Lewishoz hasonlóan az jelent kísértést, hogy megváltoztassák a bennük kialakult képet és mindenféle rosszat gondoljanak Istenről. A kérdés az, hogy pontosan milyen forróvá válhat a helyzet? Mekkora hőséget kockáztat meg az Úr a népe esetében, hogy végül „*az ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek*” (Róm 8:29)?

A hét dióhéjban: Vajon miért vállalja fel Isten annak kockázatát, hogy félreismerhetik, amikor azt akarja, hogy ismerjük meg és szeressük Őt? Mennyire hajlandó más képet láttatni magáról azért, hogy „*a Fia ábrázatához*” hasonlóvá formáljon bennünket?

ÁBRAHÁM A TŰZPRÓBÁBAN

Olvassuk el Mózes *első könyve* 22. fejezetét! Isten váratlanul, minden magyarázat nélkül egyszer csak arra szólítja Ábrahámot, hogy égő áldozatként mutassa be a fiát. El tudjuk képzelni, hogyan érezhette magát Ábrahám? Elképzelhetetlen gondolat, hogy a szent Isten azt kérné tőlünk: áldozzuk fel a saját gyerekünket! Még ha Ábrahám elfogadhatónak tartotta volna is ezt a felvetést, mi lenne az örökséggel? Fiú nélkül oda az ígélet.

Isten miért kérte ezt az áldozatot Ábrahámától? Mi volt ennek az értelme, ha Ő mindent tud?

Nem volt véletlenszerű sem Isten kérése, sem annak időzítése. Az volt a célja, hogy a lehető legmélyebb gyötrelmet váltsa ki belőle, mert „Isten akkorra tartogatta Ábrahám utolsó és legsúlyosabb próbáját, amikor az évek terhe már megviselte és aggodalom, küzdés nélküli nyugalomra vágyott” (Ellen G. White: *Patriárkák és proféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 115. o.). Vajon egy tébolyult Isten próbája lett volna ez? Egyáltalán nem! Ábrahámnak azért „kellott elviselnie a lelki gyötrelmet e félelmes próba sötét napjaiban, hogy saját tapasztalata által felfogjon valamit abból a hatalmas áldozatból, amelyet a végtelen Isten hoz az ember megváltásáért” (i. m. 120. o.).

Ez csupán egy próba volt. Isten egyáltalán nem akarta, hogy Ábrahám megölje a fiát. A történet rávilágít valami nagyon fontos dologra azzal kapcsolatban, ahogyan az Úr időnként munkálkodik. Kérhet tőlünk olyat, amit nem akar, hogy megtegyünk. Kérheti: menjünk oda, ahová egyáltalán nem akarja, hogy megérkezzünk. A lényeg, hogy számára nem a cél a fontos, hanem az, amit tanulunk, miközben átformál bennünket az út.

Jézus talán Ábrahám esetére gondolhatott, amikor a következőt mondta a zsidóknak: „Ábrahám a ti atyátok örvendezett, hogy meglátja az én napomat; látta is, és örült” (Jn 8:56). Ábrahám kimaradhatott volna ennek a megismeréséből, Sátán szavának tulajdonítva elhessegethette volna a gondolatot. A megmaradásának és az egész folyamatból való tanulásának viszont az volt a kulcsa, hogy ismerte az Úr hangját.

Honnan ismerjük Isten hangját? Honnan tudjuk, hogy Ő szól hozzánk? Milyen úton-módon közli velünk az akaratát?

ÖNFEJÚ IZRAEL

Hóseás története komoly tanulságokat rejt. Egészen elképesztő volt a próféta helyzete. Gómer, a felesége elment otthonról, majd gyerekei születtek más férfiaktól. Isten arra szólítja fel Hóseást, hogy bár Gómer hűtlen lett hozzá, vegye vissza a feleségét és teljes mértékben mutassa ki iránta a szeretetét. Ez a történet Isten és Izrael esetét példázta. Az izraeliták elhagyták az Urat, más istenekkel csalták meg. Isten viszont továbbra is szerette őket és ki akarta fejezni irántuk a szeretetét. Vessünk csak egy pillantást az Úr módszereire!

Olvassuk el Hós 2:1-12 szakaszát! Mit mond Isten, mivel fogja visszavonani magához a népet? Milyen lehet ezeket megtapasztalni?

Hós 2:2-3 _____

Hós 2:5-7 _____

Hós 2:8-9 _____

Hós 2:10 _____

Ez a történet két fontos kérdést vet fel azt illetően, hogy mit tapasztalunk Istennel, amikor megtérésre vezet bennünket. Az első veszély, hogy nem vesszük észre a háttérben való fáradozását. Amikor Izrael nehéz és fájdalmas tapasztalatokon ment át, nem lehetett könnyű nekik felismerni, hogy az Úr a megváltásukon munkálkodik. Vajon Isten vezet bennünket, amikor szúrós tövisek zárják el az utunkat, vagy annyira be vagyunk kerítve, hogy nem is látjuk, merre tartunk (Hós 2:6)? Megeshet, hogy Atyánk van az események középpontjában, amikor minden eltűnik, ami létszükségletünk volna, vagy amikor megszégyenülünk (Hós 2:9-10)? Az igazság az, hogy bármit is érzünk, az Úr állandóan a megtérésünkön fáradozik, mert annyira szeret bennünket. Másodszor pedig megvan annak a kockázata is, hogy félreértjük Istent, amikor a munkáját végzi. Talán felismerjük, hogy tesz valamit, de az esetleg nem tesz nekünk. Könnyű azzal vádolni, hogy kegyetlen, nem lép közbe és nem viseli a gondunkat, amikor fájdalmat érzünk és szégyelljük magunkat. Ám Isten mindig igyekszik megújítani bennünket szeretetének szövetségén keresztül.

Olvassuk el Hós 2:14-23 részét! Mit fed fel ez a szakasz Istentről? Kérjük a Szentlelket, hogy mutassa meg nekünk, ha elfutottunk volna tőle az életünk valamelyik területén! Minek várnánk meg a tűzpróbát, ha már meggyőződünk róla, hogy éppen azt tettük? Mi gátolja, hogy már most átadjunk mindent az Úrnak?

TÚLÉLNI ISTEN DICSŐÍTÉSÉVEL

Olvassuk el Jób 1:6–2:10 szakaszát! Mi váltotta ki Jób szenvedését?

Itt van valami megdöbbentő. Az angyalok Istenhez érkeznek és Sátán is velük tart. Isten megkérdezi tőle, hogy merre járt, ő pedig így felel: „Körülkerültem és át meg át jártam a földet” (Jób 1:7). Majd az Úr a következő kérdést teszi fel: „Észrevetted-e az én szolgálomat, Jóbót” (Jób 1:8)? Magának a kérdésnek nincs nagy jelentősége, inkább annak van, hogy ki teszi fel. Nem az ördög mutat rá Jóbra, mint akit meg kellene vizsgálni, hanem Isten. Ő hívja fel Sátán figyelmét rá, mivel pontosan tudja, mi fog következni. Mindeközben lent a földön a férfinek fogalma sincs arról, hogy nemsokára milyen forró lesz a kemencéje. Egyértelmű, hogy nem az Úr, hanem az ördög okozta Jób szenvedését. Ugyanakkor nyilvánvalóan Isten adott engedélyt Sátánnak arra, hogy elvegye Jób vagyonát, a gyerekeit és a testi épségét is. Mennyiben számít, hogy Isten vagy Sátán okozta Jób szenvedését, ha az Úr adott erre engedélyt? Hogyan lehet igaz és szent, amikor kifejezetten engedélyt adott az ördögnek arra, hogy ilyen fájdalmat okozzon Jóbnak? Ez különleges eset lenne, vagy ugyanígy bánik velünk is ma?

Hogyan reagál Jób a megpróbáltatásokra Jób 1:20-21 verseiben?

Kétféle módon lehetséges az ilyen szenvedést fogadni. Megkeseredhetünk és haragra gerjedhetünk, vagy pedig még szorosabban kapaszkodhatunk Istenbe. Jób úgy kezeli ezt a katasztrófát, hogy az Úrral marad és Őt dicsőíti.

Jób 1:20-21 verseiben a dicsőítés oldalát pillanthatjuk meg, ami segíthet a gyötrelmek között. Először is Jób elfogadja tehetetlenségét és kijelenti, hogy semmire nem támaszthat jogot: „Mezítelen jöttem ki az én anyámnak méhéből, és mezítelen térek oda, vissza” (Jób 1:21). Másodszor elismeri, hogy még mindig Istené az irányítás: „Az Úr adta, az Úr vette el” (Jób 1:21). Harmadszor pedig Jób befejezésül megerősíti az Isten igazságosságába vetett hitét. „Áldott legyen az Úrnak neve” (Jób 1:21)!

Megpróbáltatáson megyünk épp keresztül? Kövessük a Jóbnál látott lépéseket! Hogyan segíthetnek ezek nekünk?

REMÉNYSÉGGEL TÚLÉLNI

„...rendkívüli mértékben, sőt erölkön felül megterhelgettünk, annyira, hogy az életünk felől is kétségben voltunk. Sőt mi magunk is elszántuk magunkat a halálra, hogy ne önmagunkban bizakodjunk, hanem Istenben, aki feltámasztja a halottakat” (2Kor 1:8-9, RÚF).

Pál az Úr választott apostolaként többet szenvedett, mint a legtöbbben, mégsem tört össze, sőt egyre erősebben dicsőítette Istent. Olvassuk el, hogy milyen nehézségeket sorolt fel 2Kor 11:23-29 szakaszában, majd pedig olvassuk el 1:3-11 verseit is!

Pál kijelenti 2Kor 1:4 versében: *azért tapasztaljuk Isten könyörületét és vigasztalását, „hogy mi is megvigasztalhassunk másokat minden nyomorúságban azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket” (RÚF).* Mennyiben jelenthet a szenvedés elhívást a szolgálatra? Hogyan lehetnének még inkább a tudatában ennek a lehetőségnek?

Isten rajtunk keresztül akar szolgálni a szenvedőknek. Ez azt jelenti, hogy előbb nekünk is át kell élnünk bizonyos fájdalmakat. Ezután nem elméletek alapján tudunk majd bátorítani, hanem úgy, hogy már tapasztaltuk az Úr együttérzését és vigasztalását. Ezt az elvet tanulhatjuk meg Jézus életéből is (lásd Zsid 4:15).

Pál nem azért írja le részletesen a nehézségeit, hogy sajnáljuk őt. Azért számol be minderről, hogy tudjuk, az Atya akkor is képes közbelépni, együttérzést és vigasztalást nyújtva, amikor a legmélyebbre kerültünk. Még ha életveszélyben lennénk is, sőt ha meg is kell halnunk, ne féljünk, mert Isten arra tanít, hogy egészen bizzuk rá magunkat! Bizhatunk benne, mert Ő *„feltámasztja a halottakat” (2Kor 1:9).* Amint az apostol az evangélium hirdetésére tekint előre, tudja, hogy Isten a jövőben majd megmenti. Az a három szempont segít neki szilárdan megállni, amit 2Kor 1:10-11 verseiben említ. Először is Isten már bizonyított: *„ilyen nagy halálból megszabadított és szabadít minket” (2Kor 1:10).* Másodszer Pál eltökélten összpontosít az Úr személyére: *„akiben reménykedünk, hogy ezután is meg fog szabadítani” (2Kor 1:10).* A harmadik pedig a hívők folyamatos közbenjárása: *„segítsé-
günkre vagytok az értünk mondott könyörgéssel” (2Kor 1:11, RÚF).*

Mit tanulhatunk meg Páltól, ami segíthet, hogy a küzdelmeink során ne essünk önsajnálta?

PERZSELŐ HŐSÉG

Ebben a negyedévben eddig a tűzpróba több olyan példáját vizsgáltuk meg, amelyeket Isten arra használ fel, hogy megtisztítson és Krisztushoz hasonlóvá tegyen bennünket. Ugyanakkor egyesek e példák láttán arra a következtetésre juthatnak, hogy az Úr követelődző hajcsár. Talán vannak, akik ezt mondják: „Tudjuk, hogy az Úr jót akar nekünk, ezek a példák azonban nem annyira a gondoskodásról és szeretetről árulkodnak, sokkal inkább zsarnoknak tűntetik fel. Határozott szándéka, hogy komoly nehézséget okozzon nekünk, és semmit sem tehetünk ellene.”

Igaz, hogy amíg a bűnös földön élünk, csak kevés történésnek értjük az okát. A mennyben sokkal többet értünk majd meg (1Kor 4:5; 13:12). Most azonban együtt kell élnünk azzal a feszültséggel, hogy hisszük: Isten jelen van és gondoskodik rólunk, még akkor is, ha nem esik minden túl jól. Ézsaiás igazán jól bemutatja ezt a feszültséget.

Olvassuk el Ézs 43:1-7 szakaszát! Isten a 2. versben azt mondja, hogy a népe tűzön és vízen megy majd át. Ezek szélsőséges veszélyek jelképei, de talán a Vörös-tengeren és a Jordánon való átkelésre is utalnak, amelyek ugyan félelmetes idők voltak, viszont új élet felé vezették a népet. Talán arra számítanánk, hogy az Úr kijelenti: megvédi övéit a nehézségektől, könnyebb út felé tereli őket. Ám a 23. zsolttár Pásztorához hasonlóan inkább azt mondja, hogy nem kell megrémülniük, amikor beköszöntenek a nehézségek, mert Ő velük van.

Tekintsünk vissza Ézs 43:1-7 részére! Írjuk le, Isten hogyan ígér vigaszt népének a tűz és a víz idejére! Milyen gondolati képet fest ez Istenről? Melyik ígéretekét kérhetjük magunkra nézve?

Három módon foglalhatjuk össze azt, amit megtanultunk eddig Isten olvasztótégelyeiről. Először is, Isten fullasztó hősege nem minket, hanem a bűnt pusztítja el. Másodszor nem az a célja, hogy elkeserítsen, inkább a megtisztításunkat szolgálja, hogy olyanok lehessünk, amilyenek eredetileg teremtett bennünket. Végül pedig Isten minden helyzetben állandóan és gyengéden gondoskodik rólunk – sosem hagy bennünket egyedül, bármi történjék velünk.

Mit tanítanak a következő versek Isten tetteiről és jelleméről? Zsolt 103:13-14; Mt 28:20; 1Kor 10:13; 1Pt 1:7 Hogyan tapasztaltuk már az életünkben ezeknek a valóságát?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, „A hit próbája” c. fejezet, 113-121. o. „Isten mindig a szenvedések kohójában próbálta meg népét. A kohó tüzeiben válik le a salak a keresztény jellem valódi aranyáról. Jézus figyeli a próbát. Ő tudja, mi kell ahhoz, hogy az értékes fém megtisztuljon és visszatükrözze szeretetének fényét. Isten kemény, vizsgáló próbákkal neveli szolgáit. Egyesekben olyan képességeket lát, amelyeket fel tudna használni műve előbbrevitelére. És a gondviselő Isten ezeket az embereket megpróbálja... Megmutatja nekik gyengeségeiket és megtanítja őket arra, hogy Őrá támaszkodjanak... Isten így éri el célját. Neveli, tanítja, fegyelmezi őket, hogy alkalmassak legyenek annak a nagyszerű célnak a betöltésére, amiért képességeiket kapták” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 97. o.). „Ha gondviselésében Isten arra hív bennünket, hogy próbákat viseljünk el, akkor fogadjuk el a keresztet és igyuk ki a keserű poharat! Emlékezzünk arra is, hogy az Atya keze tartja azt az ajkunkhoz! Bízunk benne a sötétségben, ahogy a világosságban is! Vajon nem tudnánk elhinni, hogy mindent megad nekünk, ami a javunkat szolgálja?... Még a megpróbáltatás éjszakáján is hogyan tarthatnánk vissza magunkat attól, hogy hálával, dicsőítéssel emeljük fel a szívünket és a hangunkat, amikor felidézzük magunkban a Golgotán kifejezett szeretetét” (Ellen G. White: *5Testimonies*. 316. o.)?

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Kérjünk meg valakit, hogy meséljen az osztályban a saját hitpróbájáról, ami nehéz volt, még ha nem is egészen egyezett Ábraháméval! Mit tanulhatunk az ő esetéből, úgy a sikereiből, mint a kudarcaiból?
- 2) Olvassuk el a kereszt előtti utolsó huszonnégy óra történetét! Milyen szélsőséges helyzetekkel nézett Krisztus szembe? Hogyan viselte el ezeket? Milyen elveket ismerünk fel a példájából, amelyeket alkalmazhatunk a saját életünkben, ha tűzpróbában vagyunk?
- 3) Beszéljük meg azt a héten érintett gondolatot, hogy a saját szenvedésünk révén képesek lehetünk segíteni majd másoknak, akik szenvednek! Milyen problémákat fedezhetünk fel ebben a gondolatban, bármennyire is igaz?
- 4) Ellen G. White a következőt írta a fentiekben: „Bízunk benne a sötétségben, ahogy a világosságban is!” Ezt könnyebb mondani, mint megtenni. Hogyan segíthetünk egymásnak, hogy hitünket erősítve ezt meg tudjuk tenni? Miért annyira fontos bizni Istenben, amikor rosszul megy a sorunk?

LUKÁTSI VILMA: EGYMÁSUTÁN

A Rendhez az is hozzátartozik,
hogy mindenkinek énekelni kell
életében egyszer, minden zsolnárt...
(Némán a láb is lassan menetel.)
A grádicsokat járták így hajdan,
énekelve.

Ma hogy zeng a dal?
Kor-diktálta új ritmust keresve
hadd énekeljen a sok fiatal!
Ős-igazság új felfedezői
lépnek az énekesek sorába
egymásután, ahogy a Rend hozza,
s kívánja az élet virrasztása,
emberöltők grádicsait járva.

Lankadt kezek, megroggyanó térdek
erőre kapnak, lendülnek tovább,
míg az ének diadalmas hangja
az égre épít zengő kupolát...

Teljes erővel a küzdelemben

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 32; Máté 5:29; János 16:5-15;
Kolossé 1:28-29; 1Péter 1:13

„Ezért fáradozom én is, és küzdök az ő ereje által, amely hatalmasan működik bennem” (Kol 1:29).

Egy férfi és egy nő ült egymás mellett egy beszélgetős műsorban, mindkettő elvesztették a gyerekeiket. A nő haragja és keserősége, akinek a fiát húsz éve gyilkolták meg, ugyanakkora volt, mint annak idején. A férfi azonban teljesen más volt. A lányát terroristák ölték meg néhány évvel korábban, de ő elmondta, hogy megbocsátott a gyilkosoknak, és arról is beszélt, hogyan formálta át Isten a fájdalmát. Iszonyatos volt a vesztesége, rajta mégis az látszott, hogyan gyógyít meg bennünket Isten még életünk legsötétebb pillanataiban is.

Miért reagálhat két ember ennyire eltérő módon? Hogyan történik meg a lelki változás a keresztények életében, ami lehetővé teszi, hogy felnőjünk az élet tűzpróbái során, és azok ne taglózzanak le?

A hét dióhéjban: Mi a szerepe az akaratunknak és az akaratérőnknek az önmagunkkal és a bűnnel folytatott küzdelemben? Hogyan kerülhetjük el, hogy az érzelmeink határozzák meg, milyen döntéseket hozunk? Miért kell kitartanunk és nem feladnunk a tűzpróbában?

AZ IGAZSÁG LELKE

Imádkoztunk már úgy, hogy „Istenem, kérlek tégy engem jóvá!” - mégsem látszott nagy változás? Hogyan lehet, hogy Isten hatalmas átformáló erejét kérjük az életünkre nézve, de minden változatlanul tűnik? Tudjuk, hogy az Úrnak kifogyhatatlan természetfeletti erő áll a rendelkezésére, amit készségesen felajánl nekünk. Szeretnénk is igénybe venni, ám úgy látszik, mégsem változik meg az életünk annyira, hogy egyezzen azzal, amit Ő kínál nekünk. Miért? Az egyik ok bosszantóan egyszerű: bár a Szentléleknek végtelen a hatalma arra, hogy átformáljon bennünket, a saját döntéseinkkel azonban korlátozhatjuk a tetteit.

Olvassuk el Jn 16:5-15 részét! Jézus ebben az igeszakaszban úgy nevezi a Szentlelket, hogy „*az igazságnak Lelke*” (Jn 16:13). Mit tesz értünk a Szentlélek? Mit árul el ez a rész erről?

Bár a Szentlélek bemutathatja nekünk az igazságot a bűnösségünkről, de a megtérést nem végezheti el bennünk. Megmutathatja a legnagyobb igazságokat Istennel kapcsolatban, de arra nem kényszeríthet, hogy elhiggyük azt vagy engedelmeskedjünk neki. Amennyiben akár a legenyhébb módon is kényszerítene bennünket, elveszítenénk a szabad akaratunkat, Sátán pedig azzal vádolhatná meg, hogy befolyásolja a gondolatainkat és az érzéseinket, amivel csalna a nagy küzdelemben. Amikor a mennyben kitört a háborúság, az Atya nem kényszerítette sem Sátánt, sem az angyalokat, hogy higgyenek jóságában és igazságosságában, megtérésre sem erőltette őket. Az Édenben is egyértelművé tette az igazságot a kert közepén álló fáról, de sem Évát, sem Ádámot nem gátolta meg abban, hogy a szabad akaratukkal élve engedetlenség legyenek, pedig annyi minden forgott kockán. Isten ma sem fog másként bánni velünk. Tehát a Szentlélek megmutatja az igazságot Istenről és a bűnről, majd megkérdezi: „Mit fogsz most tenni annak fényében, amit megmutattam?” Ugyanez a helyzet, amikor benne vagyunk a tűzpróbában. Időnként pontosan azért kerülünk bele, mert nem engedelmeskedtünk, vagy nem bántuk meg a bűneinket. Tudatosan el kell döntenünk, hogy kitarjuk a bűnbánat ajtaját és engedelmeskedni fogunk, mielőtt az Atya munkához láthatna és az erejével átformálna bennünket.

Miről igyekezett meggyőzni bennünket mostanában az „*igazságnak Lelke*”? Mennyire figyelünk a hangjára? Ami pedig a legfontosabb, milyen döntéseket hozunk meg a szabad akaratunkkal?

ÖSSZMUNKA ISTEN ÉS EMBER KÖZÖTT

Mi az eddigi életünk legnagyobb teljesítménye? Nem pusztán azért érünk el sikereket, mert reggel kikászálódunk az ágyból. Ha valami érdemlegeset fel akarunk mutatni az életben, akkor az időbe és erőfeszítésekbe kerül. Ugyanez igaz a Krisztussal való tanítványi kapcsolatunkra nézve is.

Olvassuk el Kol 1:28-29 szakaszát! Pál itt arról beszél, hogyan munkálkodik benne Isten. Hogyan derül ki ugyanakkor az is ebből a részből, hogy az emberi erőfeszítés szintén része a kérdésnek? Lásd még 5Móz 4:4; Lk 13:24; 1Kor 9:25; Zsid 12:4!

Kol 1:29 versében érdekes betekintést kapunk abba, ahogyan Pál az Istennel való kapcsolatát látja ennek a munkának a tekintetében. Elmondja, hogy tusakodik, de azt Isten erejével teszi.

A „munkálkodni” azt jelenti, hogy „fáradozni”, „kimerülésig dolgozni”. Kifejezetten versenyre készülő sportolókra használták ezt a kifejezést. A „tusakodni” igének fordított következő szó egyes nyelvekben azt jelenti, hogy „szenvedni”. Tehát egy olyan sportolónak a képét látjuk magunk előtt, aki minden erejét megfeszíti, hogy győzhessen. Majd Pál csavar egyet a gondolatmeneten: nem a saját erejével küzd, hanem azzal, amit Isten bocsát a rendelkezésére. Így azt az egyszerű következtetést szűrhetjük le az apostol szolgálatáról, hogy hatalmas személyes erőbefektetést és fegyelmet igényelt, de Isten erejéből végezte el. Ez a kapcsolat ugyanígy működik a mi esetünkben is, amikor krisztusi jellem kialakítására törekszünk.

Erre azért fontos emlékezni, mert olyan világban élünk, ahol minél többet akarunk elérni a lehető legkevesebb erőbefektetéssel. Ez a gondolat beszivárgott a kereszténységbe is. Egyes evangelizátorok azt ígérik, hogy elég csak hinni, és a Szentlélek majd elképesztő természetfeletti erővel árad ránk és hatalmas csodákat fog tenni. Ez viszont veszélyes féligazság, ami arra a következtetésre vezet, hogy csupán várni kell Isten erejének a megmutatkozására, miközben kényelmesen üldögélünk a szé-künkön!

Mit tapasztaltunk már a Pál által említett tusakodással kapcsolatban? Mire irányítja Isten a figyelmünket a mostani küzdelmeinkkel? Hogyan tanulhatjuk meg átadni magunkat Isten akaratának?

A MEGFEGYELMEZETT AKARAT

Az akarat legnagyobb ellenségei közé tartoznak az érzelmek. Kultúránkban egyre inkább ki vagyunk téve közvetlenül az érzékeinkre ható és heves reakciókat kiváltó képeknek, zenéknek, amelyek haragot, félelmet vagy éppen kívánságot keltenek bennünk anélkül, hogy észrevennénk. Hányszor gondolunk ilyesmit: „Mihez volna kedvem vacsorára?” „Mit szeretnék ma csinálni?” „Jól esne ezt megvenni?” Az érzelmeink így mélyen összefonódnak a döntéseinkkel. Nem feltétlenül rosszak, de hogy mit érzek valamivel kapcsolatban, annak kevés köze van ahhoz, hogy az valójában jó vagy a legjobb volna. Az érzéseink hazudhatnak nekünk („*Csalárdabb a szív mindennél*” [Jer 17:9]), hamis képet festhetnek a valóságról, ami miatt rossz döntéseket hozhatunk meg, és végül belekerülünk a saját magunk által készített kohóba.

Milyen példákat látunk a Bibliából, amelyekben az emberek Isten Igéje helyett az érzelmeik alapján hoztak bizonyos döntéseket? Mik voltak azok következményei? (Lásd például 1Móz 3:6, 2Sám 11:2-4 és Gal 2:11-12 verseit!)

Olvassuk el 1Pt 1:13 versét! Mi foglalkoztatta Pétert? Mit akart, hogy mit tegyenek az olvasói?

Péter megértette, hogy az elme a testünk kormányrúdja, és az irányítása nélkül az éppen feltámadó érzések irányítanak majd bennünket.

Képzeld el, hogy egy keskeny ösvényen haladunk a Pásztor otthona felé! Mellette számos más út vezet különféle irányba. Vannak, amelyek arra visznek, ahová nem szeretnénk eljutni. Mások hívogatónak tűnnek, az érzéseinkre, az érzelmeinkre és a vágyainkra hatnak. Ha viszont bármelyikre rálépünk, elhagyjuk a helyes utat és olyan irányba kezdünk el haladni, amiről kifejezetten nehéz lesz letérni.

Milyen fontos döntések előtt állunk? Tegyük fel magunknak őszintén a következő kérdést: „Honnan tudom, ha a döntéseimet Isten Szava helyett inkább az érzéseim, az érzelmeim és a vágyaim alapján hozom meg?”

TELJES ELKÖTELEZŐDÉS

„Ha a jobb szemed visz bűnre, vájd ki, és vedd el magadtól, mert jobb neked, ha egy testrészed vész el, mint ha egész tested vettetik a gyehegnára” (Mt 5:29, RÚF).

Gondolkodjunk el Jézus fenti szavain! Szélsőségesnek mondanánk? Ha igen, miért?

Nem azért van szükség drasztikus tettekre, mert Isten nehezzé tette volna a keresztényi életet, hanem mert a kultúránk olyan messze sodort bennünket az Úr terveitől. Az emberek gyakran kérdezik, amikor felocsúdnak: „Hogyan távolodhattam el ennyire Istentől?” A válasz mindig ugyanaz: lépésről lépésre.

Olvassuk el Mt 5:29-30 verseit, amelyekben Jézus a szexuális bűnökre utal. Ugyanakkor az ezek mögött meghúzódó elvek egyéb vétkekre is vonatkoznak, általánosságban véve is alkalmazhatóak a Krisztusban való növekedésre.

Milyen fontos dolgot hangsúlyoz Jézus Mt 5:29-30 részében? Valóban meg kellene csonkítanunk magunkat?

Jézus nem azt kéri, hogy ártsunk a testünknek! Egyáltalán nem! Inkább azt tanácsolja, hogy uralkodjunk a gondolatainkon és ezzel a testünkön is, bármi áron. Figyeljük meg, ezekben a versekben nem az áll, hogy imádkozzunk és Isten majd egyből eltávolít minden bűnös hajlamot belőlünk! Kegyelmeből időnként ezt is megteheti, de gyakran inkább arra hív, hogy szilárdan határozzuk el: feladunk valamit, vagy kezdünk el olyasmit tenni, amihez egyáltalán nincs kedvünk. Micsoda tűzpróba lehet ez! Minél gyakrabban hozzuk meg a helyes döntést, annál erősebbé válunk és annál inkább gyengül a kísértés ereje az életünkben.

Időnként az Úr arra használja fel a próbákat, hogy felkeltse a figyelmünket a sokféle zajos figyelemelterelés között. Az olvasztótégelyben eszmélünk rá, hogy milyen messze sodródtunk el tőle. Így szólíthat meg minket, hogy teljes mértékben kötelezzük el magunkat ránk vonatkozó terve mellett.

KI KELL TARTANI!

Olvassuk el azt a történetet, amikor Jákób Istennel küzdött (1Mózes 32. fejezet)! Mit árul el ez az eset még a nagy csalódások idején való kitarásról is? (Gondoljuk végig Jákób egész helyzetét, mielőtt válaszolnánk!)

Talán tudjuk, hogy mi a jó, és az akaratérőnkkel rá is vehetjük magunkat a helyes cselekvésre, de igen nehéz akkor kitartani Isten és az ígéretei mellett, amikor nyomás alá kerülünk. Ez azért van, mert gyengék és félősek vagyunk. Tehát a keresztények egyik erőssége, ha képesek kitartani, tovább tudnak haladni akkor is, amikor megszívesebben feladnák.

A Bibliában a kitartás egyik legfőbb példája Jákób. Évekkel korábban a bátyja, Ézsau elől csalással szerezte meg az elsőszülöttségi jogot az édesapjától (1Mózes 27. fejezet). Onnantól kezdve félve menekült Ézsau bosszúvágya elől. Továbbra is félt, noha az égig érő létra álmában Isten vezetésének és áldásaink csodálatos ígérését kapta (1Mózes 28. fejezet). Kétségbesetten vágyott rá, hogy az Úr elfogadja, illetve tudni akarta, még mindig állnak-e a sok évvel korábban elhangzott ígéretek. Küzdött valakivel, aki valójában Jézus volt, és közben kiment a csipője. Attól kezdve nem tudott volna tovább küzdeni, mert a fájdalom túlságosan kínzó lett volna. Minden bizonytalansággal lehetett valami finom váltás a küzdelemtől a belekapaszkodásig. Gyötörő fájdalma ellenére sem engedte el addig Jézust, amíg nem biztosította az áldásáról. Krisztus tehát azt mondta neki: „Bocsáss el engem, mert feljött a hajnal” (1Móz 32:26).

Jákób azért nyert áldást, mert a fájdalma ellenére is kitartott. Isten a mi „csipőnket” is kimozdíthatja a helyéről, és arra hívhat bennünket, hogy kapaszkodjunk belé a fájdalmaink között. Az Úr valóban megengedte, hogy a fájdalmas sebek megmaradjanak – Jákób akkor is bicegett, amikor találkozott a testvérével. Kívülről nézve ez gyengeség volt, de az ő számára az erőt bizonyította.

Milyen gyakorlati döntéseket hozhatunk (kikkel tartunk össze, milyen életmódot folytatunk, mit olvasunk, egészséges szokások, lelki élet), amelyek segítenek kitartani az Úr mellett a csalódások és kísértések között?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, „A küzdelem éjszakája” c. fejezet, 156-162. o.; *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, „Odaadás” c. fejezet, 33-37. o.

„Az akaraterő, ami igen fontos része a jellemnek, a bűnbeeséskor Sátán uralma alá került. Az ördög pedig azóta azon dolgozik, hogy az ember a saját kedvét keresse akaratban és tetteiben, ami az emberiség teljes bukását és gyötrelmét okozza” (Ellen G. White: *5Testimonies*. 515. o.).

„Azért, hogy megkapjuk Isten segítségét, el kell ismernünk gyengeségünket és elégtelenségünket; elménket azokra a nagy változásokra kell irányítanunk, amelyek bennünk végbe mennek. El kell kezdenünk komolyan és kitartóan imádkozni. El kell vetni magunktól a rossz szokásokat; a győzelmet csak akkor nyerhetjük el, ha határozott erőfeszítéssel igyekszünk tévedéseink kiigazítására és a helyes alapelvekhez való alkalmazkodásra. Sokan azért nem érnek el magas szintet – amelyet pedig elérhetnének –, mert Istenre várnak, hogy majd megcselekszi helyettük azt, aminek a megtételéhez elegendő erőt adott nekik. Mindazok, akik alkalmasak tisztségek betöltésére, a legszigorúbb értelmi és erkölcsi fegyelemmel kell nevelődjenek. Isten segítségükre lesz, mert erejét egyesíti az emberi törekvésekkel” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 208. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Vajon mennyire fogjuk fel, hogy az akaraterőnk „a bűnbeeséskor Sátán uralma alá került”? Hogyan segíthet jobban megérteni azt, hogy milyen mélyre süllyedtünk és milyen nagy Isten kegyelme irántunk, ha Jézus jellemére összpontosítunk?
- 2) Olvassuk el azt a történetet, amikor Jézus a Gecsemáné kertjében volt (Mt 26:36-42)! Mit érzett és mire vágyott, ellentétben Isten akaratával? Mit tanulhatunk meg ebből a példából?
- 3) Beszéljük meg az osztályban, hogy a kultúránk mely elemei bonthatják le a védőfalunkat és tesznek még sebezhetőbbé Sátán támadásai-val szemben! Mit tehetünk azért, hogy segítsünk a gyülekezetünk tagjainak és a segítségre szorulóknak felismerni a veszélyeket?
- 4) Ismerünk valakit a gyülekezetből, aki már hosszabb ideje nem jár, vagy aki már-már feladni készül, vagy talán már fel is adta a küzdelmet? Mit tehetünk együtt a bátorításáért, nehogy elforduljon Jézustól? A gyakorlatban hogyan tudnánk segíteni neki?

SZÉKELY BEÁTA: CSODÁK

Mennyi csoda van a világon!
A harmatcsepp a rózságon,
mint lélek-sírta, tiszta könnycsepp,
mint szeretettől vérző seb.
Csodák a felhők is, amelyek
nyugodtan és fehéren mennek;
irányt nem mutat nekik senki
s mégis tudják, merre kell menni.
Mindenütt csodák! Földtől édig,
világkezdettől - világszélig.
Csoda a tűznek ezer lángja
lobogva és semmivé válva.
Csoda a lelkünk, szívünk, agyunk,
csoda, hogy élünk, járunk, vagyunk.
Csoda, hogy sár lesz tiszta vízből,
hogy csúf halál lesz életekből.
Csoda, hogy Földünk tud forogni...
És hogy van kihez imádkozni!

Elpusztíthatatlan reménység

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Jób 38-41; Ézsaiás 41:8-14;
Jeremiás 29:1-10; Habakuk 1:1-4; Zsidók 12:1-13

„A reménység pedig nem szégyenít meg, mert szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adott Szentlélek által” (Róm 5:5, RÚF).

Milyen könnyű a reménységről beszélni és énekelni, amikor a gyülekezetben mosolygó emberek vesznek körül! Ám amikor az olvasztótégelyben találjuk magunkat, ez már nem jön olyan könnyen. Nyomasztó körülmények között elkezdünk mindent megkérdőjelezni, főként Isten bölcsességét.

C. S. Lewis az egyik könyvében egy képzeletbeli oroszlánról ír. Valaki találkozik akar az oroszlánnal és megkérdezi, hogy nem veszélyes-e. Erre azt a választ kapja, hogy nem ártalmatlan, „de jó”.

Bár nem mindig értjük Istent és néha a tettei kiszámíthatatlannak tűnnek, ez mégsem azt jelenti, hogy ellenünk lenne. Csak arról van szó, hogy még nem látjuk a teljes képet. Mi azzal a gondolattal küzdünk, hogy Istennek érthetőnek és kiszámíthatónak kell lennie ahhoz, hogy békességünk, bizalmunk és reménységünk lehessen. „Ártalmatlannak” kell lennie, a saját elgondolásaink szerint. Ezzel pedig csalódásra készítjük fel magunkat.

A hét dióhéjban: Hogyan segít Isten jellemének ismerete reménységgel kitartani a kohóban?

A TELJES KÉP

Amikor szenvedünk, könnyű azt gondolni, hogy egyedül az számít, ami éppen velünk történik. Viszont van egy teljesebb kép a csak „én” helyzethez képest (lásd Róm 8:22; Jel 12:7).

Olvassuk el Hab 1:1-4 szakaszát! Mivel kellett Habakuknak szembenéznie?

Arra számíthatnánk, hogy Isten valami ilyesmit mond: „Ez szörnyű, Habakuk! Most azonnal indulok hozzád segíteni!” Ám az Úr pont az ellenkezőjét feleli. Azt mondja a prófétának, hogy a helyzet csak még rosszabb lesz. Erről olvasunk Hab 1:5-11 részében.

Izraelt fogságba vitték az asszírok, de Isten kijelenti, hogy a legrosszabb még ezután jön: a babilóniaiak fogják elhurcolni Júda népét. Habakuk újból felkiált a 12-17. versekben, és várja, milyen választ fog kapni.

Hogyan kelt reménységet Hab 2:2-3 verseiben az, hogy Isten bejelenti Babilon pusztulását?

Habakuk próféta könyve 2. fejezetében ígéri meg az Úr Babilon pusztulását. Zsid 10:37 idézi Hab 2:3 versét, ami a jövőbeli ígélet messiási vonatkozására utal. Babilon pusztulásával azonos határozottsággal kapjuk meg „*a nagy Babilon*” (Jel 18:2) pusztulásának hírét is.

Habakukot nagy gonoszság vette körül, ráadásul Isten még azt is mondta, hogy ezután csak rosszabb lesz. Pontosán itt találjuk magunkat a megváltás történetében. Rettenetes gonoszság vesz minket körül, a Biblia pedig megjövendöli, hogy ennél még sokkal rosszabb következik. Habakuk túlélésének az volt a kulcsa, hogy Isten megmutatta neki a teljes képet. Így a 3. fejezetben azért tudja a próféta teljes erővel dicsőíteni az Urat, amit majd a jövőben fog tenni.

Olvassuk el Hab 3:16-19 részét! Mit nevez a próféta a reménysége alapjának? Miben reménykedik Isten népe, miközben várják a végső prófétai események kibontakozását? Hogyan szerezhetjük meg ezt a reménységet?

AZ ATYA SZEMÉLYE

Oswald Chambers a következőt írta: „Kérdeztük már Istentől, hogy mit fog tenni? Sosem ad erre választ. Az Úr nem mondja el, mit fog tenni, hanem azt mutatja meg, hogy kicsoda Ő” (Oswald Chambers: *My Utmost for His Highest*. Uhrichville, OH, 1963, Barbour & Company, Inc., Jan 2.).

Mit érthet Chambers ezen?

Ahogy azt már tudjuk, *Jób* könyve a férfi nagy személyes tragédiájával kezdődik. Mindent elveszít az életén és a feleségén kívül, aki azt tanácsolja neki, hogy „*Átkozd meg az Istent, és halj meg*” (Jób 2:9)! Az ezután következő beszélgetésben a barátai azt próbálják kitalálni, hogy miért történt mindez. Isten hallgat a beszélgetés teljes ideje alatt. Majd a 38. fejezetben hirtelen megjelenik és megszólal: „*Ki az, aki elhomályosítja az örök rendet tudatlan beszéddel*” (Jób 38:2)? Majd megállás nélkül körülbelül hatvan olyan kérdést tesz fel Jóbnak, amelyektől a pátriárka szava is elakad. Nyissuk ki a Bibliánkat és fussuk végig ezeket a kérdéseket a 38-39. fejezetekben! Jób az utolsó kérdés után azt válaszolja, hogy „*Bizony könnyelmű voltam! Mit felelhetnék neked? Kezemet a számra teszem. Egyszer beszéltem, de ezután nem szólok, vagy ha kétszer is, többé már nem teszem*” (Jób 40:4-5, RÚF). Isten viszont még nem fejezte be. Újrakezdi és egy sor másik „nagy” kérdést tesz fel egymás után.

Olvassuk el Jób végső válaszát Jób 42:1-6 szakaszában! Mit akart Isten közölni vele, és milyen hatással volt ez rá?

Az Úr egyszer sem válaszol Jób barátai „miért” kérdéseire, ugyanakkor a teremtett világ csodáiban megmutatkozó páratlan nagyságáról fest képet. Jóbnak ezek után már nincs szüksége feleletre. A magyarázat szükségességét elhomályosította a ragyogó kép Isten nagyságáról. Lenyűgöző paradoxon bontakozik ki ebben a történetben. Reményt és bátorítást meríthetünk abból, ha felismerjük, hogy milyen keveset tudunk. Ösztönszerűen abban próbálunk meg vigaszt találni, hogy mindent tudunk, amikor azonban nem ez a helyzet, elcsüggedünk. Az Úr viszont időnként azért vet fényt a tudatlanságunkra, hogy felismerhessük: az ember csak abban talál biztont, aki sokkal hatalmasabb nála.

Történik velünk most olyan, aminek az okát nem tudjuk megérteni? Ebben az esetben összpontosítsunk Isten jellemére! Hogyan találhatunk ebben reményt, ami segíthet kitartani a mostani felfoghatatlan helyzetben?

ATYÁNK JELENLÉTE

„Mivel én vagyok Urad, Istened, aki jobbkezedet fogom, és aki ezt mondom neked: Ne félj, én megsegítelek” (Ézs 41:13)!

Valaki egyszer felvetette: „Ki távolodott el, amikor úgy tűnik, Isten nincs a közelben?” Amikor beköszöntenek a problémák, azt feltételezzük, hogy az Úr elhagyott bennünket, pedig igazából nem ment sehová.

A fogságban levő zsidóknak igen távolinak tűnt Isten. Ézsaiás bátorításain keresztül viszont a jövőbeli szabadulásról biztosította őket az Úr. Azt szeretne volna, ha a népe tudja, nem távolodott el tőlük és van okuk a reménységre annak ellenére, hogy még sok évnek kellett eltelnie a Jeruzsálembe való visszatérésig.

Olvassuk el Ézs 41:8-14 részét! Milyen oka volt a reménységre a szabadulásra váró népnek? Hogyan segít nekünk ez az ígélet, miközben mi is várunk arra, hogy véget érjen a földi száműzetésünk?

Ézs 41:13 versében található az egyik leghatásosabb kép. A világegyetem mindenható Istene elmondja, hogy népének nem kell félnie, mert Ő az, aki jobbkezüket fogja. Az egy dolog, ha elképzeljük, amint innen több fényévnyi távolságra hatalmas trónjáról irányítja a földi eseményeket. Az viszont már teljesen más, ha felismerjük, hogy közel van hozzánk, fogja szeretett népe kezét.

Az elfoglaltságok sűrűjében talán nem könnyű arra gondolni, hogy Isten közel van hozzánk. Az viszont rengeteget számít, amikor felidézzük, hogy Ő Immánuel, „Velünk az Isten”. Amikor körülvesz minket a jelenléte, velünk vannak a céljai, az ígéretei, mint ahogy az átformáló ereje is.

Próbáljunk ki valamit a következő néhány napban! Amikor csak lehet, emlékeztessük magunkat: a világegyetem Istene elég közel van hozzánk ahhoz, hogy megfogja a kezünket és személyesen nyújtson nekünk segítséget! Beszéljük meg a tapasztalatainkat szombat az osztályban!

AZ ATYA RÁNK VONATKOZÓ TERVE

Mindenki reményt keres. Viszont hol találhatjuk meg? Egyesek számára egy barát mosolya jelenti a reménységet, másoknak az anyagi biztonság és a szilárd házasság adja. Személy szerint mi hol keresünk reményt és bátorítást?

Jeremiás a fogságban reményvesztetté vált népnek ír. *„Babilon folyóvizeinél, ott ültünk és sírtunk, mikor a Sionról megemlékeztünk”* (Zsolt 137:1). A próféta több okot is felsorol arra, hogy miért nem szabad feladniuk a reményt, még ha meg is szakad a szívük.

Milyen okokat ad a reményre Jer 29:1-10 szakasza?

Ebben az igeszakaszban a reménység három fontos forrását érdemes kiemelni.

Isten először is azt jelenti ki, hogy nem szabad feladniuk a reményt, mert a helyzetüket nem a véletlen vagy a kiszámíthatatlan gonoszság szülte. Az Úr elmondja: *„a foglyoknak, akiket Jeruzsálemből Babilonba vittem”* (Jer 29:4). Úgy tűnik, hogy gonoszság veszi őket körül, Júda mégsem került ki Isten tenyeréből.

Másodszor Isten azt mondja a népének, hogy nem szabad feladniuk a reményt, mert Ő még a jelen nehézségeik közepette is képes munkálkodni. *„És igyekezzetek a városnak jólétén, amelybe fogságra küldöttelek titeket, és könyörögjétek érte az Úrnak; mert annak jóléte lesz a ti jóléteketek”* (Jer 29:7).

Harmadszor pedig azért nem szabad elcsüggedniük, mert Isten egy meghatározott időben véget vet majd a száműzetésüknek: *„Mihelyt eltelik Babilonban a hetven esztendő, meglátogatlak titeket és betöltöm rajtatok az én jó szótmat, hogy visszahozlak titeket e helyre”* (Jer 29:10).

Isten elmagyarázza, hogy Ő irányította a múltjukat, a jelenüket és azt teszi majd a jövőben is, ezután pedig csodálatosan kifejezi gyengéd gondoskodását (lásd Jer 29:11-14).

Olvassuk el Jer 29:11-14 részét, és helyettesítsük be oda a saját nevünket, ahol többes szám második személyben beszél az Úr, mintha személyesen nekünk mondaná! Alkalmazzuk ezeket az ígéreteket mindazokra a nehézségekre, amelyekben éppen benne vagyunk!

ATYAI FENYÍTÉS

Olvassuk el Zsid 12:5-13 szakaszát! Mi ennek az üzenete a számunkra, és hogyan illeszkedik ez ahhoz, amit ebben a negyedévben eddig tanultunk?

A fenti igeszakaszban Pál a fenyítés összefüggésében beszél a próbákról. A magyar fordításban a „fenyítés” szó többször fordul elő különféle módon. A görög világban ez a kifejezés alapvetően azt jelentette, hogy „oktatás”. Tehát meg kell értenünk, hogyan tanít bennünket a hit iskolájában Isten, mielőtt megértenénk, mit ért Pál a „fenyítés” gondolata alatt *A zsidókhöz írt levél* 11. fejezetében.

A 11. fejezetben az apostol a hívő férfiak és nők képeit vázolja fel. A hitük tartotta őket mozgásban a különféle megpróbáltatások között. Az apostol pedig hozzánk, az olvasókhöz fordulva elmondja a 12. fejezetben, hogy mivel már olyan sokan kitarlottak előttünk az elképesztő gondok ellenére, mi is képesek lehetünk végigfutni a hitéletünk pályáját. A lényeg, hogy Jézuson kell tartanunk a szemünket (Zsid 12:2), így Ő lehet a példaképünk a nehézségek között (Zsid 12:3). A 12. fejezet olyan, mintha olvasószemüveget kapnánk. Enélkül homályos a látásunk, a nehézségekről alkotott felfogásunk. Ám ha a szemüvegen keresztül nézünk, kitisztul bennünk a magyarázat a szenvedésről, amit a kultúránk összezavart és ránk erőltet. Így majd világosan értjük a próbákat és értelmesen tudunk azokra reagálni.

Olvassunk Zsid 12:1-13 részének „szemüvegével”! Most pedig összpontosítsunk az 5-13. versekre! Válaszoljunk az alábbi kérdésekre!

Honnan ered a fenyítés? _____

Hogyan felelünk a fenyítésre? _____

Mi a fenyítés célja? _____

Olvassuk el megint Zsid 12:1-13 szakaszát! Soroljuk fel mindazokat az okokat, amelyek alapot adnak a reménységre! Hogyan tapasztaltuk már a reményt a saját lelki „oktatásunk” során?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Előtted az élet. Nevelés.* Budapest, 1992, Advent Kiadó, „Az eljövendő világ iskolája” c. fejezet, 297-305. o.; *A Nagy Orvos lányomán.* Budapest, 2001, Advent Kiadó, „Segítség a hétköznapokban” c. fejezetből 339-340. o.

„Mindenkit érnek keserű csalódások, és olykor mindenkit hatalmába kerít a csüggedés; amikor fájdalom az ember sorsa és nehéz hinnie, hogy Isten még mindig jóságos segítője földi gyermekeinek; amikor annyira gyötrik a bajok, hogy inkább kívánja a halált, mint az életet. Ilyenkor sokan elengedik Isten kezét, és a kétely rabságába, a hitetlenség fogságába esnek. Ha ekkor megnyílna lelki szemük, és felfognák Isten intézkedéseit, megmentésükön fáradozó angyalokat látnának, akik lábukat az örök hegyeknél is erősebb alapra helyezik. És akkor új hit, új élet ébredne bennük” (Ellen G. White: *Proféták és királyok.* Budapest, 1995, Advent Kiadó, 103. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Ellen G. White azt mondja, hogy „Mindenkit érnek keserű csalódások, és olykor mindenkit hatalmába kerít a csüggedés.” Mennyire vesszük észre egymáson, amikor ilyen időszakon megyünk át? Hogyan lehetünk még inkább a reménység eszközei egymás számára a keserű csalódások között?
- 2) Beszéljünk a keddi rész utolsó kérdésére adott válaszunkról! Mennyiben lesz más az életünk, ha mindig gondolunk Isten közelségének valóságára?
- 3) Olvassuk fel hangosan *Jób könyve* 38–41. fejezeteinek egyes szakaszait! Milyen képet fest ez Istenről? Hogyan illik a képbe a szombat? Hogyan emlékeztet Isten természetére és jellemére?
- 4) Az életünket átformáló reményég a mennyből jön. Ennek alapján imádkozhatunk azért, hogy mások is reménységet kaphassanak. Töltsünk időt azzal, hogy azokért imádkozunk, akik mostanában elcsüggedtek! Kérjük, hogy újuljon meg a reménységük! Mit tehetünk azokért, akik vesztésre állnak a reménységért vívott küzdelmükben?
- 5) Kérjük meg valakit, aki vállalkozik rá, hogy meséljen arról, amikor a csüggedés és a próba miatt odalett a reménye és a hite! Mitől változott azután meg? Mivel segíthetünk egymásnak, amikor kétely és elkeseredés vesz erőt rajtunk?

R. DÁNIEL IRÉN:
TENYÉRBE, VAGY MONITORRA?

Ézsaiás 49:16/a

„...naponta fogok imádkozni érted...! Vannak imalistáim; különböző papírokra felírom, akikért imádkozom, és mielőtt Neked válaszoltam, a nevedet felírtam egy lapra és kiragasztottam a monitorom aljára, szóval mindig a szemem előtt van...”

Testvérem, kaptál már ilyen levelet?
Betegségben, gyászban, csódban,
mikor satuban érezted lényedet?

Én kaptam,
és elbőgtem magam.

Elképzeltem a monitort.

Mikor elé ül testvérem,
fohászt mond értem,
mielőtt dolgozni kezd.

Rágondol: sokadszor edz
már az Élet sokféle marka,
hiába nyílik a barka

sokadik tavaszon, talán
mosolyom erőtlen, halvány.
Megszokott üzemmód...

*

Belém hasít a kérdés:
mikor sított utoljára azért,
mert a krisztusi tenyért
bevésett nevek tarkítják?!

Nem a monitoron,
ragasztós papíron,
- ott van a neved
súlyos szögekkel vert
krisztusi tenyéren!

Övé egyedül minden érdem!

Látni a láthatatlant

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 40:27-31; János 14:1-14;
Róma 8:28-39; Efezus 1:18-23

*„Hit által hagyta el Egyiptomot, nem félt a király haragjától, hanem kitar-
tott, mint aki látja a láthatatlan Istent” (Zsid 11:27, RÚF).*

A zsidókhöz írt levélben nem egyszerű kérdés a hit meghatározása. „A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés” (Zsid 11:1). Hogyan lehetünk biztosak abban, amit nem látunk? Mózes pontosan ezt mutatja be az alapigénkben: „kitartott, mint aki látja a láthatatlan Istent” (Zsid 11:27, RÚF).

Még nehezebb, hogy nemcsak akkor kell „látunk a láthatatlant”, amikor jól megy a sorunk, hanem főleg akkor, amikor minden rosszul alakul. Ehhez hitre van szükség, olyan keresztényi hitre, amit Isten és országának igazsága alakít. Atyánk jóságának, Jézus neve hatalmának, a feltámadás erejének, illetve Isten könyörületének lényeges igazságai tesznek képessé arra, hogy szilárdan megálljunk, amikor az olvasztótégelyben vagyunk és kísértést érzünk minden dolog megkérdőjelezésére.

A hét dióhéjban: Melyek azok az igazságok Istennel kapcsolatban, amelyek még a legnehezebb helyzetekben is megtarthatnak bennünket?

ATYÁNK BŐKEZŰSÉGE

„Ha Isten valóban szeretne engem, akkor megtenné értem azt, hogy _____.” Vajon hányszor villant át ilyen gondolat az agyunkon? Végignézzünk a helyzetünkön, majd eltűnődünk azon, hogy tényleg szeret-e bennünket Isten, mert ha szeretne, másképp állnának a dolgok.

Két gondolatmenet van, amittől gyakran kételkedni kezdenek az emberek Isten jóságában. Először is, ha a szívünk, az elménk vágyódik valami után, amit jónak tartunk, nevetségesnek tűnik a gondolat, hogy az Úr mást akarna nekünk. Másodszor pedig akkor is kételkedhetünk a jóságában, ha a tapasztalatunk ellentmond a hitünknek. Amikor valami jónak tűnik, jól hangzik, esetleg jó érzést kelt vagy finom, akkor úgy képzeljük, hogy annak jónak is kell lennie. Tehát az ember haragudni kezd Istenre, ha az nem lehet az övé.

Ilyenkor lép színre a hit. Pontosan akkor lép működésbe, amikor arra érzünk kísértést, hogy kételkedjünk Istenben és a jóságában.

Róm 8:28-39 szakasza lenyűgöző, Isten irántunk való jóságáról szól. Mit találhatunk ezekben a versekben, ami megvéd attól, hogy kétségbe vonjuk az Úr jóságát?

Róm 8:32 versében van egy fontos logikai elem, ami kifejezetten sokat segíthet abban, hogy ne taglózzanak le minket a körülmények. „Ha Isten nem habozott mindent kockára tenni értünk, amikor elküldte a Fiát, hogy magára öltse a természetünket és kitegye magát a legrosszabbnak is, akkor létezhet olyan, amit meg ne tenne értünk boldogan, szívesen” (az angol *Message* bibliafordítás alapján)? Hogyan is gondolhatnánk, hogy Isten elküldi Jézust meghalni értünk, majd utána kegyetlen és szűkmarkú lesz?

Vagyis a próbák keltette kételyeknél jobban kellene hatnia a gondolkozásunkra Isten gazdag kegyelmének, ami Krisztus halálában mutatkozik meg irántunk!

Hogyan lehet a kételyeknél nagyobb hatása ránk az igazságnak (Isten jóságának)? Gondoljunk el egy kicsit azon, hogy Isten odaadta értünk Jézust, aki meghalt helyettünk, és ez a felfoghatatlan nagylelkőség még ezernyi módon mutatkozik meg most is az életünkben! Hogyan hat ez a hitünkre?

JÉZUS NEVÉBEN

„Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt” (Jn 14:14).

Jézus már csak egy rövid időt tölthetett együtt a tanítványokkal. A támaszuk és bátorítójuk a mennybe készült, ők pedig kezdtek összezavarodni, tehetetlennek érezték magukat. Bár személyesen többé nem láthatták Jézust, lenyűgöző ígéretet kaptak tőle.

Olvassuk el Jn 14:1-14 részét! A 13-14. versek szerint Jézus azt ígérte, hogy megteszi, „akármít” is kérünk az Ő nevében. Emiatt szinte mindig úgy fejezzük be az imánkat, hogy „Jézus nevében, ámen.”

Vajon mit jelent, amikor ezt mondjuk? Mire gondolt Jézus, amikor arra bátorított, hogy így imádkozzunk? Milyen utalásokat találunk ezekben a versekben, amelyek segítenek megérteni szavai lényegét?

Amikor „Jézus nevében” mondjuk el a kérésünket, biztosak lehetünk benne, hogy a menny teljes gépezete a mi érdekünkben dolgozik. Nem feltétlenül vesszük észre, hogyan munkálkodnak körülöttünk, pedig a mennyei tróntól Jézus nevében elküldött angyalok épp azon fáradoznak, hogy teljesítsék a kérésünket.

Időnként arra számítunk, amikor Jézus nevében imádkozunk, hogy mire kinyitjuk a szemünket, minden megváltozik körülöttünk – csakhogy minden ugyanolyan marad. Bár Isten ereje drámai módon is megmutatkozhat, mint amikor Jézus lecsendesítette a vihart, végezheti a munkáját csendben, észrevétlenül is, mint amikor megtartotta Jézust a Gecsemáné kertjében. Talán nem mindig történik hirtelen drámai esemény, de ez nem jelenti azt, hogy az Úr nem cselekszik értünk.

Olvassuk el újból Jn 14:1-14 részét! Képzeljük el közben azt, hogy Jézus közvetlenül, szemtől szemben beszél velünk! Milyen reményt és bátorítást meríthetünk ezekből az ígéretekből? Ugyanakkor tegyük fel magunkban a következő kérdést is: „Mi gátolja bennem azt, hogy beteljesedjenek az életemben ezek az ígéretek? Milyen változásra kell eltökélnem magam?”

A FELTÁMADÁS EREJE

A feltámadás az emberiség tehetetlenségének problémáját szólítja meg. Amikor Jézus életéről, haláláról és feltámadásáról gondolkodunk, gyakran úgy magyarázzuk, hogy a törvény szempontjából az Ő halála rendezte el az Istennel való kapcsolatunkat. Ez természetesen igaz is.

Ugyanakkor a feltámadás az üdvösség másik oldalára is rámutat. Krisztus feltámadása nemcsak azért fontos, mert megmutatja, hogy egy nap mi is fel fogunk támadni, hanem így Ő az Atya jobbára ült, az erő és a hatalom székébe. Ugyanez az erő ma számunkra is elérhető!

Pál Ef 1:18-23 szakaszában Isten hatalmáról beszél. Mit tanítanak ezek a versek a feltámadás erejéről? Milyen reményt és ígéretek találunk itt magunkra nézve?

Pál azért imádkozik, hogy az ezezusiak megértsenek néhány dolgot, amit igazából csak isteni segítséggel lehet felfogni: 1) van remény az átformálódásra és az örök jövőre, amire Jézus hívott el bennünket; 2) megértjük, hogy milyen erőt fejt ki az érdekünkben Jézus.

Az apostol ezután megpróbálja leírni annak az erőnek a lenyűgöző voltát. Mi is ugyanezt tapasztalhatjuk, ami nemcsak feltámasztotta Jézust a sírból és újból életre keltette, hanem az Atya jobbára, a hatalom székébe is ültette.

Pál viszont még nem áll meg itt. A feltámadás révén Jézus nem akármilyen hatalmat kapott, hanem erőt arra, hogy uralkodjon és mindent megadhasson a népének, bármire is legyen szükség - az örökkévalóságon át!

Soroljuk fel, hogy életünknek mely területein van szükségünk a feltámadt Krisztus erejére! Amikor végeztünk, imádkozzunk azért, hogy Isten ereje megmutatkozzon mindezekben! Ugyanakkor mit tehetnénk jobban, milyen jobb döntéseket hozhatnánk meg azért, hogy ez az erő még szabadabban dolgozhasson bennünk?

MINDEN TERHÜNK HORDOZÓJA

Vannak, akik az otthonuk falára kiakasztanak egy táblát, amin ez áll: „Minek imádkoznánk, ha aggódhatunk is?” Nevetünk ezen, mert tudjuk, milyen gyakran aggódunk, ahelyett, hogy Istenhez fordulnánk és letennénk elé, ami nyomaszt. Valaki egyszer ezt mondta: Amikor minden szál összegubancolódik, adjuk Istennek az életünket, hogy Ő kisimíthassa! Az Úr bizonyára arra vágyik, hogy ezt megtehesse értünk. Elképesztő módon mi mégis képesek vagyunk addig ragaszkodni a gondjainkhoz, amíg a húr szinte elpattan. Miért várunk addig, amíg kétségbe esünk, mielőtt Istenhez mennénk?

Olvassuk el 1Pt 5:7 versét, ami Zsolt 55:23 versét idézi! Mi az alapvető üzenete a számunkra? (Lásd még Mt 6:25-33 szakaszát!)

1Pt 5:7 verse igen egyszerű. Nincs elrejtve benne semmi titok, úgy kell érteni, ahogy le van írva. A *vetni* azt jelenti, hogy eldobni, eladni, tehát többé nem fáj és nem okoz gondot. Természetesen nem vethetjük csak úgy bárhová a terheinket. Az aggodalmaink nem foszlanak el a ködben, mennyei Atyánk elé kerülnek, aki megígéri, hogy mindent elrendez. Ezt mondja Jézus *Máté evangéliumában*. Nem az a gond, hogy ez nehéz lenne, hanem inkább túl egyszerűnek tűnik. Túl jónak látszik ahhoz, hogy igaz legyen. Annyi minden okoz szorongást. Lehet munkahelyi nyomás vagy nem várt kritika. Talán azt érezzük, hogy mások nem kívánják a társaságunkat, nem szeretnek bennünket. Betegség vagy anyagi jellegű aggodalom is nyomaszthat. Gondolhatjuk azt is, hogy nem vagyunk elég jók Isten szemében. Hihetjük azt, hogy nem kaptunk bűnbocsánatot. Bármi is legyen az indok, talán azért is kapaszkodunk a problémáinkba, mert úgy gondoljuk, hogy mi jobban el tudjuk azokat rendezni, mint bárki más. Péter viszont arra bátorít, hogy ezt gondoljuk át! Azért nem kell aggódnunk, mert Isten törődik velünk. Viszont foglalkoztatja-e Őt az életünk annyira, hogy közbe is avatkozzon, amikor válság fenyeget, vagy amikor teljesen haszontalannak érezzük magunkat? A Biblia szerint Isten törődik velünk, és Ő bármilyen helyzetet megváltoztathat.

Mi miatt aggódunk most? Létezik olyan, ami túl nehéz volna az Úr számára, bármennyire valóságos vagy nyomasztó is legyen az? A legnagyobb gondunk az lehet, hogy noha hisszük: ismeri a helyzetet és képes is volna megoldani, de abban már nem hiszünk, hogy úgy fogja megoldani azt, ahogyan szeretnénk. Gondolkodjunk el ezen, és nézzük meg, hogy mennyiben igaz ez a saját életünkben!

HÚSÉGESNEK LENNI, AMIKOR NEM LÁTJUK ISTENT

Igen fájdalmas arra gondolni, hogy senkit sem érdekel, mi történik velünk. Az azonban kifejezetten nyugtalanító, ha úgy érezzük, hogy *Istennek* nincs fogalma arról, sőt nem is érdekli, mi van velünk. A Babilonba száműzött júdeaiaknak úgy tűnt, hogy Isten nem foglalkoztatja a helyzetük. Még mindig távol voltak az otthonuktól, és úgy érezték, hogy a bűnük miatt az Úr továbbra is elfordult tőlük. Ézsaiás viszont vigasztalta őket. A 40. fejezet gyönyörű szakasz, amiben a próféta gyengéden szól népéhez Istenről: „*Mint pásztor, nyáját úgy legelteti, karjára gyűjti a bárányokat és ölében hordozza, a szoptatókat szelíden vezeti*” (Ézs 40:11). Ám mivel hosszú idő eltelt, a száműzöttek azon tűnődnek, hogy *Hol vagy, Urunk? Nem látjuk jelét annak, hogy itt lennél vagy foglalkoztatna téged a helyzetünk!*

Olvassuk el Ézs 40:27-31 részét! Hogyan mutatja be Isten Ézsaiás? Hogyan akart ezzel a jellemzéssel felelni arra, amit a nép Istenről képzelt: „*Elrejtett az én útam az Úrtól, és ügyemmel nem gondol Istenem*” (Ézs 40:27)?

Eszter könyvében is olvasunk egy csoportról, akik szintén úgy tartották, hogy Isten előtt rejtett az útjuk. A könyv egyszer sem említi az Urat, a történet egészében viszont kibontakozik a drámai helyzet, kiténik, hogyan lépett közbe Isten azért, hogy megmentse népét a visszavonhatatlan törvénytől, amit az elpusztításukért hoztak. Ez a történet nem csupán a múltbeli eseményeket írja le, hanem jelképezi a jövőt is, amikor Isten népét újból üldözni fogják és törvényt hoznak az elpusztításukra (Jel 13:15). El tudjuk képzelni, mennyire könnyű lenne arra a következtetésre jutni ilyen rettenetes helyzetben, hogy az Úr elhagyta a népét? Csakhogy nem szabad fél-nünk! Ugyanaz az Isten, aki megmentette a választottjait *Eszter* történetében, újból megmenti majd őket a végső válság során.

Elolvastuk, hogyan írta le Ézsaiás a száműzötteknek Isten. Mi hogyan mutatnánk be Őt valakinek, aki úgy érzi, hogy az Úr eltűnt, magára hagyta? Hogyan tanítanánk meg a hit szemével nézni, hogy ne azt lássa, ami emberileg körbeveszi?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, „Eszter királyné kora” c. fejezet, 372-375. o.

„Vajon nem ígérte meg Isten, hogy Szentlelkét adja azoknak, akik kériktől? Nem volna valóságos, igaz vezető a Lélek? Egyesek tartanak attól, hogy a szaván fogják az Urat, mintha ez pimaszság lenne a részükről. Azért imádkoznak, hogy az Úr vezesse őket, mégis félnek ígéretét igényelni és elhinni azt, amit tanultak róla. Ha alázattal és a tanításra nyitottan fordulunk a mennyei Atyához, tanulni vágyva, miért kételkednénk abban, hogy teljesíti az ígéreteit? Egy pillanatra sem szabad kételkednünk benne, ezzel szégyent hozva rá! Amikor igyekszünk megismerni akaratát, az lesz a munkában a mi részünk, hogy elhiggyük: ha teljesítjük akaratát, vezetni, irányítani fog és megáld. Talán kételkedünk magunkban, hogy helyesen értelmezzük-e a tanításait. Tegyük ezt is imáink tárgyává, és a végsőig bízzunk benne, hogy Szentlelke elvezet terveinek és gondviselésének helyes értelmezésére” (Ellen G. White: *Manuscript Releases*. 6. köt. 225. o.)!

„A hit erősödik, amikor összetűzésbe kerül a kételyekkel és az ellene munkálkodó erővel. Az ilyen próbákban szerzett tapasztalat sokkal értékeesebb a legdrágább ékkőnél” (Ellen G. White: *3Testimonies*. 555. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Beszéljünk az osztályban olyan dolgokról, amelyekben hiszünk, noha nem látjuk, amikről tudjuk, hogy léteznek, mégis azon túl vannak, amit láthatnánk! Hogyan segíthet ez nekünk megérteni, mit jelent látni „a láthatatlan Istent” (RÚF)?
- 2) Beszéljük meg a szerdai rész utolsó kérdését! Milyen gyakran találjuk magunkat ilyen helyzetben? Hogyan bizhatunk még inkább abban, hogy akkor is az Úr útja a legjobb, ha mi nem azt szeretnénk?
- 3) Hogyan gondoljunk a nehézségeinkre, tekintettel arra, hogy a „hit erősödik, amikor összetűzésbe kerül a kételyekkel és az ellene munkálkodó erővel”, és ez olyan kincshez vezet, ami értékeesebb a „legdrágább ékkőnél” is?
- 4) A legtöbben láttunk már embereket, még keresztényeket is rettentés helyzetben, legalábbis a saját megítélésünk szerint. A legrosszabb dolog következett be, minden ima és a legjobb igyekezet ellenére. Hogyan értelmezzük ezt az eddig tanultak fényében?

TŰZ TAMÁS: MÉRTÉKEM VOLTÁL...

Mértékem voltál s most is az vagy:
Reád szabom magam.
Bensőmben is Téged faraglak,
minduntalan.

Kakukkfüves szelek sodornak,
hadd fogózzam Beléd!
Add meg ma szárnyaló dalomnak
friss ütemét!

A katicabogár is repked,
vígán libeg körül.
A zsongó dallamú szeleknek
s Neked örül.

Hiába, Benned teljesül meg
az álom és a vágy,
s szelíd hálódba gyűlnek
az éjszakák.

Ha álmodom Terólad, építsd
tornyos légváramat!
Körös-körül lebegjen négy híd,
s Te is, magad!

Mert mértékem vagy, újra kérlek:
Te mindig légy velem!
Tied vagyok, Belóled élek
mértéktelen!

Isten dicsőségére élni

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Józsué 5:13-6:20; 2Krónika 20:1-30;
Zsoltárok 145; Apostolok cselekedetei 16:16-34; Filippi 4:4-7

„Örüljete az Úrban mindenkor; ismét mondom, örüljete!” (Fil 4:4)!

Mindig könnyű örömmel ünnepelni az Urat, amikor boldogok vagyunk. Viszont ez nem ilyen egyszerű, amikor a dolgok rosszul mennek, amikor a lehető legnehezebb helyzetben vagyunk, amikor felizzik a kemence. Ám éppen ekkor kell dicsőítenünk Istent – talán pont ilyenkor kell a legjobban –, mert a dicsőítés segít megtartani a hitünket.

A dicsőítés valóban átformálhatja a legsötétebb körülményeinket, ha nem is abban az értelemben, hogy megváltoztatja a tényeket. Minket változtat meg, illetve a körülöttünk levőket, így már szembe tudunk nézni a kihívásokkal.

A tevékeny hit dicsőítésben mutatkozik meg. Elképzelhető, hogy ez nem jön természetes, de amikor úgy dicsőítünk, hogy az természetes részévé válik az életünknek, annak megtérítő és meggyőző ereje is van.

A hét dióhéjban: Mi a dicsőítés? Hogyan válhat komoly lelki fegyverünk-ké a nehéz körülmények között? Hogyan formálhat át bennünket, sőt a helyzetet is körülöttünk?

A DICSŐÍTÉS KERETE

Fjodor Dosztojevszkijt, a nagy orosz író halálra ítélték, az utolsó pillanatban azonban megváltoztatták az ítéletet. Végül több évet töltött börtönben. Az ott átélt tapasztalatáról a következőt írta: „Az utolsó pillanatilg hinni kell, még akkor is, ha mindenki elfordul és csak egyedül te maradsz hűséges! Akkor is vidd elé adományodat és dicsőítsd Istent magányodban!”

Ezekben a tanulmányokban már láttuk, hogy Pál elképesztő ellenállást és üldözést szenvedett el. Most viszont egy római börtönben ült, mégsem esett kétségbe, hanem buzgón írta a levelét, hogy bátorítsa a Filippiben élő hívőket!

Olvassuk el Fil 4:4-7 részét! Hogyan írhatott ilyet az apostol, hiszen börtönben volt? A szakasznak mely részei segítenek rátalálni „az Istennek békességére”?

Egy dolog örülni, amikor minden jól halad. Az apostol viszont arra bátorít, hogy mindig örüljünk. Ez furcsának tűnhet. Ha szó szerint vesszük, amit Pál ír, akkor két fontos következtetést kell levonnunk belőle a magunk számára.

Először is, ha mindig örülünk, akkor ez azt jelenti, hogy akkor is örülünk, ha látszólag semmi okunk nincs rá. Másodszor pedig, ha mindenkor örülni akarunk, meg kell tanulnunk olyankor is örülni, amikor nincs hozzá kedvünk.

Pál arra szólít, hogy akkor is dicsőítsük az Urat, amikor ez még természetellenesnek, sőt akár értelmetlennek is tűnhet. Ám ahogy látni fogjuk, pontosan azért kell örülnünk, mert ez időnként észszerűtlennek tűnik. Más szóval a dicsőítés a hit cselekedete. A hit nem a körülményektől függ, hanem Isten igazságán alapszik, tehát nem is azért dicsőítjük Őt, mert éppen jól érezzük magunkat, hanem mert ismerjük az igazságot Istenről és az ígéreteiről. Csodálatos módon ez az a hit, ami átformálja a gondolkodásunkat, az érzéseinket és a körülményeinket.

Mi az az igazság Istent illetően, amit a mai igeszakaszban megnevez Pál? Miért volt képes még a börtönben is örülni? Írjunk egy rövid listát arról, amiről meggyőződünk az Úrral kapcsolatban! Menjünk végig a felsoroláson és dicsőítsük Őt minden egyes elemért! Hogyan változik meg ekkor az érzésünk és a véleményünk a helyzetünkkel kapcsolatban?

FALAKAT BONTANI IMÁVAL

Van egy kifejezés, ami úgy szól, hogy „sarokba szorították”. Képzeljük el, valaki egy szoba padlóját lakkozza, majd rájön, hogy csak úgy tudna ki-menni, ha átgyalogolna a friss lakkon! Tehát addig ott kell maradnia, amíg a máz meg nem szárad. Időnként úgy tűnik, mintha a hitünk sarokba szorítana bennünket. Belekerülünk egy helyzetbe és a padló nedves lakkja, a hitünk „bezár” minket. Felmérjük a helyzetet, és vagy elutasítjuk Istent, a hitet és minden egyebet, amiben csak hiszünk, vagy a hitünk rávesz minket arra, hogy higgyünk a lehetetlenben.

Az Úr „sarokba” vezette az izraelitákat. Miután negyven évig vándoroltak a pusztában, nem üres, békés mezőkre terelte őket, hanem egyenesen a környék egyik legjobban megerősített városához. Hat napon át néma csendben kellett körbejárniuk Jerikó körül, a hetedik nap pedig megparancsolta nekik, hogy kiáltsanak, és a kiáltás meg a kürtszó győzelmet hoz.

Olvassuk el Józs 5:13-6:20 szakaszát! Mit akart az Úr megtanítani az izraelitáknak?

A hangos kiáltás nem váltott ki olyan rezgést, amitől összedőltna a fal. Amikor Isten azt parancsolta a népnek, hogy „*Kiáltsatok*”, akkor az ugyanolyan kiáltás volt, mint amiről Dávid a 66. zsoltárban ír: „*Örvendj, egész föld, az Istennek! Zengjétek dicső nevét, dicsérjétek dicsőségét*” (Zsolt 66:1-2, RÚF). Ez dicsőítést jelentett. Miután hat napon át nézték a hatalmas falakat, arra a következtetésre juthattak, hogy esélyük sem lehet maguktól lerombolni azokat.

Hogyan segít ez a gondolat megértenünk Zsid 11:30 versét?

Amikor Isten éppen valami újat készül tenni az életünkben, elvihet minket egy „Jerikóhoz”, mert meg kell tanítania nekünk, hogy a győzelmet nem a saját erőnkkel és a stratégiánkkal szerezzük meg. Külső forrásból érkezik minden, amire szükségünk lesz. Így mindegy, mi áll előttünk, mennyire lebirkózhatatlannak tűnik a helyzet, a mi feladatunk az, hogy dicsőítsük az Urat, hiszen Ő a forrása mindenünknek. Ez a cselekvő hit.

ISTEN DICSŐSÉGÉRE ÉLNI

Lehet, hogy nem érezzük természetesnek a dicsőítést még akkor sem, amikor minden rendben van, hát még akkor mennyire nehéz lehet, amikor rosszra fordulnak a dolgok! Mégis ezt kell tennünk! Addig kell gyakorolnunk, amíg egy meghatározott időközönként végzett cselekvésből a minket körülvevő légkörre változik. A dicsőítés nem annyira egy külön tett, mint egy bizonyos életmód.

Olvassuk el a 145. zsoltárt! Dávid milyen okokból dicsőíti Istent? Hogyan tehetjük mi is a magunkévá a zsoltár szavait?

Charles Haddon Spurgeon, a híres angol prédikátor írt egy könyvet *The Practice of Praise* [A dicsőítés gyakorlata] címmel. A mai zsoltár 7. versét veszi alapul. Spurgeon ebből a rövid versből három fontos dologra tereli a figyelmünket, amelyekkel fejleszthetjük a dicsőítésünket.

Dicsőítünk, amikor körülnézünk. Ha nem tekintünk körbe, hogy meg-lássuk Isten nagyságát, nem találunk okot a dicsőítésre. Mit láthatunk a teremtett világban, ami dicséretre méltó? A természet szépségét. Milyen dicséretre érdemes dolgot látunk a lelki világban? Például egy fiatal keresztény növekvő hitét.

Amikor dicsőítünk, felidézzük a látottakat. Fel kell tudnunk idézni a dicsőítésre méltó okot, ha a dicséret légkörében akarunk élni. Hogyan emlékezhetünk Isten nagyságára, hogy ne feledkezzünk el a jóságáról és az igazságról vele kapcsolatban? Például új szertartások kialakításával vagy jelképekkel, amelyek a jóságára emlékeztetnek.

A dicsőítést gyakoroljuk, amikor erről beszélünk. A dicsőítés nem csak a gondolatainkban történik. Az a lényege, hogy ki kell mondanunk és így meghallhassák a körülöttünk lévők. Milyen okunk van rá, hogy a szavainkkal dicsőítsük Istent? Kire és milyen hatása lesz így a dicsőítésnek?

Vegyünk egy tollat és egy papírt, és foglalkozzunk egy darabig ezzel a három ponttal! Mit tehetünk, hogy a szokásunkká tegyük a dicsőítést?

MEGGYŐZŐ TANÚ

Az *apostolok cselekedeteiben* óriási hatást tett a dicsőítés azokra, akik csak hallották. Olvassuk el ApCsel 16:16-34 szakaszát! Pált és Szilászt börtönbe vetették, miután levetkőztetve durván megverték őket. Senki nem volt, aki bekente volna csúnyán összekaszabolt, megsebzett hátukat. A tömlőc belső részében helyezték el őket, ahol kalodába zárt lábbal, nagy testi fájdalmak között voltak. Pál és Szilász a többi fogoly füle hallatára mégis imádkozni és énekelni kezdett.

A földrengés után, amikor a börtönőr rájött, hogy sem Pál, sem Szilász, sem a többi fogoly nem szökött meg, *„remegve borult Pál és Szilász elé; majd kivezette őket, és ezt kérdezte: Uraim, mit kell cselekednem, hogy üdvözljek”* (ApCsel 16:29-30, RÚF)?

Miért figyelt fel a börtönőr arra, hogy neki is szüksége van az üdvöségre? Vajon milyen szerepe volt Pál és Szilász imájának, énekének abban, hogy a foglyok a börtönben maradtak, illetve a férfi az egész családjával együtt megtért?

Lenyűgöző gondolat, hogy dicsőítésünk megváltoztathatja a körülöttünk levők örök sorsát! Vajon üdvözült volna bárki is azon az éjszakán, ha Pál és Szilász a sötétben ülve csak káromkodott és panaszkodott volna, ahogy azt általában a foglyok teszik? Nem tudni, mi történt aztán a börtönőrrel és a családjával, de elképzelhető, hogy olvasták Pál későbbi levelét, amit egy római börtönből írt: *„Mert nektek nemcsak az adatott meg Krisztusért, hogy higgyetek benne, hanem az is, hogy szenvedjetek érte, és ugyanabban a küzdelemben álljatok, amelyet tőlem láttatok, és amelyet most rólam hallotok”* (Fil 1:29-30, RÚF). Ha ezt tényleg olvasták és elgondolkodtak azon, hogyan hozott nekik örömet az apostol szenvedése, ez új löketet adhatott nekik ahhoz, hogy minden áron hűségesek maradjanak.

Vajon kire lehet Istenhez fordító hatása a szívünkből fakadó dicsőítésnek? Tegyük még több erőfeszítést azért, hogy egyre nyitottabban és kifejezőbben dicsőíthessük Istent az emberek között! El sem tudjuk képzelni, hogy milyen jó hatással lehetünk így másokra.

A GYŐZELMET HOZÓ FEGYVER

Olvassuk el 2Krán 20:1-30 részét! A dicsőítés hatásos fegyver, amint azt Jósafát is felismerte. Miután megtudta, hogy „*nagy sokaság*” közeledik felé, a király nem vetette bele magát egyből a harcba, hanem „*az Urat kezdé keresni*” (2Krán 20:3). Júda népe Jeruzsálemben ment böjtölni, Jósafát pedig felvázolta előttük a valós helyzetet: „*Mert nincsen mi bennünk erő e nagy sokasággal szemben, mely ellenünk jön. Nem tudjuk, mit cselekedjünk, hanem csak tereád néznek a mi szemeink*” (2Krán 20:12).

Ösztönösen hogyan reagálunk, amikor „*nagy sokaság*” jön ellenünk? Mit tanulhatunk meg a túlerő kezeléséről Jósafát reakciójából, amit 2Krán 20:3-12 szakaszában találunk?

Amikor az Úr Lelke rászállt Jahaziélre, ő bátran kijelentette: „*Nektek nem is kell majd harcolnotok, csak veszteg állnotok és néznetek, hogyan szabadít meg benneteket az Úr. Ne félj és ne rettegj, Júda és Jeruzsálem! Holnap vonuljatok ellenük, mert veletek lesz az Úr*” (2Krán 20:17, RÚF)! Ezek után dicsőítették az Urat és „*nagy fennszóval*” énekeltek neki (2Krán 20:19, ÚRK). Isten harcol majd értük, de nekik azért fel kellett sorakozniuk az ellenséggel szemben.

Ez nem szokványos hadi felvonulás volt. Jósafát kiállított egy kórust, hogy menetelés közben dicsőítő énekeket énekeljenek Istennek. „*Amikor elkezdtek az ujjongást és a dicséretet, az Úr lázadókat támasztott a Júdára támadó ammóniak, móábiták és a Széir-hegység lakói között, és ezért vereséget szenvedtek*” (2Krán 20:22, RÚF). A krónikás szerint Isten abban a pillanatban lépett közbe, amikor a nép kimutatta, hogy hisznek az ígéletében és dicsőíteni kezdték „*a szentség ékességét*” (2Krán 20:21).

Olvassuk el ismét 2Krán 20:1-30 szakaszát! Milyen lelki elveket találunk itt, amelyek főleg a megpróbáló, stresszes időszakokban alkalmazhatók az Istennel való kapcsolatunkban?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, „Jósá-
fát” c. fejezet, 121-128. o.; *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent
Kiadó, „Jerikó bevétele” c. fejezet, 455-464. o.

„Akkor hát neveljük szívünket és nyelvünket Isten páratlan szeretetének di-
csőítésére! Szoktassuk lelkünket bizakodásra, és maradjunk mindig a Gol-
gota keresztyéről sugárzó fényben! Sohase feledkezzünk meg arról, hogy
a mennyei Király gyermekei vagyunk, a seregek Urának fiai és leányai!
Nála mindig megpihenhetünk” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán*.
Budapest, 1998, Advent Kiadó, 175. o.).

„Szeretném, hogy velem együtt imádjátok és magasztaljátok az Urat! Dicső-
ítsük Őt akkor is, amikor elbukunk a sötétségben! Dicsőítsük Őt a kísér-
tésben! Az apostol azt mondja, hogy »Örüljétek az Úrban mindenkor; ismét
mondom, örüljétek« (Fil 4:4)! Ez talán homályt és sötétséget visz majd a csa-
ládunkba? Egyáltalán nem, inkább a nap sugaraival ragyogja be! Be fogjuk
gyűjteni az örök fénysugarakat a dicsőség trónjáról és tükrözzük is ma-
gunk körül. Hadd buzdítsalak benneteket, hogy tegyétek ezt, tükrözzétek
a világosságot és az életet magatok körül, nemcsak a saját utatokra, hanem
mindazokéra is, akiket ismertek! Legyen az a célotok, hogy jobbá teszitek,
felemelitek a körülöttetek levőket, a menny és a dicsőség felé irányítjátok
őket! Vezessétek őket rá, hogy minden földi dolog felett keressék azt, ami
örökkévaló, a halhatatlan örökséget, a romlatlan gazdagságot” (Ellen G.
White: *2 Testimonies for the Church*. 593-594. o.)!

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) A keresztyének életében milyen szerepet tölt be a közösségi dicső-
ítés? Hogyan jellemeznénk a dicsőítést a szombati istentiszteleteink
során? Felemel bennünket? Vajon arra bátorítja a tagokat, hogy
maradjanak hűségesek a próbák és a megrázkódtatások között? Ha
nem, akkor mit tehetnénk ezzel kapcsolatban?
- 2) Mit jelent akkor is dicsőíteni az Urat, „amikor elbukunk a sötétség-
ben”, vagy kísértést tapasztalunk? Hogyan segíthet át bennünket
a dicsőítés ezeken a sötét pillanatokon?
- 3) Beszéljük arról a csoportban, hogy a dicsőítés milyen hatással volt
az életünkre! Mit tanulhatunk egymás tapasztalataiból?
- 4) Válasszunk ki közösen egy zsoltárt és töltsünk egy kis időt az olva-
sásával! Mit tanít a dicsőítésről? Milyen hatással lesz a hitünkre?

DANIEL JUNED: MEGJELENSZ, Ó, JÉZUS

Megjelsz, ó, Jézus, mikor bűnöm súlya
az út porába leterít.

Csendülő hangod a porból is feléleszt.

Kezed értem nyúl, felsegít.

Kezed értem nyúl, felsegít.

Megjelsz, ó, Jézus, aki énmiattam

gyötrődött és megszenvedett,

s a lelkemben érzem, kínodért mit kaptam:

Bocsánatot és életet.

Bocsánatot és életet.

Megjelsz, ó, Jézus borús ösvényemen,

hol sírva vonszolom magam,

s megkönyörülsz rajtam, bús szenvedésem,

szólsz és elmúlik hangtalan.

Szólsz és elmúlik hangtalan.

Fordította: Bókay János

Szelíden a tűzpróbában

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Mózes 32:1-14; Zsoltárok 62:1-9;
Ezékiel 24:15-27; Máté 5:43-48; 1Péter 2:18-25

„Boldogok a szelídek: mert ők örökségül birják a földet” (Mt 5:5).

Nem halljuk túl sokszor a *szelíd* kifejezést, talán csak akkor, amikor Mózesről olvasunk vagy a boldogmondásokat tanulmányozzuk. Nem is nehéz rájönni, hogy miért. A szelídség meghatározása az, hogy „sérelem elviselése türelemmel, sértődés nélkül.” Nem csoda, hogy nem hallunk sokat erről, hiszen aligha olyan jellemvonás, amit a mai kultúra nagyra tartana. Ezt a szót a Bibliában néha „alázatnak” fordítják. Elmondható, hogy a legtöbb társadalom nem értékeli ezt a tulajdonságot.

Csak hogy Jézusnak és a követőinek egyik legfontosabb jellemzője éppen a szelídség: a sérelem türelemmel való, sértődés nélküli elviselése, ami ugyanakkor nem öncélú. A szelíd lélek hatalmas fegyvere lehet azoknak, akik fájdalmat és szenvedést élnek át. A tűzpróba hathatós helyzetet teremthet arra, hogy szelídséget tanuljunk, mert az átélt nehézségek között a viselkedésünkkel bizonyosságot tehetünk Istenről.

A hét dióhéjban: Milyen kapcsolat van a szenvedés és a szelídség között? Hogyan tehetünk bizonyosságot a nehézségek között a szelídséggel? Miként válhat ez a jellemző gyengeség helyett éppen a keresztények erősségévé?

MEGTÖRT KENYÉR ÉS KIÖNTÖTT BOR

Oswald Chambers úgy fogalmazott, hogy legyünk az emberek számára olyanok, mint „a megtört kenyér és a kiöntött bor”. Mire utalhatott ezzel?

Az egész Bibliában találhatunk példát arra, hogy „megtörték” olyan embereket, akik másokat szolgáltak. Mózeset arra hívta el Isten, hogy kiállja a zúgolódás és a bíráltság végtelen hullámain, miközben a népet az ígért földje felé vezette. Józsefet életútja során elárulták, börtönbe zárták és egy ideig rabszolgaként kellett élnie Egyiptomban. Isten minden esetben azért engedte meg ezeket a helyzeteket, hogy népe élete a kegyelmének és a gondviselésének színterévé váljon, nemcsak a saját, hanem mások érdekében is. Az Úr minket is képes így felhasználni. Könnyű haragudni és megbántódni ilyen helyzetben. Ám amint tegnap is említettük, a szelídség Istentől kapott képesség, hogy türelemmel és keserűség nélkül el tudjuk viselni az ilyen helyzeteket.

Olvassuk el Ez 24:15-27 szakaszát! Mi történik itt? Ezékiel miért került tűzpróbába?

Ez 24:24 versében Isten kijelenti, hogy „*Ezékiel pedig intő jel lesz számotokra: amit ő csinált, ugyanazt csináljátok majd ti is. Amikor ez bekövetkezik, akkor megtudjátok, hogy én, az Úr vagyok az Úr*” (RÚF)! Izrael a próféta példáján keresztül győződik meg arról, hogy kicsoda Isten, a Mindenható Úr. Akkor ismerik fel az igazságot, amikor tapasztalják, hogy beteljesedett az Ezékiel élete által jelképezett prófécia, amikor átérzik azt a szenvedést, amit ő kiállt. Ki tudja, hányan látják majd meg „az Úr Istent” a mi nehézségeink révén?!

Előbb vagy utóbb mindannyiunkat megtör az élet. Mit tapasztaltunk eddig ezzel kapcsolatban? Milyen tanulságot szűrtünk le magunknak? Hogyan tudja az Úr felhasználni a megtört lelkünket arra, hogy segítsen másoknak?

KÖZBENJÁRÁS KEGYELEMÉRT

Olvassuk el 2Móz 32:1-14 részét! Milyen szerepet tölt itt be Mózes?

Miután a nép elkezdte imádni az aranyborjút, Isten kijelentette, hogy mivel túl messzire mentek, elpusztítja őket, Mózes pedig nagy néppé teszi. Ám ahelyett, hogy Mózes elfogadta volna az Úr ajánlatát, kegyelemért esedezett, Isten pedig engedett neki.

2Móz 32:1-14 igeszakasza két fontos kérdést vet fel. Először is Mózes számára próba volt az Úr szava, ami szerint elpusztítja a lázadó népet, őt pedig megáldja. Isten azt akarta, hogy Mózes bemutassa könyörületét az ádáz, engedetlen nép iránt. Mózes pedig átment a vizsgán. Jézushoz hasonlóan bocsánatért esedezett a bűnösök számára. Ez egy kifejezetten érdekes jelenségre mutat rá: alkalmanként Isten engedi, hogy ellenállásba ütközünk. Megengedi, hogy a kemencébe kerüljünk, mert így válik nyilvánvalóvá előtte, önmagunk, illetve a figyelő világegyetem előtt is, mennyire tudunk könyörölni azokon, akik tévútra tértek.

Milyen indokra hivatkozva kérte Mózes az Urat, hogy ne pusztítsa el Izraelt?

Másodszor ez a szakasz bemutatja azt is, hogy az ellenállás és az engedetlenség felhívás a kegyelem gyakorlására. Akkor van szükség irgalomra, amikor az emberek a legkevésbé érdemlik azt meg, és akkor vagyunk a legkevésbé hajlandóak kegyelmezni, amikor a másik a legkevésbé méltó rá. Amikor Miriám bírálta Mózeset, ő azért könyörgött, hogy az Úr gyógyítsa ki a nővérét a leprából (4Mózes 12. fejezet). Amikor haragjában Isten megfenyegette Kórét és a követőit, hogy mindegyiküket elpusztítja, Mózes a földre borult és esedezett értük. Másnap, amikor Izrael a lázadók halála miatt zúgolódott Mózes ellen, az Úr megint mindannyiuk elpusztításával fenyegetett, Mózes ismét a földre vetette magát és sürgette Áront, hogy gyorsan végezzen engesztelést értük (4Mózes 16. fejezet). Szelíden, a megpróbáltatás során tanúsított önzetlenséggel kegyelmet kért azok számára, akik távolról sem érdemelték azt meg.

Gondoljunk azokra, akik szerintünk a legkevésbé sem érdemelnek kegyelmet! Hogyan mutathatjuk ki irántuk Isten kegyelmét szerénységgel és önzetlen alázattal?

SZERETNI AZOKAT, AKIK BÁNTANAK

Valaki egyszer azt mondta: „Az ellenségeink szeretete tehát nem azt jelenti, hogy szeretjük a port, amibe a gyöngyöt vetették, inkább a gyöngyöt szeretjük, ami sárban hever... Isten nem azért szeret bennünket, mert a természetünkől fakadóan szerethetőek vagyunk, hanem azért válunk szerethetővé, mert Ő szeret bennünket!”

Mit látunk általában az „ellenségeinkben”? A gyöngyöt, vagy inkább a sarat?

Olvassuk el Mt 5:43-48 szakaszát! Jézus arra szólít, hogy szeressük az ellenségeinket és imádkozzunk értük. Miért kell szeretnünk őket? Milyen természeti példával segít ezt megérteni? Mire akar megtanítani bennünket?

Mt 5:45 versében Jézus a mennyei Atya példájával mutatja be, hogyan kell bánnunk azokkal, akik megbántanak, vagy akik miatt talán a legrosszabb tűzpróbákba kerülünk. Elmondja, hogy az Atya megadja az eső áldását mind az igazaknak, mind a gonoszoknak. Hogyan bánjunk tehát velük, ha Isten még a gonoszoknak is ad esőt? Jézus nem azt akarja, hogy mindig bizsergető, jó érzés fogjon el bennünket azok iránt, akik bajt okoznak nekünk, bár ez sem kizárt. Az ellenségeink szeretete alapvetően nem egy ilyen érzés velük kapcsolatban, inkább konkrét tetteket jelent, amelyek gondoskodásról és figyelmességről árulkodnak. Jézus ezt a szakaszt azzal a verssel zárja, aminek gyakran vitatják az értelmét: „*Legyetek azért ti tökéletesek, mi-ként a ti mennyei Atyátok tökéletes*” (Mt 5:48). Amúgy a szövegkörnyezetből a vers értelme teljesen nyilvánvaló: akik tökéletessé akarnak lenni, mint Isten, azoknak úgy kell szeretniük az ellenségeiket, ahogyan az Úr szereti őket. Isten szemében akkor vagyunk tökéletesek, ha szeretjük azokat, akik ellenünk fordulnak. Ehhez pedig olyan szelidségre van szükségünk, amit csak az Úrtól kaphatunk.

Soroljuk fel, miben kell megváltoznunk ahhoz, hogy az Úr olyan szelidséget adjon nekünk, ami segít megfelelően viszonyulni az „ellenségeinkhez”? Gondoljunk közben a szelidség meghatározására (a sérelem elviselése türelemmel, sértődés nélkül)!

CSUKOTT SZÁJ

Jézusban láthatjuk a megpróbáltatás során tanúsított szelídség legnagyobb példáját. Talán fel sem tudjuk fogni, hogy mennyi mindent értett azon, amikor így szólt: *„tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok”* (Mt 11:29).

Olvassuk el 1Pt 2:18-25 részét! Az apostol megdöbbenő tanácsot ad a rabszolgáknak. Elmondja, hogyan reagált Jézus, amikor igazságtalanul bántak vele és fájdalmat okoztak neki. Ezzel követendő példát adott: *„az ő nyomdokait kövessétek”* (1Pt 2:21). Mit tanulhatunk meg a példájából a tűzpróbában tanúsított szelídségről és alázatról, amire Péter utal?

Rémes dolog látni, ha igazságtalanul bánnak valakivel, illetve kifejezetten fájdalmas, amikor minket ér ilyesmi. Mivel általában erős az igazságérzetünk, ösztönösen „helyre akarjuk tenni a dolgokat”, és ezt igaz és jogos felháborodásnak tartjuk.

Nem könnyű így élni. Talán lehetetlen is, amíg el nem fogadunk egy alapvető igazságot: az igazságtalan helyzetekben el kell hinnünk, hogy mennyei Atyánk kézben tartja a dolgokat, és amikor az akaratával megegyezik, fel fog lépni az érdekünkben. Így legyünk nyitottak arra is, hogy Jézushoz hasonlóan mi sem mindig menekülünk meg az igazságtalanságtól. Viszont állandóan emlékeznünk kell arra, hogy mennyei Atyánk szüntelen velünk van, a kezében tart!

Meglepő Péter tanácsa, amit Jézus élete alapján ad. Úgy tűnik ugyanis, hogy nagyobb bizonyság, sőt Istent dicsőíti, ha az ember csendben szenved el az igazságtalanságot, mint amikor „jól helyre teszi a másikat.” Jézus sok mindent mondhatott volna Kajafás és Pilátus előtt, hogy tisztázza a helyzetet és igazolja önmagát, mégsem tette. Hallgatása a szelídségének bizonyítéka volt.

Hogyan reagálunk olyan helyzetekben, amikor igazságtalanul bánnak velünk? Hogyan alkalmazhatnánk még jobban a ma tanult elveket az életünkben?

SZIKLÁNK ÉS MENEDÉKÜNK

Általában a legbüszkébb, a legarrogánsabb és a legtörtetőbb embereknek alacsony az önértékelése. Önteltségükkel és büszkeségükkel - a szelídség és az alázat teljes hiányával - talán öntudatlanul is valaminek a belső hiányát próbálják leplezni. Szükségük van valamire, ami mindannyiunknak kell: biztonságérzetre, önértékelésre, elfogadásra, főként akkor, amikor nehéz és szenvedéssel teli időkön mennek át. Röviden tehát: a szelídség és az alázat gyakran a leghatásosabb megnyilatkozása annak, ha az ember lelke szilárdan áll a Sziklán, tehát ez korántsem a gyengeség jele!

Olvassuk el Zsolt 62:1-9 szakaszát! Mi a háttere ennek a zsoltárnak? Mit mond Dávid? Milyen lelki elveket tanulhatunk meg a szavaiból? Ami pedig a legfontosabb, hogyan alkalmazhatjuk ezeket az elveket a saját életünkben?

„Az emberek ok nélkül az ellenségeinkké válnak. Isten népének szándékait félre fogják magyarázni nemcsak a világban, hanem még a testvérek között is. Az Úr szolgálait nehéz helyzetbe fogják hozni. Heggyé növelik a vakondtúrást, hogy igazolják önző, igazságtalan céljaikat... Félremagyarázással a hamisság sötét ruháit aggatják rájuk, amikor rajtuk kívül álló körülmények miatt félreérthetőnek tűnik a munkájuk. Megbízhatatlannak bélyegzik őket. Ezt az egyház tagjai teszik majd velük. Isten szolgainak krisztusi lelkülettel kell felvértetniük magukat. Nem szabad arra számítaniuk, hogy elkerülhetik a sérelmeket és a téves megítélést. Szélsőségesnek és fanatikusnak nevezik majd őket, viszont egy pillanatra se csüggedjenek! Az Úr a gondviselés kormányán tartja a kezét és neve dicsőségére vezeti művét” (Ellen G. White: *The Upward Look*. 177. o.).

Mennyire vagyunk immunisak a szidalmakkal és a szurkálással szemben? Valószínűleg nem nagyon. Hogyan kapaszkodhatunk meg az Úrban? Hogyan horgonyozhat le az önértékelésünk Jézusban, aki annyira szeretett minket, hogy meghalt a bűneinkért? Milyen módon védhetjük meg magunkat a bántalmazásoktól?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnymán*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, „Az igazi ismeret keresésnek fontossága” c. fejezetből 325-326. o.; *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „A Hegyibeszéd” c. fejezet, 244-258. o.; *Evangelizálás*. Budapest, 2007, Advent Irodalmi Műhely, Felfedezések Alapítvány, „Jézus Krisztus munkatársainak képezése” c. fejezetből, 410-411. o.

„Ha nehézségekbe ütközünk, rendkívül megkönnyíthetjük a helyzetet a Krisztusban lakozó szelídség által. Ha szert teszünk Mesterünk aláztatosságára, akkor fölülemelkedünk a lekicsinylésen, elutasításon, bosszúságon – ami naponta ér minket –, és ezek a dolgok többé nem fognak árnyékot vetni lelkünkre. Egy keresztény nemességének legfőbb bizonyítéka az önuralom. Ha valaki az őt ért gyalázat, kegyetlenség miatt nem tudja megőrizni nyugalmát, bízó lelkületét, az megfosztja Istent attól a jogától, hogy kinyilatkoztassa általa jellemének tökéletességét. A szívbeli aláztatosság az az erő, amely győzelemre segíti Krisztus követőit, és ez a jele a mennyei fenntartott kapcsolatnak is” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 247. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Hogyan segít az aláztat a fájdalmak és a zavaró tényezők fölé emelkedni? Mi a legfőbb jellemzője, ami miatt képesek lehetünk erre?
- 2) Hogyan tekint a kultúránk az aláztatosságra és a szelídségre? Tisztelik, megvetik, vagy esetleg másként viszonyulnak hozzá? Milyen nyomást tapasztalunk a környezetünk irányából, miközben ezeknek a jellemvonásoknak a fejlesztésére törekszünk?
- 3) A ma élők között vannak nagy példaképeink, akiktől szelídséget és aláztatot tanulhatunk? Ha igen, akkor kik ők? Hogyan mutatkoznak meg bennük ezek a jellemvonások? Mit tanulhatunk tőlük?
- 4) Miért tekintik gyakran gyengeségnek a szelídséget és az aláztatot?
- 5) Láttuk, hogy Dávid az Úrnál keresett menedéket. Ez valójában hogyan történik? Hogyan mutatkozik meg a menedék minden esetben? Vagyis hogyan válhatunk menedékké egyházként azok számára, akiknek erre van szüksége? Milyen menedéket biztosít a gyülekezetünk? Mit tehetünk személyesen mi azért, hogy valóban olyan menedék legyen a gyülekezetünk, amilyenre az embereknek szüksége van?

KÁRÁSZ IZABELLA: FOHÁSZ

Imádságom
a Békességért száll.
Szelidszárnyú madár,
melegen simogat..
Mert azt akarja, hogy Béke legyen!
Mert azt akarja:
Kibékülhessen önmagával minden szenvedő.
Imádságom nem publikánusi,
nem mellverőknek hangos esküvése,
nem gyermeksikoly patyolatos párnán,
nem büszke tölgyek hangadása.
Nem egyéb,
csendes beszéd
a mély nyugalomú békességekért.

Imádkozom, hogy az imádkozó mélyvizű, tiszta tó
tükréből keljen, mikor száll feléd.
Imádkozom,
hogy mindig biztató, reménykedő szívvel hulljon eléd.
Imádkozom,
hogy megtaláljanak,
hogy a salak,
a szenvedés, a bűn, a gyötrelem,
amivel hozzád szállni nem szabad,
- lelkünkben ne legyen...

Örökkévaló, hatalmas Erő!
Imádkozunk Tehozzád, emberek,
hogy meggyógyíthass rajtunk száz sebet.
Egymás miatt, egymásért szállt fohász,
mikor eléri trónod zsámolyát,
zúgva szálljon a válasz: **ÚGY LEGYEN!**
... Imádságom ezért száll szüntelen...

Várakozni a kemencében

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Sámuel 26; Zsoltárok 37:1-11;
Róma 5:3-5; 15:4-5

„*De a Léleknek gyümölcse... béketűrés*” (Gal 5:22).

Kutatók négyéves gyerekekkel és mályvacukrokkal végeztek kísérletet. Mindegyik gyereknek azt mondták, hogy megeheti az édességet, de ha addig vár, amíg a kutató befejez valamit, amit el kell intéznie, kettőt fog kapni. A gyerekek között voltak, akik abban a pillanatban a szájukba tömték a mályvacukrot, amint a kutató kilépett az ajtón, mások azonban vártak. A reakcióikat feljegyezték.

A kutatók serdülőkorig nyomon követték ezeket a gyerekeket. Az derült ki, hogy akik várakoztak, jobban tudtak alkalmazkodni, tanulni és magabiztosabbak voltak azoknál, akik nem vártak. Úgy tűnik, a türelem valami fontosabb dologról árulkodik az ember jellemét illetően. Nem csoda tehát, hogy az Úr azt mondja: mi is legyünk türelmesek.

Ezen a héten azt vizsgáljuk meg, hogy mi minden állhat az egyik legnehezebb tűzpróba, a várakozás olvasztótégelye mögött.

A hét dióhéjban: Miért kell időnként olyan sokat várnunk? Mit tanulhatunk meg a türelemről a próbák kohójában?

A TÜRELEM ISTENE

Olvassuk el Róm 15:4-5 verseit! Mit szűrhetünk le magunknak ezekből a versekből?

Általában türelmetlenek vagyunk mindazzal kapcsolatban, amit igazán akarunk vagy amit megígértek nekünk, mégsem lett még a miénk. Gyakran csak akkor elégszünk meg, amikor megkapjuk, amire vágyódunk. Mivel azonban ez ritkán történik így, méghozzá akkor, amikor éppen szeretnénk, sokszor erőt vesz rajtunk az ingerültség és a türelmetlenség. Ilyen állapotban pedig szinte lehetetlen megőrizni a nyugalmunkat és a bizalmunkat Istenben.

A türelem már a meghatározása szerint is fájdalmas. A héberben a *várákozásnak* (Zsolt 37:7) fordított szót még úgy is visszaadhatjuk, hogy „nagy fájdalomban lenni”, „remegni”, „reszketni”, „szenvedni” vagy „bánatosnak lenni”. Nem könnyű béketűrőnek lenni, időnként éppen ez jelenti a tűzpróbát.

Olvassuk el Zsolt 27:14, 37:7 és Róm 5:3-5 verseit! Mit üzennek nekünk ezek a versek? Mire vezet a türelem?

Két dologra összpontosíthatunk várákozás közben. Figyelhetünk arra, amire várunk, vagy pedig arra, aki a kezében tartja a várákozásunk tárgyát. Nem az számít, hogy meddig kell várákozni, hanem közben a hozzáállásunk a döntő. Ha az Úrban bízunk, ha a kezébe helyezzük az életünket és meghajtjuk előtte az akaratunkat, bízhatunk abban, hogy azt teszi, ami a legjobb a számunkra, *amikor* az a legjobb nekünk, mindegy, mennyire nehéz ezt időnként elhinni.

Mi az, amire most kétségbeesetten várunk? Hogyan tanulhatunk meg mindent Istenre és az Ő időzítésére bízni? Imádkozzunk addig, amíg teljes mértékben alá tudjuk rendelni magunkat az Úrnak!

ISTEN IDŐZÍTÉSE SZERINT

Olvassuk el Róm 5:6 és Gal 4:4 verseit! Mit árulnak el ezek az igék az Úr időzítéséről?

Pál ezekben a versekben azt fejezi ki, hogy Jézus pontosan a megfelelő időben jött el meghalni értünk. Azt viszont nem mondja el, hogy *miért* az volt a megfelelő idő. Nagyon könnyű e verseket olvasva azon tűnődni, hogy *Miért várt Jézus évezredekig, amíg eljött a földre a bűn problémáját elrendezni? Vajon nem értette meg a világegyetemet már jóval azelőtt, hogy a bűn rettenetes?* Azt is megkérdezhetnénk: *Miért vár annyit a második adventtel? És miért csak olyan soká válaszol az imámra?*

Gondoljunk például Dán 9:24-27 szakaszában a hetven hét profécijára, ami előre mutatott Jézusra mint a Messiásra (nézzük át, ha szükségünk van rá)! Mennyi ideig tartott ez az időszak? Ezek szerint miért kell megtanulnunk Isten időzítésére várni, még akkor is, ha azt hosszúnak érezzük?

Több fontos lelki oka is van annak, hogy számolnunk kell a várakozási idővel. Először is a várakozás segíthet átterelni a figyelmünket a „dolgokról” az Úr személyére. Másodszor a várakozás segít tisztábban látni a saját szándékainkat és vágyainkat. Harmadszor a várakozás erősíti az állhatatosságunkat – a lelki állóképességünket. Negyedszer kitarja az ajtót több lelki erősség, mint például a hit és a bizalom fejlesztése előtt. Ötödször így engedjük, hogy Isten helyükre tegye a kirakós darabjait a teljes képben. Hatodszor pedig, mivel lehet, hogy sosem tudjuk meg, miért kell várakoznunk, megtanulunk hit által élni. Tudunk még egyéb okokat is mondani a várakozásra?

Milyen példákat találunk a Bibliában, amelyek erősítik a bizalmunkat abban, hogy a maga idejében Isten megteszi értünk azt, amire szükségünk van? (Gondoljunk például Ábrahámra és Sárára, illetve a fiú születésének ígéretére!) Ugyanakkor tegyük fel magunkban a kérdést: „Mit teszek, ami esetleg késlelteti a rég várt választ az imánkra?”

DÁVID: A VÁRAKOZÁS TANULSÁGA

1Sám 16:1-13 szakaszában Sámuel királlyá keni a fiatal Dávidot, akinek még hosszú út vezetett az apja, Isai legelőitől a jeruzsálemi trónig. Időnként kétségtelenül a próbák kohójának kellős közepében érezte magát.

Először is hívták a fiatal Dávidot, hogy zenéjével csillapítsa le Saul háborgó lelkét (1Sámuel 16. fejezet). Később Izrael hőse lett, amikor megölte Góliátot (1Sámuel 17. fejezet). Majd több év úgy telt el, hogy menekülnie kellett, életveszélyben volt. Mind Saul, mind a fia, Jonatán tudta, hogy Isten Dávidot jelölte ki a következő királynak (1Sám 23:17; 24:20). Dávid viszont semmit nem tett annak érdekében, hogy megszerezze a posztot, amire Isten kijelölte. Sőt mintha épp az ellenkezőjét tette volna. Még azt is megbánta, hogy levágott egy ruhadarabot Saul köpenyéből, amikor a király őt üldözte (1Sám 24:5-7). Saul aztán ismét megpróbálta megölni Dávidot, ő mégsem volt hajlandó megölni a királyt, pedig *lehetősége nyílt* rá (1Sám 26:7-11).

Olvassuk el 1Sám 26:1-11 szakaszát! Miért nem volt hajlandó Dávid megölni Sault? Isten hogyan valósítja meg a terveit az életünkben? Milyen elveket tanulhatunk meg ebből a történetből ezzel kapcsolatban?

Most pedig olvassuk el 1Sám 26:12-25 részét! Hogyan hatott Saulra az, hogy Dávid nem vette el az életét? Milyen előnyökkel jár tehát, ha várunk az Úr időztetésére?

Tekintsük végig, hogy milyen volt Dávid útja a trónig! Talán egy rövid mondatban lehet összefoglalni: ne kapkodjunk az után, amit Isten nem adott még oda! A legjobb, ha az Ő kezéből és időztetése alapján vesszük át az ajándékait. Előfordulhat, hogy nagyon hosszú ideig kell várakoznunk. A bab néhány óra alatt kihajt, a tölgyfának azonban ez több évig is eltarthat, de a fát nem tépi ki az erős szél.

Gondoljuk végig, hogy Dávid milyen könnyen kimagyarázhatta volna Saul meggyilkolását! (Elvégre a próféta megmondta neki, hogy ő kapja meg a trónt, Saul pedig amúgy is gonosz volt.) Tettei mégis az Istenbe vetett igaz hitéről tanúskodtak. Mit meríthetünk saját magunk számára ebből a példából, bármire is várunk épp?

ILLÉS: A SIETSÉG PROBLÉMÁJA

Véget ért a kármel-hegyi jelenet (1Királyok 18. fejezet). Tűz szállt alá a mennyből, mindenki elismerte az igaz Istent, a hamis próféták pedig meghaltak. Az Urat igazolták az események. Azt képzelni, hogy Illés lelki ereje egyre csak növekedett, ahogy telt a nap. Viszont váratlanul hallott valamit, ami úgy megijesztette, hogy meg akart halni. Olvassuk el a történet további részét 1Kir 19:1-9 szakaszából! Az utolsó szavak nyugtalanítók: „Egyszer csak így szólt hozzá az Úr igéje: Mit csinálsz itt, Illés” (1Kir 19:9, RÚF)? Úgy tűnik, hogy a félelem menekülésre készítette a prófétát, aztán meg rossz helyen találta magát.

A hatalmas isteni közbelépés után Illésnek hittel és az Úr iránti bizalommal kellett volna tele lennie, ehelyett az életét féltve menekült. Mit tanulhatunk ebből a negatív példából?

Ez a történet igen fontos dologra mutat rá: hamar rossz helyen találhatjuk magunkat, amikor kapkodunk. Illés esetében a félelem volt az, ami miatt odalett a kiegyensúlyozottsága, azért futott a sivatagba, miközben azt kívánta, hogy bárcsak meg se született volna. Persze más miatt is megeshet, hogy sietve próbálunk kikerülni Isten ránk vonatkozó tervéből.

Olvassuk el a következő verseket: 1Móz 16:1-3; 4Móz 20:10-12; Bír 14:1-3; Mt 20:20-21; Lk 9:52-56; ApCsel 9:1! Mi miatt igyekeztek az itt szereplő emberek sietve eltávolodni attól, amit Isten akart?

Milyen könnyű engedni, hogy az ambíció, a harag, a szenvedély, a hitetlenség vagy akár a feltételezett „buzgalom” az Úr iránt és hasonló indokok oda hajtsanak, ahol nem kellene lennünk! Erre a veszélyre senki nem immunis. Fontos bizakodva, hittel tekinteni Isten jóságára és irgalmára, tudva, hogy szeret bennünket és azt akarja, ami a javunkat szolgálja. Ez nem történik meg automatikusan. Bár a hit ajándék, mégis fejlesztenünk, erősítenünk, illetve féltve őriznünk kell!

TANULJUNK MEG GYÖNYÖRKÖDNI AZ ÚRBAN!

„Gyönyörködjél az Úrban, és megadja néked szíved kéréseit” (Zsolt 37:4).

Zsolt 37:4 verse csodálatos ígéret. Képzeljük magunk elé azt, amire mindig is vágytunk! Csakhogy az Úrban való gyönyörködéstől függ, hogy a miénk lehet-e a szívünk kérése. Mit jelent tehát az, hogy „gyönyörködjél az Úrban”? Olvassuk el Zsolt 37:1-11 szakaszát! Talán kissé meglepő Zsolt 37:4 versének szövegkörnyezete. Dávid arról ír, hogy olyanok veszik őt körül, akik Isten és őellene munkálkodnak. A természetes reakció ilyen esetben az, hogy mérgesek leszünk és magunkat kezdjük igazolni. Dávid viszont valami egyebet javasol.

A következő versekben mit tanácsol Dávid Isten népének, amikor ilyen helyzetben vannak?

Zsolt 37:1 _____

Zsolt 37:5 _____

Zsolt 37:7 _____

Zsolt 37:8 _____

Olvassuk el ismét Zsolt 37:4 versét! A fenti versek alapján tehát mit jelent gyönyörködni az Úrban?

A zsoltáros újból és újból, más-más módon mondja, hogy „Bízzál az Úrban”. Bízzunk benne, hogy cselekedni fog! Ne keseredjünk el, mert az Úr a mi Istenünk, és most is az érdekünket képviseli! Nem kell nekünk átvenni az irányítást és megpróbálni elrendezni a dolgokat. Az irányítás mennyei Atyánk kezében van. Bízzunk benne! Bízzunk benne teljes mértékben! Dávid ennek a gondolatmenetnek a szövegösszefüggéséből kiindulva írja azt, hogy gyönyörködjünk az Úrban. Istenben gyönyörködni annyit jelent, hogy a tökéletes bizalom állapotában élünk. Semmi sem zavarhatja meg a nyugalmunkat, mert Isten itt van és dolgozik. Azért dicsőítjük, sőt mosolyoghatunk is, mert az Ő eszén senki nem járhat túl. Ha megtanuljuk, hogyan kell ezt tenni, akkor valóban a miénk lehet, amire a szívünk vágyik, mert megkapjuk a szerető Atyánktól azt, amit adni akar nekünk, még hozzá pontosan akkor, amikor az a leginkább szolgálja az érdekünket és az országa előmenetelét!

Hogyan tanulhatunk meg gyönyörködni az Úrban? Töltsünk egy kis időt imában és kérjük Isten vezetését, hogy ez megvalósulhasson az életünkben!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, „Dávid felkenetése” c. fejezet, 593-596. o.

Előfordulhat, hogy Isten terve szerint sokat kell majd várunk, amit pedig kifejezett tűzpróbának érezhetünk. Ilyenkor úgy tanulhatunk meg türelmesnek lenni, ha az Úr személyére összpontosítunk és abban bízunk, hogy az érdekünkben fog eljárni. Több oka lehet a várakozásnak, de mindegyiknek köze van Isten ránk vonatkozó tervéhez és országa előmeneteléhez. Sokat veszíthetünk, ha nélküle sietünk előre, de sokat nyerhetünk akkor, ha továbbra is bízunk és gyönyörködünk benne. Az Úr minden egyes próbát mérlegel és megmér. „Még nem látom Isten szándékát a szenvedésben, de Ő tudja, mi a legjobb számomra, és én rábízom testem és lelkem, mint hűséges Teremtőre. »Mert tudom, kinek hittem, és bizonyos vagyok benne, hogy ő az én nála letett kincsemet meg tudja őrizni ama napra« (2Tim 1:12). Ha nagyobb hitre, szeretetre, türelemre és a mennyei Atyánkba vetett tökéletesebb bizalomra nevelnénk és gyakorolnánk magunkat, akkor nagyobb békességünk és boldogságunk lenne naponta, miközben áthaladunk az élet nehézségein.

Az Úr nem örül annak, ha elrémítjük és aggasztjuk magunkat Jézus karjából. Arra van szükségünk, hogy több időt töltsünk csendes várakozással, vigyázva. Azt hisszük, hogy ha nincsenek bennünk bizonyos érzések, nem járunk a helyes úton, és folytonosan magunkat figyeljük az alkalomhoz illő jelet keresve, a gondolkodást azonban nem az érzéseknek, hanem a hitnek kell irányítania” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*. 2. köt. Budapest, 2000, Advent Kiadó, 224. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Mit jelent, hogy Jézus minden próbát „mérlegel és megmér”? Hogyan segít ez nekünk, ha ezt tudjuk várakozás közben?
- 2) Kérjünk meg valakit a csoportból, hogy mesélje el a saját tapasztalatát a türelmes várakozással kapcsolatban! Milyen félelmei és örömei voltak? Hogyan viselte el a helyzetet? Mit tanult meg belőle? Milyen ígéretekben tudott megkapaszkodni?
- 3) Mit tehet a gyülekezetünk vagy a szombatiskolai csoportunk azért, hogy segíteni tudjunk azoknak, akik az „olvasztótégelyben” várnak valamire Isten időzítése szerint?
- 4) Mi a szerepe az imának a türelem fejlesztésében? Van, akiért imádkozhatunk, hogy a Szentlélek erősítse a türelmét?

LULKES ISTVÁN: PILLANATFELVÉTEL

Megmerevedett a múlt idő:
zárvánnyá lett a tűnő pillanat.
Fotópapíron - furcsa temető -
a volt idők emléke megmaradt.

Kifakult fénykép: fekete-fehér,
a rajta lévő kép mégis színesebb,
s minden valónál valóbbal felér...
- Volt emberek: régmúlt tekintetek,

tájak - és családi események...
Nézed szótlanul, ahogy sem érted
mi értelme is volt az egésznek,

hogya a pillanatzár éppen akkor
rögzítette - a múltó pillanatkor.
Felsejlik benne egy tűnt aranykor...

FEKETE ISTVÁN: PILLANAT - FÖLVÉTEL!

A merev vonalak
Mozgó képekké elevenednek,
És hallok hangokat,
Melyek ma is épp olyan kedvesek.

Ki híven kitartott,
Azt majd szólítja zengő harsona!
Örököl országot;
Oda fölveszik* - az örök otthonba.

Amit ma tehetek,
Újjá-alkotom emlékeimet.
Jézus többet tehet:
Újjá-alkotja szeretteinket!

* Máté evangéliuma 24:40

Meghalni, mint a mag

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Sámuel 2:12-3:18; 13:1-14;
Zakariás 4:1-14; Róma 12:1-2; Filippi 2:5-9

„Bizony, bizony mondom néktek: Ha a földre esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad; ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem” (Jn 12:24).

A gabonamag halálának lenyűgöző hasonlatával érzékeltette Jézus azt, amikor az ember aláveti magát Isten akaratának. Először is a mag a földre hull. A gabonakalászból leeső mag nem irányítja, hová essen, a földet sem befolyásolja, ami körülveszi és betakarja.

Másodszor jön a várakozás. Amikor a gabonamag a földben hever, fogalma sincs, mit hoz számára a jövő. Nem tudja „elképzelni”, hogy mi jön majd, hiszen csupán egy gabonamag.

Harmadszor pedig következik a halál. A magból addig nem lehet búzakarász, amíg ott nem hagyja a biztonságos, kényelmes helyét. Meg kell „halnia”, azaz fel kell adnia azt, ami volt, mielőtt magból gyümölcsstermő növénné válna.

A hét dióhéjban: Tudjuk, hogy Isten akarata a legjobb számunkra, mégis miért olyan nehéz ezt elfogadni? Milyen példát mutatott Krisztus az akarat alárendelésére? Hogyan alkalmazhatjuk a gabonamag párhuzamát saját magunkra?

ALÁZATOS SZOLGÁLAT

Olvassuk el Fil 2:5-9 szakaszát! Milyen fontos üzenet van itt a számunkra?

A mai világ arra késztet, hogy saját magunknak követeljük ki és érvényesítsük a jogainkat. Mindez rendben is van, és gyakran így is kell ennek történnie. Ám Isten akarata arra is indíthat, hogy önként lemondjunk a jogainkról. Ennek örökre szóló hatását láthatjuk az Atyáért végzett szolgálatainkban, ahogyan az Jézus életében is megmutatkozott. Nehéz és kellemetlen lehet a lemondás folyamata, ettől válik tűzpróbává.

Figyeljük meg, hogy Krisztus hogyan élt (Fil 2:5-8)! Ezek a versek azt a három lépésből álló folyamatot írják le, ahogyan Jézus alárendelte magát az Atya akaratának. Pál az elején figyelmeztet, hogy „*az az indulat legyen meg bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is*” (Fil 2:5).

A Fiú feladta az Atyával való egyenrangúságát és az emberi lét korlátait felvállalva jött el a földre (Fil 2:6-7), hogy megváltson bennünket. Nem hatalmas, dicsőséget élvező emberként érkezett, hanem mások szolgájaként (Fil 2:7).

Szolgaként nem élt békés és hosszú életet, hanem „*engedelmes volt mindhalálig*” (RÚF). Nem nemes, dicső halált halt: „*engedelmes volt mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig*” (Fil 2:8, RÚF).

Életünk mely területein példa Jézus a számunkra? Alkalmanként miért kell lemondanunk a jogainkról, az egyenlőségről, még ha mindaz alapvetően jó és védelmezendő is? Hogyan magyaráznánk el ennek a logikáját? Most olvassuk el Fil 2:9 versét! Mit jelent alárendelni magunkat az Atya akaratának? Hogyan segít ez a vers ezt megérteni?

Imádkozzunk a Szentlélekhez bölcsességért! Kérdezzük meg: „A jogaim közül melyikhez ragaszkodom most, ami inkább akadályozza, hogy valóban alávessem magam Krisztus akaratának, szolgáljam a családomat, a gyülekezetemet meg a körülöttem levőket? Mennyire vagyok hajlandó kellemetlenséget elviselni azért, hogy még jobban állhassak mások szolgálatára?”

ÉLŐ ÁLDOZAT

Sok keresztény őszintén keresi, hogy mi Isten akarata az életére nézve. „Ha megtudhatnám, mi az Úr akarata velem kapcsolatban, mindent feláldoznék érte!” Ám még azután sem feltétlenül látjuk tisztán azt, hogyha ezt megígértük neki. Róm 12:1-2 verseiben találjuk meg a zavar okát. Pál leírja, hogyan ismerhetjük meg Isten akarátát. Kijelent egy igen fontos dolgot: először áldozatot kell hoznunk ahhoz, hogy megérthessük, mi az Úr akarata.

Olvassuk el Róm 12:1-2 verseit! Az apostol leírja, akkor tudjuk megvizsgálni, hogy „mi az Istennek... akarata” (Róm 12:2), amikor:

- 1) igazán megértjük Isten irgalmasságát irántunk (Róm 12:1);
- 2) élő áldozatként ajánljuk fel magunkat Istennek (Róm 12:1);
- 3) az elménk megújul (Róm 12:2).

Csak a megújult elme képes igazán megérteni Isten akarátát. A megújulás azonban attól függ, hogy előbb meghaljunk az énünknek. Nem volt elég az, hogy Krisztus csak szenvedett értünk, meg is kellett halnia.

Kérjük a Szentlelket, hogy mutassa meg, az életünk mely területein nem „haltunk” még meg teljesen! Minek a feladására vezet a Szentlélek, hogy élő áldozattá válhass az Úr számára?

Amikor az életünk egyes területein nem haltunk meg egészen az énünknek, Isten megengedi, hogy a tűzpróba azokra a részekre terelje a figyelmünket. Ugyanakkor a szenvedés nemcsak abban segít, hogy szembeszálljunk a bűnökkel, hanem betekintést is nyerünk abba, ahogyan Jézus odaadta magát értünk. Elisabeth Elliot így ír: „Talán akkor érthetjük meg a legjobban a keresztet, ha átadjuk Istennek azt, ami után a szívünk legmélyebben vágyódik... A saját keresztünk, ami ugyan összehasonlíthatatlanul kisebb a Megváltóénál, mégis lehetőséget ad arra, hogy a szenvedései közepette ismerjük meg Őt. Minden szenvedésünkben erre a közösségre hív bennünket” (Elisabeth Elliot: *Quest for Love*. GrandRapids, MI, 1996, Fleming H. Revell, 182. o.).

Olvassuk el Róm 12:1-2 verseit és imádkozzunk! Gondoljunk azokra a dolgokra, amelyekről le kell mondanunk ahhoz, hogy élő áldozatok lehessünk! Hogyan segít ez megérteni Jézus értünk vállalt szenvedését a kereszten? Hogyan lehetünk közösségben Krisztussal és a szenvedéseivel ennek az ismeretnek birtokában?

KÉSZSÉGES HALLGATÁS

„Az Úr pedig eljött, megállt, és szólította, mint azelőtt: Sámuel, Sámuel! Sámuel pedig így felelt: Szólj, mert hallja a te szolgád” (1Sám 3:10, RÚF).

Előfordult már, hogy hallottuk a Szentlélek halk és szelid hangját, mégis figyelmen kívül hagytuk? Ezek után, amikor minden félresiklott, azt gondoltuk magunkban: *Jaj nekem, miért is nem hallgattam rá?*

Sámuel első könyve leír egy történetet, amikor egy idős ember és a két fia nem hallgatott az Úrra, egy kisfiú azonban igen. Több határozott figyelemzetést kaptak Istentől, mégsem változtattak az életükön, pedig meg kellett volna tenniük.

Olvassuk el a történetüket 1Sám 2:12–3:18 szakaszából! Milyen különbség válik nyilvánvalóvá azok között, akik nem hallgattak Istenre, illetve aki hallgatott?

Éli fiainak máson járt az eszük, nem az Úr dolgain. Miután Éli meghallotta az Úr üzenetét, nem tett mást azon kívül, hogy beszélt a fiaival. A fiúk pedig nyilván nem voltak hajlandók arra, hogy átadják az életük minden egyes részét Istennek, meghajoljanak az Ő akarata előtt. Mennyire másként éltek, mint a fiatal Sámuel!

Charles Stanley, a prédikátor, azt taglalja, hogy fontos nyitottá tenni magunkat Isten hangjának hallására. Ezt úgy nevezi, hogy „üresbe tenni a váltót.” Így ír: „A Szentlélek... nem azért szól, hogy információt adjon át nekünk. Azért szólít meg, hogy válaszoljunk neki. Azt pedig jól tudja: a saját terveink annyira lekötik a figyelmünket, hogy időpazarlás lenne bármi azzal ellenkező dolgot javasolnia. Ilyen esetben gyakran hallgat. Arra vár, hogy *üresbe tegyük* magunkat és idővel engedelmessédjünk neki” (Charles Stanley: *The Wonderful Spirit-Filled Life*. Nashville, TN, 1992, Thomas Nelson Publishers, 179-180. o.).

Vajon mit érthetett Stanley azon, hogy „*üresbe tegyük* magunkat”? Az Isten iránti nyitottság tekintetében mi minden akadályozza gyakran, hogy „*üresbe tegyük* magunkat és aztán engedelmessédjünk neki”? Mi kell ahhoz, hogy fogékonyak legyünk az Úr hangjára és eltökélten engedelmessédjünk útmutatásának?

ÖNELÉGÜLTÉS

Amikor Éva az Éden kertjében bűnbe esett, az nem csupán azért történt, mert kételkedett Isten szavában. Azt hitte, elég bölcs ahhoz, hogy ő maga döntse el, mi a jó és mi a rossz, ez volt a baj gyökere. A saját ítélőképességében bízott. Amikor Isten Igéje helyett az egyéni döntésünkre hagyatkozunk, rengeteg problémát okozunk magunknak.

Saul története bemutatja az önelégültséghez vezető folyamatot, illetve az utána gyorsan következő tragédiát. Sámuel felkente Sault az Úr által kiválasztott királynak (1Sám 10:1), majd pontos útmutatást adott neki (1Sám 10:8), aminek azonban Saul nem engedelmeskedett.

Olvassuk el a történet következő részét 1Sám 13:1-14 részéből! Mit tett Saul, ami a bukásához vezetett?

Három lépésben haladt a király az önelégültség felé vezető úton, igen hamar azután, hogy trónra lépett. Az a baj, hogy önmagában véve egyik lépés sem rossz, mégis magukban hordozták a tragédia magvait, mert Saul Isten nélkül tette meg azokat. Figyeljük meg a sorrendet!

- 1) Saul azt mondta: „*láttam*”, hogy szétszéledt a sereg, és Sámuel nem volt ott (1Sám 13:11). A király nyomás alá került, és az alapján értékelte a történeteket, amit a saját szemével látott.
- 2) A „*láttam*” után elmozdult afelé, hogy „*azt mondtam*”. Azt mondta, hogy a filiszteusok rájuk fognak támadni (1Sám 13:12). Amit a helyzettel kapcsolatban a saját szemével látott vagy sejtett, annak alapján beszélt.
- 3) Az „*azt mondtam*” után az érzései felé mozdult el: úgy érezte, hogy áldozatot kell bemutatnia (1Sám 13:12). Saul érzéseit tehát az alakította, amit gondolt.

Mindannyian jártunk már így: a saját emberi meglátásunkra hagyatkozunk, ami alapján a földi gondolkozásunkban bízunk, tehát az egyéni érzéseinkre támaszkodtunk, majd ezek szerint is cselekedtünk.

Miért lehetett könnyű Saulnak a saját értékítéletét követnie, amikor Isten egyértelmű utasításai még a fülében csengtek? Miért próbálunk magunkra hagyatkozni, noha tudjuk, hogy törekenyek vagyunk és hiányosak az ismereteink? Mit tehetünk, hogy jobban bízzunk az Úr parancsolataiban, mint önmagunkban?

PÓTLÉKOK

Ahogy tegnap láttuk, nem sikerül alávetnünk magunkat Isten akaratának, ha a saját erőnkre hagyatkozunk. Viszont az is lehetséges, hogy más dolgokkal próbáljuk meg helyettesíteni Őt. Vannak, akik elmennek vásárolni, amikor rosszkedvűek, remélve, hogy az felvidítja őket. Mások kevésnek érzik magukat, ezért hírnévre törekednek. Némelyek a házassági problémáik miatt valaki más felé fordulnak, másutt keresnek meghittséget és izgalmat. Több ilyen dolog csökkentheti a ránk nehezedő nyomást, ugyanakkor nem oldják meg a problémát, és arra sem tanítanak meg, hogy legközelebb hogyan kezeljük jobban a helyzetet. Erre egyedül csak az Úrtól származó természetfeletti erő képes. A baj az, hogy sokszor nem Istenre, hanem pótlékokra hagyatkozunk.

Íme néhány pótlék, amelyekre Isten helyett támaszkodnak az emberek:

- 1) Emberi logika vagy múltbeli tapasztalat, amikor pedig új isteni kijelentésre lenne szükség.
- 2) Egyes problémákat igyekeznek elhessegetni, holott isteni megoldás kellene.
- 3) Menekülés a valóság elől és az Úr kerülése, amikor inkább vele kellene beszélni és isteni erőt kérni.

Zakariás próféta könyve segít arra összpontosítani, ami igazán számít, amikor kísértést érzünk, hogy pótlékokhoz folyamodjunk. Sok évnyi távollét után a foglyok végre visszatértek Babilonból és egyből elkezdtek újjáépíteni a templomot. Csakhogy ádáz ellenállásba ütköztek (ennek hátterét *Ezsdrás* 4-6. fejezeteiben találjuk). Zakariás tehát bátorító üzenettel ment Zorobábelhez, az építési munkálatok vezetőjéhez.

Olvassuk el az üzenetet Zakariás 4. fejezetében! Mit ért Isten azon, amit Zak 4:6 versében találunk? Hogyan befolyásolhatja az építkezési munkák befejezését a Szentlélek? Ezek szerint milyen kapcsolat van a Szentlélek és a gyakorlati teendőink között?

Isten nem akadályozta meg a templomépítéssel szembeni ellenállást, Zorobábelt sem kímélte meg annak feszültségétől, és minket sem fog mindig megvédeni a küzdelmektől. Amikor akadályokba ütközünk, az Úr felhasználhatja a tűzpróbákat arra, hogy megtanítsa bennünket csak rá hagyatkozni.

Mi az első reakciónk stresszhelyzetben? Evés? Filmezés? Ima? Meghajtjuk magunkat Isten előtt? Mit árul el a válaszuk rólunk, illetve arról, hogy mit kell megtanulnunk vagy min kell változtatnunk?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, „Éli és fiai” c. fejezet, 536-541. o.; „Saul vakmerősége” c. fejezet 575-582. o.

Akkor tudjuk alávetni magunkat Isten akaratának, ha meghalunk a saját vágyainknak és törekvéseinknek. Ez nyitja meg a lehetőséget arra, hogy valóban mások szolgálatára legyünk. Nem élhetünk Istenért anélkül, hogy élő áldozatként folyamatosan figyeljünk a hangjára! Fel kell ismernünk, hogy milyen veszéllyel jár, ha önmagunkra, illetve Isten Igéje, hatalma helyett valamiféle pótlékre hagyatkozunk, ha valóban alá kívánjuk rendelni az akaratunkat az Atyáénak! Mivel a krisztusi élet lényege az Úr akaratának elfogadása, Isten megengedheti, hogy az olvasztótégely tanítson meg bennünket a ráhagyatkozásra. „Éli hanyagságának esete nyilvánvalóvá vált minden apa és anya előtt az országban. Megszenteletlen szeretete következményeként, mivel nem volt hajlandó a nehezebb kötelességeket ellátni, learatta bűne gyümölcseit, a gyermekei elzüllöttek. Isten előtt vétkes mind a gonoszságot megengedő szülő, mind a kihágást elkövető gyermek. Az Úr nem volt hajlandó áldozatot, sem ajándékot elfogadni bűnük miatt” (Ellen G. White: *Child Guidance*. 276. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Beszéljessünk a csoportban arról, hogy mennyire megalázkodott Isten Fia, amikor eljött a földre emberként meghalni a bűneinkért! Ezek szerint mit jelent mások érdekében áldozatot hozni és önmagunkat megtagadni? Bár mi semmiképpen nem tehetünk olyasmit, mint Jézus, az elv létezik, a szemünk előtt is kell lebegnie. A saját köreinkben hogyan követhetjük az alárendelés és az önfeláldozás példáját, amit Krisztus a kereszten mutatott be?
- 2) Sokak számára rémisztő lehet a gondolat, hogy alárendeljék magukat Isten akaratának, miközben nem tudják, mi jön azután. Mit tanácsolnánk azoknak, akik önmagukra hagyatkoznak, nem az Úrra? Mit mondanánk, hogy eloszlassuk a félelmüket, mivel nem tudják, mit hoz a jövő és nem is irányíthatják azt?
- 3) Imádkozzunk együtt azokért, akikről tudjuk, hogy nehezükre esik alárendelni magukat Isten akaratának! Kérjük, hogy meglássák, csak akkor tapasztalhatnak tartós békét, ha bíznak az Ő akaratában! Ugyanakkor mit tehetünk értük, hogy belássák: nyugodtan átadhatják magukat az Úrnak, mert valóban az Ő útja a legjobb? Más szóval, hogyan használhat fel minket Isten arra, hogy mások megismerhessék a szeretetét és készséges gondoskodását?

BOROS GERGELY: MÚLÓ ESZTENDŐK

Úgy tűnik nekem, hogy e föld
egy nagy óra számlapja itt,
s a gyorsan rohanó évek
jelentik másodperceit.

Mennyi suhant át rajta már?
És hányak útja még szabad?
Csak az időknek bölcs Ura
tudja, az örök Akarat.

Neki az én időm mit sem árt;
az én időm elfogy hamar.
Ő ott áll mindenek fölött;
engem múlandóság takar.

Isten hű szolgálói: évek,
kik trónja elé siettek,
fogjatok jól magatokhoz,
hogy én is veletek menjek!

Krisztus a tűzpróbában

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 2:1-18; 27:51-52; Lukács 2:7, 22-24; 22:41-44; János 8:58-59; Róma 6:23; Titusz 1:2

„Kilenc óra körül pedig nagy fenszóval kiálta Jézus, mondván: ELI, ELI! LAMA SABAKTANI? azaz: én Istenem, én Istenem! miért hagyál el engemet” (Mt 27:46)?

Amikor a szenvedés problémáját vizsgáljuk, mindig felmerül a kérdés, hogyan keletkezett először a bűn és a szenvedés? Az isteni kinyilatkoztatáson keresztül jó válaszokat kapunk: azért következett be, mert az emberek visszaéltek az Istentől kapott szabadságukkal. Ez elvezet bennünket egy másik kérdéshez. Vajon az Úr tudta előre, hogy az emberek el fognak bukni? Igen, de C. S. Lewis szavaival élve nyilván azt gondolta, hogy „megéri a kockázatot”.

Megéri a kockázatot? Mégis kinek? Nekünk, miközben Isten a mennyei trónján ül? Nem egészen. Az összes értelmes teremtmény szabadsága olyan szent, hogy az Úr úgy döntött, inkább magára vállalja a szenvedést, amit a szabadsággal való visszaélés váltott ki, mintsem hogy megtagadja tőlünk a szabadságot. Ez pedig Jézus életében és halálában mutatkozott meg, aki az emberi testben átélt szenvedésen keresztül olyan kapcsolatot hozott létre menny és föld között, ami örökké megmarad.

A hét dióhéjban: Mit szenvedett el értünk Krisztus? Mit tanulhatunk meg a szenvedéséből?

JÉZUS FIATALKORA

A Szentírás csak kevés információt ad Jézus fiatalkoráról. Néhány vers viszont elárul valamit a körülményekről és arról a világról, amibe az Üdvözítő beleszületett.

Olvassuk el Mt 2:1-18 és Lk 2:7, 22-24 (lásd még 3Móz 12:6-8) szakaszát! Mivel kellett Jézusnak szembenéznie már elejétől fogva? Mit látunk ezekben a versekben ezzel kapcsolatban?

Természetesen nem Krisztus volt az első ember, aki szegénységben nőtt fel vagy akit már gyerekkorában meg akartak ölni. Viszont van egy másik elem a történetben, ami segít megértenünk, miért egyedi az a helyzet, amittől Jézus már gyerekkorától kezdve szenvedett.

Olvassuk el Jn 1:46 versét! Hogyan segít ez megérteni, hogy milyen szenvedésekkel kellett Jézusnak szembenéznie fiatalon?

Jézus volt az egyetlen büntelen ember, aki a földön élt, Ádám és Éva bűnbeesés előtti állapotát leszámítva. Tisztaságában, büntelenségében járt a bűnös világban. Milyen kínzó lehetett neki már gyerekként, hogy tiszta lelkének állandóan kapcsolatba kellett kerülnie a bűnösökkel! Még a bűnök miatti megkeményedett szívünkkel is gyakran visszariadunk, amikor olyan bűnnel és gonosszággal találkozunk, amit rettenetesnek találunk. Képzeld el, hogy milyen lehetett az a tiszta lelkű Krisztusnak, akit a legkisebb mértékben sem érintett meg a bűn! Gondoljunk arra, hogy mennyire szembevető lehetett az ellentét ebben a tekintetben közte és a többiek között! Bizonyára kifejezetten fájdalmas lehetett a számára.

Tegyük fel magunkban a következő kérdést: „Mennyire vagyok érzékeny az engem körülvevő bűnre? Zavar, vagy megkeményedtem volna?” Ha megkeményedtünk, akkor előfordulhat, hogy ez azért van, amit olvasunk, nézünk vagy akár teszünk? Gondoljunk végig!

„ÚTÁLT ÉS AZ EMBEREKTŐL ELHAGYOTT”

Olvassuk el következő szakaszokat, miközben észben tartjuk, hogy Jézus a menny és a föld isteni Teremtője, aki eljött áldozatként felajánlani önmagát az egész világ bűneiért! Mt 12:22-24; Lk 4:21-30; Jn 8:58-59 Hogyan segítenek ezek a versek megértenünk, hogy milyen szenvedésekkel nézett Jézus szembe a földön?

Folyamatosan félreértették Jézus életét, tetteit és tanításait mind a vezetők, mind az átlagemberek. Elutasították és gyűlölték azok, akiket meg akart menteni. Egy bizonyos értelemben olyan lehetett, mint amikor egy szülő látja, hogy önfejű gyerekének segítségre van szüksége, és bár mindent kész megadni neki, a gyerek elutasítja közeledését, megveti azt, aki egyedül megmenthetné a teljes romlástól. Ilyen helyzetben volt Jézus a földön. Milyen fájdalmas lehetett a számára!

Olvassuk el Mt 23:37 versét! Ezek szerint Krisztus hogyan vette az elutasítást? Olvasás közben tegyük fel magunknak a következő kérdést: „Vajon önmagát sajnálta (ahogy azt mi tesszük gyakran, amikor elutasítanak bennünket), vagy más oka volt rá?” Ha az utóbbi a helyzet, akkor mi lehetett az?

Mindannyian éreztük már az elutasítás fájdalmát, és talán a fájdalmunk hasonlított is Krisztuséra abban, hogy önzetlen volt. Nem az elutasítás fájt nekünk, hanem arra gondoltunk, hogy mit jelent ez annak, aki minket utasított el (talán a szereteteink közül valaki nem hajlandó elfogadni a Krisztus által felkínált megváltást). Képzeljük el, milyen érzés lehetett Jézusnak, aki teljes mértékben tisztában volt vele, hogy mivel kell szembenéznie a megmentésük érdekében, illetve tökéletesen tudta, milyen következménnyel jár az áldozatának elutasítása! Krisztust az „ártatlansága miatt nagyon megviselték Sátán támadásai” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*. 3. köt. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 114. o.).

Mit tanulhatunk meg Krisztustól, ami segíthet feldolgozni az elutasítás fájdalmát? Mit mutat meg nekünk a példája? Hogyan alkalmazhatjuk azt a saját életünkre nézve?

JÉZUS A GECSEMÁNÉ KERTJÉBEN

„majd így szólt hozzájuk: Szomorú az én lelkem mindhalálig: maradjatok itt, és virrasszatok” (Mk 14:34, RÚF)!

Bármit is szenvedett el Jézus földi élete harminchárom éve során, meg sem közelítette azt, amivel a kereszttel előtti utolsó óráiban kellett szembenéznie. Örök időktől fogva (Ef 1:1-4; 2Tim 1:8-9; Tit 1:1-2) tervben volt Jézus áldozata, amit a világ bűneiért kell meghoznia, és ekkor érkezett el annak az ideje.

Mit árulnak el a következő versek Krisztus szenvedéséről, amit a Gecsemáné kertjében élt át: Mt 26:39; Mk 14:33-36; Lk 22:41-44?

„Azután elment néhány lépésnyi távolságra, de nem olyan messzire, hogy ne láthatták és hallhatták volna Őt, és arca borulva zuhant a földre. Krisztus úgy érezte, hogy a bűn elválasztotta Őt Atyjától. A mélység olyan széles, olyan sötét és olyan riasztó volt, hogy a lelke megborzadt tőle. Isteni hatalmát nem használhatta fel a kínszenvedéstől való megszabadulása érdekében. Emberként kellett elszenvednie az emberek által elkövetett bűnök következményeit. Emberként kellett elhordoznia Istennek a bűnnel szemben tanúsított haragját.

Jézus helyzete most egészen más volt, különbözött azoktól a helyzetektől, amelyekbe eddig belekerült. Szenvedését legjobban a próféta szavaival írhatjuk le: »Fegyver, serkenj fel az én pásztorom ellen és a férfitól ellen, aki nékem társam! így szól a Seregeknek Ura!« (Zak 13:7). A bűnös ember helyetteseként szenvedett az isteni igazságszolgáltatás súlya alatt. Láta, hogy mit jelent ez az igazságszolgáltatás. Eddig közbenjáróként tevékenykedett másokért, most Ő vágyott arra, hogy legyen valaki, aki közbenjár érte” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 591-592. o.).

Időzzünk el annál, hogy mi történt Jézussal a Gecsemáné kertjében! Kezdett ránehezedni a világ bűnének a súlya. Próbáljuk elképzelni, hogy milyen lehetett! Sem azelőtt, sem azóta nem kellett embernek hasonlót átélnie! Mit árul ez el nekünk Isten irántunk való szeretetéről? Milyen reménységet találunk ebben magunkra nézve?

A KERESZTRE FESZÍTETT ISTEN

A keresztre feszítés volt az egyik legkegyetlenebb büntetés, amit a rómaiak kiszabtak. A legrosszabb halálnemnek tartották. Szörnyű bárkit így kivégezni, főként Isten Fiát! Mindig emlékeznünk kell arra, hogy Jézusnak emberi teste volt, mint nekünk. Elviselhetetlen lehetett a testi fájdalom: a verések, az ostorozás, kezének, lábának átszegése és az, hogy testének a súlya tépte a sebeit. Ez a durva kín a legrosszabb bűnözőknek is sok volt, hát akkor milyen igazságtalan, hogy Jézusra is ilyen sors várt, rá, aki minden tekintetben ártatlan volt!

Mégis amint tudjuk, Krisztus fizikai szenvedése enyhe volt ahhoz képest, ami a háttérben zajlott. Több mindenről van itt szó, mint egy ártatlan ember megöléséről.

Mi mutatott rá a Jézus halálával kapcsolatos eseményekben, hogy több történt ott, mint amit akkor általában megértettek? Milyen jelentősége van azoknak az eseteknek, amelyek rávilágítanak, hogy mi is történt ott igazából?

Mt 27:45 _____

Mt 27:51-52 _____

Mk 15:38 _____

Egyértelmű, hogy sokkal többről volt szó akkor egy ártatlan ember igazságtalan halálánál. A Szentírás szerint Jézusra zúdult Isten haragja a bűn - a mi bűnünk - miatt. Krisztus a kereszten az egész világ bűne következtében szenvedte el az Úr jogos haragját. Tehát sokkal mélyebb, sötétebb és fájdalmasabb volt a szenvedése, mint amit bármelyik embernek valaha át kell élnie.

Milyen reménységet és vigaszt találunk a saját küzdelmeink között abban, amit Krisztus értünk szenvedett el a kereszten?

A SZENVEDŐ ISTEN

Akár hozzá is szokhatunk a gondolathoz: szenvedni fogunk, amíg ezen a földön élünk, bukott teremtményekként ez a sorsunk. A Biblia sem ígér mást. Éppen ellenkezőleg...

Mit árulnak el a következő versek az adott témáról: ApCsel 14:22; Fil 1:29; 2Tim 3:12?

A szenvedéseink közepette két dolgot kell észben tartanunk.

Először is Krisztus, az Urunk jobban szenvedett, mint bármelyikünk valaha is. A „*betegségeinket ő viselte, és fájdalmainkat hordozá*” (Ézs 53:4) a kereszten. Mi csak a saját szenvedésünket ismerjük, Ő mindannyiunk helyett egyszerre szenvedett. Isten „*bűnné tette értünk*” (2Kor 5:21) Őt, aki büntelen volt, és úgy szenvedett, ahogy azt mi bűnös teremtményként nem tudjuk felfogni.

Másodszor pedig emlékeznünk kell Krisztus szenvedésének következményeire, azaz arra, amit az Úr megígért nekünk az Ő tette révén.

Olvassuk el Jn 10:28, Róm 6:23, Tit 1:2 és 1Jn 2:25 verseit! Milyen ígéretet kaptunk?

Bármit is szenvedünk itt el, a miénk az örök élet ígérete Jézusnak köszönhetően, aki elhordozta bűneink büntetését. Az evangélium ajándéka, hogy most hit által tökéletesen állhatunk meg Jézusban. Azt az ígéretet kaptuk, hogy Krisztus tette, tökéletes élete és áldozatának teljessége miatt az itteni fájdalommal, csalódással és veszteséggel teli életünk nem több, mint egy pillanat, egy villanás, ami eltűnik, szemben az örökkévalósággal, ami ránk vár a bűn, szenvedés és halál nélküli új égen és földön. Isten mindezt megígérte és biztossá tette nekünk, egyedül Krisztus és az általa átvészelt tűzpróba által, hogy egy gyorsan közeledő napon „*Lelki gyötrelmeitől megszabadulva, elégedetten*” (Ézs 53:11, RÚF) láthasson majd minket.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „Gecsemáné” c. fejezet, 590-601. o.; „Golgota” c. fejezet 649-665. o.

„Jézus háromszor mondta el ezt az imádságot. Emberi lényé háromszor riadt vissza ettől az utolsó, minden ténykedését megkoronázó áldozattól. Léleken most az emberi nemzetség egész története még egyszer elvonul a világ Megváltójának szeme előtt. Látja, hogy a törvény megszegőinek el kell veszniük, ha magukra hagyja őket. Látja az emberek tehetetlenségét. Látja a bűn hatalmát. Az elkárhozott világ jajkiáltásai és panaszkodásai a szíve mélyéig hatolnak. Látja a világ fenyegető végzetét és meghozta döntését. Megmenti az embereket a kárhozattól, bármibe is kerül ez neki! Elfogadja vérrel való megkeresztelését, hogy általa a kárhozat felé tartó milliók örök életet nyerhessenek! Krisztus elhagyta mennyei otthonát, ahol csak tisztaság, boldogság és dicsőség honol, hogy megmentsen egy elveszett juhok, a bűn által elesetté lett világot. Krisztus nem tér el a küldetésétől. Ő szerzi meg az engesztelést az emberi nemzetségnek, amely a bűnben elesett. Imádsága most csak azt fejezi ki, hogy alárendelte magát sorsának, hogy nem hátrált meg feladata, küldetése teljesítése elől: »Ha el nem múlhatik tőlem e pohár, hogy ki ne igyam, legyen meg a te akaratom« (Mt 26:42)» (i. m. 596. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Hogyan segít az a tudat a saját szenvedéseink között, hogy Isten többet szenvedett Krisztus személyében, mint amit bárki kiállhatna? Mit a jelentősége számunkra Jézus szenvedésének? Milyen vigaszt találunk ebben? Gondoljunk Ellen G. White következő kijelentésére: „Minden bűn okozta szenvedés Isten büntelen Fiának keblére hárult” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*. 3. köt. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 114. o.)!
- 2) Beszéljük meg a csoportban, amit az e heti leckében tárgyaltunk Krisztus szenvedései kapcsán! Ő milyen tűzpróbákba került? Mennyiben hasonlítanak azok a mieinkre? Miben különböznek? Mit tanulhatunk abból, ahogyan a nehézségeket elviselte, ami segíthet nekünk a saját megpróbáltatásaink között?
- 3) Melyek a kedvenc ígéreteink a Bibliából, amelyekbe kapaszkodni szoktunk, ha bánat és fájdalom ér? Írjuk le, utaljunk rájuk és mutassuk meg egymásnak a csoportban!

„FELTÁMADOTT AZ ÚR”

„Nincsen itt, mert feltámadt, amint megmondta. Jöjjetek, nézzétek meg azt a helyet, ahol feküdt” (Mt 28:6, RÚF).

„Mikor a hatalmas angyal szava elhangzott Krisztus sírjánál ezt mondván: »Atyád hív téged«, akkor az Üdvözítő előjött a sírból azzal az étellel, amely önmagában volt. Most igazolódtak Jézus szavai: »Én leteszem az életemet, hogy újra felvegyem azt... Van hatalmam letenni azt és van hatalmam ismét felvenni azt« (Jn10:17-18). Most teljesedett be a prófécia is, amelyet a papoknak és a főembereknek mondott: »Rontsátok le a templomot és három nap alatt megépítem azt« (Jn 2:19).

József feltört sírboltja felett Krisztus győzedelmesen jelentette ki: »Én vagyok a feltámadás és az élet« (Jn 11:25). Ezeket a szavakat csak az Istenség mondhatta el. Minden teremtetett lény Isten akaratából és hatalmából él. Mindnyájan függő viszonyban levő elfogadói az Istentől való életnek. A legmagasabb rangú szeráftól a legalázatosabb lelkes lényig mindenki az életnek ebből a forrásából töltődik meg étellel. Csak az, Aki Istennel egy, mondhatja el: van hatalmam, hogy letegyem az életemet, és van hatalmam, hogy ismét felvegyem azt. Istenségében Krisztusnak megvolt a hatalma arra, hogy széttörje a halál bilincseit.

Krisztus feltámadt a halottak közül első gyümölcsként azoknak, akik elaludtak. Előképe volt a kévelengetésnek. Feltámadása éppen azon a napon következett be, mikor a kévelengetést kellett bemutatni az Úr előtt... Krisztus feltámadása az előképe és a záloga az igazak feltámadásának. »Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadott, azonképpen az Isten is előhozza azokat, akik elaludtak, a Jézus által övele együtt« (1Thessz 4:14)” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 692-693. o.).

„*En pedig várom az Urat...*” (Ézs 8:17)

1.	P.	Róm 5:18	Bűn és igazság
2.	Sz.	Zsolt 29:11	Erő és békesség az Úrtól
■ <i>Naplemente: Budapest: 20:44 Debrecen: 20:34</i>			
3.	V.	Mt 24:13	Állhatatosság és üdvösség
4.	H.	Jn 8:32	Az igazság felszabadít
5.	K.	Zsolt 121:8	Örök védelem
6.	Sz.	Zsolt 86:7	Isten meghallgat
7.	Cs.	Péld 6:6-8	A hangya jó példája
8.	P.	ApCsel 20:28	Gondviselés
9.	Sz.	Péld 14:34	Az igazság hatása
■ <i>Naplemente: Budapest: 20:42 Debrecen: 20:31</i>			
10.	V.	1Pt 4:12-14	Krisztussal szenvedni
11.	H.	Jer 17:14	Ima gyógyulásért
12.	K.	Zsolt 91:14-15	Isten ígérete
13.	Sz.	Lk 6:45	Jó ember, gonosz ember
14.	Cs.	Ézs 63:16	Megváltónk, Atyánk
15.	P.	Zsolt 105:3	Öröm az Úrban
16.	Sz.	Ez 3:17	Órségben
■ <i>Naplemente: Budapest: 20:37 Debrecen: 20:27</i>			
17.	V.	Fil 4:13	Erő Krisztusban
18.	H.	1Thessz 4:16-17	Hűség a szolgálatban
19.	K.	1Tim 3:16	Az evangélium titka
20.	Sz.	2Kor 9:6-7	Adni önként, örömmel
21.	Cs.	Mt 23:39	Jézus búcsúzása
22.	P.	Zsolt 94:19	Vigasztaló Istenünk
23.	Sz.	Jn 11:9-10	Világosságban járva
■ <i>Naplemente: Budapest: 20:31 Debrecen: 20:20</i>			
24.	V.	Ézs 30:21	Útmutatás
25.	H.	Zsolt 34:20	Az igaz ember és a bajok
26.	K.	Jn 14:27	Jézus békességét ad
27.	Sz.	Ézs 55:8	Isten gondolatai
28.	Cs.	Fil 2:13	Isten munkálkodik
29.	P.	Zsolt 103:8	Isten könyörületes
30.	Sz.	Zsid 12:1-2	Kitartással, hittel
■ <i>Naplemente: Budapest: 20:22 Debrecen: 20:12</i>			
31.	V.	Ézs 35:3-4	Bátoríts!

„Én, én vagyok az Úr, és rajtam kívül nincsen szabadító!” (Ézs 43:11)

1.	H.	Mt 10:32-33	Megvallani Jézust
2.	K.	Róm 8:31-34	Krisztus nem kárhoztat
3.	Sz.	Mt 6:31	Aggódás nélkül
4.	Cs.	Lk 18:29-30	Isteni kárpótlás
5.*	P.	1Pt 3:10	A jó élet titka
6.	Sz.	Péld 18:12	Kevélység, alázat
■ Naplemente: Budapest: 20:12 Debrecen: 20:02			
7.	V.	Zsolt 139:23-24	Vizsgálj meg, Uram!
8.	H.	Ef 6:12	Komoly küzdelem
9.	K.	Róm 10:17	Isten Igéje és a hit
10.	Sz.	Zsolt 27:10	Az Úr megbízható
11.	Cs.	Ézs 57:15	A Magasságos Isten közelsége
12.	P.	Mt 7:7	Kérjetek!
13.	Sz.	Ef 5:16-19	Bölcsen élni
■ Naplemente: Budapest: 20:01 Debrecen: 19:51			
14.	V.	Mt 6:33	Isten országa az első
15.	H.	Jel 3:20	Jézus az ajtó előtt
16.	K.	Zsolt 91:1-2	A Felséges rejtekében
17.	Sz.	Mt 16:25-26	Az élet receptje Jézustól
18.	Cs.	Jn 12:35-36	Világosságban járni
19.	P.	Jak 5:13	Imádság minden időben
20.	Sz.	Mt 8:27	Jézus nagy hatalma
■ Naplemente: Budapest: 19:49 Debrecen: 19:39			
21.	V.	Zsolt 147:1	Dicsérjétek az Urat!
22.	H.	Ez 34:12	Isten pásztorként keres
23.	K.	Zsolt 42:2-3	Vágyódás Isten után
24.	Sz.	Ézs 40:29	Erő ígérete
25.	Cs.	IJn 4:16	Szeretetben maradni
26.	P.	Péld 15:1	Szavaink hatása
27.	Sz.	Ézs 1:19	Engedelmességre hívás
■ Naplemente: Budapest: 19:36 Debrecen: 19:26			
28.	V.	Péld 16:24	Jó szavak jó hatása
29.	H.	Zsolt 9:8	Isten ítéletet tart
30.	K.	Jak 3:13	Bölcsesség a tettekben
31.	Sz.	Jer 9:23-24	Amivel dicsekedhetünk

„Boldogok a szelídek...” (Mt 5:5)

1.	Cs.	Péld 22:5	Távol a veszélyektől
2.	P.	Ézs 55:11	Isten beszédének ereje
3.	Sz.	Ézs 44:3	A Szentlélek áldása
■ Naplemente: Budapest: 19:23 Debrecen: 19:12			
4.	V.	Jn 13:19	Péter kérése
5.	H.	Ef 5:26-27	Krisztus és az egyház
6.	K.	Zsolt 31:15	Benned bízom, Istenem!
7.	Sz.	JSir 3:31-32	Isten kegyelmes
8.	Cs.	Zsolt 25:9	Igazság és alázat
9.	P.	Jób 23:10	Isten igazán ismer
10.	Sz.	Zsolt 66:19-20	Imameghallgatás
■ Naplemente: Budapest: 19:09 Debrecen: 18:58			
11.	V.	Mt 24:44	Legyetek készen!
12.	H.	Róm 14:7-8	Az Úr gyermekeként élni
13.	K.	Jn 3:5	Víztől és lélektől
14.	Sz.	Jn 1:14	A testté lett Ige
15.	Cs.	Péld 17:27	Az értelmes ember beszéde
16.	P.	Zsolt 95:1-5	A Teremtő dicsérete
17.	Sz.	Mt 25:13	Jézus visszajövetelének ideje
■ Naplemente: Budapest: 18:54 Debrecen: 18:44			
18.	V.	Mt 6:5-8	Hogyan imádkozzunk?
19.	H.	Péld 22:9	Légy könyörületes!
20.	K.	Róm 8:18	Jelen és jövő
21.	Sz.	Lk 15:10	Öröm a mennyben
22.	Cs.	Józs 24:15	Mindenki dönthet
23.	P.	Jn 3:36	Hit és örök élet
24.	Sz.	Péld 20:22	Bosszú nélkül
■ Naplemente: Budapest: 18:40 Debrecen: 18:30			
25.	V.	Zsolt 22:5-6	A szabadító Isten
26.	H.	Mt 14:26-27	Jézus a tengeren
27.	K.	Zsolt 3:3-4	Pajzsom az Úr
28.	Sz.	Zsid 10:35	A bizalom jutalma
29.	Cs.	Zsolt 19:2	Isten dicsősége az égbolton
30.	P.	Fil 4:19	Isten és a szükségleteink